Cărți pentru suflet

ARLETTE GENEVE

Sărută-mă

Sărută-mă
Arlette Geneve

Copyright©Arlette Geneve 2012
Original Title: Besame, Canalla

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română
aparțin Editurii LIDER.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GENEVE, ARLETTE
Sărută-mă /Arlette Geneve;
— Bucureşti: Lider, 2014

ISBN: 978-973-629-346-7

Arlette Geneve

Sărută-mă

TRILOGIA BERESFORD – VOL 2

Traducerea: Otilia Carmen Spânu

Editura Lider

Acest al doilea volum al Trilogiei Beresford spune povestea fiului mai mic al familiei, Andrew Robert Beresford. Este cel mai faimos libertin din sudul Angliei, iar cuceririle lui sunt o sursă permanentă de scandal la Whitam Hall. Este fermecător şi toate femeile îi cad la picioare. Protagonista feminină, spaniola

Rosa de Lara y Guzmán îşi propune să-l seducă pe tânărul englez şi să-i răpească inima. Şi totul exact în momentul în care este pe cale să înceapă războiul între cele două ţări. Acţiunea este plasată în Madridul anului 1835.

Prolog

Palatul Zújar, Córdoba

Alonso a trecut de uşa ogivală, deschisă în peretele arab, care constituia intrarea principală în palat. Acesta fusese construit în junii unei curţi mahomedane: o grădină în formă dreptunghiulară, împărţită în patru zone, cu bazine de apă la capete, legate între ele prin nişte canale mici şi cu dale de marmură, care alcătuiau un ansamblu armonios şi liniştit. În jurul curţii se aflau dependinţele locuinţei.

Zújar era situat în cartierul evreiesc, foarte aproape de moschee şi de catedrală, în cea mai influentă şi prosperă zonă a Córdobei.

Alonso a înălţat ochii căprui către ferestrele închise de la catul de sus. Camerele de dormit erau situate acolo, despărţite de coridoare ample, împodobite cu arcade tradiţionale, foarte răspândite în oraş, şi cu coloanele aliniate specifice zonei. Cu mâinile la spate, a privit cu atenţie fiecare arcadă şi colţ din curte, de aceea nu a băgat de seamă prezenţa unei femei care îl scruta din pragul unei uşi întredeschise, în celălalt capăt al grădinii; dar, ca şi cum ar fi simţit că era privit, Alonso s-a întors şi şi-a aţintit privirea asupra Rosei, iară să spună nimic.

Aceasta şi-a privit fratele, care era îmbrăcat în uniforma de ofiţer. A observat bicornul împodobit cu auriu care îi acoperea părul negru, pieptănat cu grijă pe spate. Vestonul albastru închis

era, de asemenea, împodobit cu auriu la guler.

Culoarea se asorta cu pielea lui oacheşă. Manşetele, gulerul şi reverele erau de un roşu aprins. Alonso purta reverele vestonului răsfrânte până la jumătatea pieptului, după moda generalilor locului. Gradul era indicat de cele două trese aurii de pe umeri.

A coborât privirea spre talie, unde îi atârna sabia de ofițer, şi a remarcat mâna bărbătească ce ținea cu putere mânerul. Rosa şi-a spus că fratele ei era impunător şi părea primejdios. I-a privit din nou ochii migdalați şi adânci şi a analizat fiecare trăsătură a chipului iubit. Conformația puternică şi înălțimea erau subliniate de uniformă, care îi venea ca o mănuşă. Era foarte chipeş, dar încăpățânat şi hotărât până-ntr-atâta încât izbutea s-o descurajeze. De copil îşi manifestase firea puternică şi hotărârea în tot ce înfăptuia şi la cei treizeci şi cinci de ani ai lui nu se schimbase câtuşi de puțin.

— Rosa, a salutat-o cu glas grav.

— Alonso, i-a răspuns la rândul ei.

Din nou tăcerea s-a lăsat între cei doi frați, care se priveau, unul cu excesivă aroganță, celălalt cu multă băgare de seamă.

Rosa s-a uitat la cei doi soldați care stăteau de pază la uşa din stradă şi, iară să ştie de ce, a simțit că i se strânge stomacul.

— A fost o surpriză să aflu că ai renunțat la straiele de călugăriță.

Glasul bărbatului era rece ca gheața.

— Nu le-am luat niciodată, i-a mărturisit puțin speriată.

— Atunci de ce nu te-ai întors la Sevilla?

— M-am obişnuit să trăiesc în Córdoba, aici am tot ce-mi trebuie.

— Nu-l pofteşti pe fratele tău să bea ceva? Mi-e gâtul uscat.

Era o lipsă de educație din partea ei să îl țină în curte şi să nu-l invite în casă, dar o surprinsese atât de mult venirea lui că nu avusese vreme să se pregătească pentru confruntarea cu el.

— Desigur, a răspuns un moment mai târziu. Vino cu mine.

Alonso s-a apropiat de ea. La un semn al lui, gărzile l-au urmat, cu câțiva paşi mai în spate.

Rosa l-a condus pe fratele ei spre frumoasa bibliotecă din palat. Alonso a fost pe punctul să fluiere admirativ. Rafturile uriaşe pline cu cărți ajungeau până în tavan şi acopereau trei dintre cei patru pereți ai încăperii.

— Pesemne plăteşti o chirie foarte mare pentru locul ăsta, i-a spus deodată.

Rosa a închis ochii o clipă, înainte să-i răspundă.

— Este proprietatea mea. Alonso a privit-o cu ochii întredeschişi. Am cumpărat-o cu o parte din moştenirea pe care mi-a lăsat-o mama, dar îmi închipui că deja ştii asta şi m-ai întrebat doar ca să mă prinzi pe picior greşit, cum ți-e obiceiul, nu-i aşa?

Pe Alonso nu l-a deranjat critica, dar s-a gândit că, dacă ar fi fost vorba doar de cumpărarea palatului, el nu s-ar fi aflat în acest moment în Córdoba, neglijându-şi treburile din Sevilla. Rosa i-a cerut majordomului să servească o băutură răcoritoare şi i-a făcut un semn fratelui său să ia loc pe unul dintre frumoasele fotolii tapițate într-o culoare verde, foarte veselă.

— Ai deja mai multe proprietăți, a spus el cu asprime, nu mai aveai nevoie de încă una.

— Adevărat, dar cele mai multe sunt în Sevilla, iar eu voiam una în frumoasa Córdoba, a răspuns scurt. Îmi dezaprobi alegerea? Alonso nu i-a răspuns şi în următoarele minute au aşteptat în tăcere până când majordomul a lăsat tava pe o măsuță şi a plecat. Rosa s-a uitat spre uşa bibliotecii când servitorul a ieşit şi i-a observat pe cei doi bărbați care stăteau de pază afară. Credea că rămăseseră în curte. Sunt arestată? l-a întrebat deschis pe fratele ei.

Alonso nu s-a grăbit să-i răspundă şi, când a făcut-o, privirea

lui exprima neîncredere.

— Crezi că ai putea fi învinovățită de ceva?

— Vrei să ne jucăm de-a ghicitorile?

Rosa i-a întins sucul de portocale pe care îl adusese majordomul. Alonso a luat paharul cu o asemenea răceală că ea a simțit un fior în ceafă.

— Te-ai purtat foarte rău, draga mea soră, a spus deodată, cu un glas care ei i s-a părut autoritar.

Rosa şi-a înghițit cu greu saliva. Știa că, mai devreme sau mai târziu, acest moment avea să vină şi, deşi credea că era pregătită, începuse să tremure.

— Vorbeşti despre faptul că locuiesc în Córdoba sau despre ideile mele politice diferite de ale tale?

Alonso a mijit ochii şi mai mult.

— Să-l sprijini pe Carlos Isidro este o prostie fără seamăn, a izbucnit brusc.

Rosa a strâns din buze, jignită.

— Tata a murit pentru idealurile pe care le apăr. Ai uitat?

— Idealurile tale sunt greşite, i-a răspuns supărat. Tata era un trădător al Spaniei. Un blestemat de bonapartist! Ai uitat?

Îngrijorată, Rosa şi-a ațintit ochii negri în cei ai fratelui său. Alonso Miguel de Lara y Arenas a fost unul dintre numeroşii nobili care l-au sprijinit pe Napoleon Bonaparte şi a plătit cu viața pentru această alegere.

— Tata apăra nişte idealuri pe care regele Fernando a avut grijă să le distrugă. Oare nu-ți pasă ce a făcut cu poporul? Tirania lui? Absolutismul?

Nările lui Alonso au început să freamăte când şi-a auzit sora.

— Erai un bebeluş când a izbucnit războiul cu Franța, tata nu a putut să te influențeze ca să-i adopți convingerile şi să-i îmbrățişezi ideile politice, a înfruntat-o el furios. Gândeşti aşa pentru că ai crescut în țara duşmană, care a vrut să ne supună, şi

ne-a masacrat ca să-şi atingă scopul, fir-ar să fie!

— Bunica noastră maternă era franţuzoaică, i-a amintit ea cu amărăciune, dar faptul că eu am crescut în Franţa nu înseamnă nimic. Samavolniciile sunt întotdeauna abuzuri, nelegiuiri şi de aceea nu pot fi de acord cu politica pe care o aperi tu.

Alonso a fulgerat-o cu o privire de oţel, fără să dea crezare argumentelor ei. El ştia prea bine că vinovată de trădarea pe care o înfăptuise era educaţia primită în Franţa.

Rosa a oftat adânc copleşită de amintiri. După bătălia de la Somosierra[1], tatăl ei o trimisese în Franţa. Împreună cu familia maternă a soţiei lui. Alonso Miguel de Lara y Arenas înţelesese că situaţia din Spania avea să se înrăutăţească şi a vrut să-şi pună familia la adăpost, dar Sofia, soţia lui, a refuzat să plece şi să-l lase singur. În cele din urmă a rămas şi Alonso cu ei în Sevilla. De aceea Rosa crescuse fără rudele cele mai apropiate, cu bunica maternă, într-o ţară detestată de către spanioli. Ea însăşi fusese obiectul urii şi respingerii din partea nobilimii sevillene, la întoarcere.

— De ce?

Întrebarea fusese rostită pe un ton poruncitor. Rosa a hotărât să fie sinceră cu fratele său.

— Pentru că nu sunt ca tine, a spus pe un ton scăzut, şi pentru că eu cred în libertate şi în egalitatea tuturor oamenilor. Urăsc mijloacele pe care le-a folosit acest rege ca să ne supună.

— De ce? a întrebat Alonso din nou, pe un ton mult mai tăios.

— Am luat hotărârea să-l sprijin pe don Carlos deoarece sunt convinsă că este cel mai bine pentru Spania, pentru noi toţi. El a pufnit neîncrezător. Cred că domnia lui va fi mai bună decât cea a unei infante a cărei vârstă fragedă a impus instituirea unei regenţe destul de ambigue. Fernando s-a înconjurat de

1 Bătălie care a avut loc la 30 noiembrie 1808 în portul Somosierra şi s-a încheiat cu victoria francezilor (n.a.).

incompetenți, de consilieri inutili care profită de regența infantei în folosul lor. Chiar nu-ți dai seama?

— Nu ştii ce spui! a şuierat Alonso printre dinți.

— Ce ne-a adus regele după întoarcerea sa? Nimic! A abolit Constituția din 1812, care a costat atâtea vieți, a restaurat Inchiziția şi aş putea să mai enumăr şi alte acțiuni şi samavolnicii comise de regele acesta pe care îl aperi, dar nu merită osteneala.

Fratele ei a răsuflat adânc.

— În ultima vreme a promovat anumite reforme, ca să atragă sectoarele mai liberale. Voia să egalizeze legile în tot regatul.

— Dar nu a fost de-ajuns! a exclamat ea cu convingere. Niciodată nu va fi! Nu eşti în stare să vezi?

Alonso a blestemat cu glasul său grav. Tatăl lor, mort în bătălia de la Tolosa[2], fusese de acord ca întreaga moştenire din partea mamei lor să treacă în mâinile surorii lui, iar el credea cu tărie că nicio femeie nu trebuia să posede atâta bogăție, pentru că asta ar fi conferit influență. Rosa fusese educată ca un bărbat, ba chiar studiase sub îndrumarea unui profesor şi tutore francez, ales de către tatăl lor. Ducele de Alcázar îşi trimisese singura fiică foarte departe de influența lui şi, chiar dacă Alonso încercase prin toate mijloacele să anuleze aranjamentele făcute de tatăl lor şi să controleze patrimoniul şi bogăția surorii lui, nu izbutise. Apoi nesăbuita se întorsese la Sevilla după patru ani de la terminarea războiului împotriva lui Napoleon. Luase legătura cu trădători ai monarhiei şi folosise banii mamei sale, moartă la scurtă vreme după duce, ca să sprijine pretenția lui Carlos la coroana spaniolă, înarmarea unei oşti costă foarte scump, el, ca militar, ştia asta.

Alonso a închis ochii un moment. Ceea ce trebuia să facă mai

2 Bătălie care a avut loc la 10 aprilie 1814 şi în care au murit don Leonardo Sicilia, colonel de Cantabria, colonelul don Francisco Balanzat şi don José Ortega, locotenent colonel în Statul Major (n.a.).

departe era foarte neplăcut, dar necesar. A lăsat paharul pe tavă, s-a ridicat de la locul lui şi s-a îndreptat spre uşă. A pus mâna dreaptă pe clanță şi a deschis-o.

— Arestați-o! a poruncit cu un glas hotărât.

Cei doi soldați care stăteau de pază de fiecare parte a uşii au făcut cu capul un semn de încuviințare şi au intrat în încăpere, îndreptându-se spre Rosa.

— Alonso! a exclamat ea cu ochii ieşiți din orbite. Ce înseamnă asta?

— Eşti arestată sub acuzația de trădare a Coroanei Spaniei. Nu putea să creadă. Fratele ei o aresta? S-a uitat cu inima cât un purice la cei doi soldați. Deşi erau foarte aproape, nu o țineau, de aceea a alergat la Alonso şi s-a aruncat de gâtul lui ca să-l implore.

— Nu face asta! Lasă pe altcineva să înfăptuiască această infamie.

El i-a îndepărtat mâinile de pe gâtul lui şi a privit-o în față, dezgustat şi dezamăgit.

— Ştiai prețul pe care îl vei plăti pentru lipsa ta de loialitate față de Coroană. Rosa şi-a îndreptat spatele şi l-a țintuit cu privirea pe fratele său, care nu-şi putea ascunde supărarea. De ce crezi că am cerut intrarea ta în mănăstirea Santa Marta? Ca să te împiedic să faci cea mai mare greşeală a vieții tale. Crezi că acțiunile tale politice nu sunt cunoscute de către Casa Regală? Au aflat de întâlnirile tale cu unul dintre oamenii lui Rafael Maroto[3]: Joaquín Moreno. Ştiu că împreună cu alți trădători, finanțezi acțiunea de revendicare a tronului de către Carlos Isidro.

Rosa nu putea să gândească, dar trebuia să câştige timp.

— N-am de gând să mă mişc din Zújar.

---

3 Generalul spaniol s-a născut în localitatea Lorca şi a participat la Primul Război Carlist, de partea lui Carlos Isidro, fratele regelui (n.a.).

Alonso a luat-o de bărbie şi i-a ridicat-o. Ea l-a privit atentă. Fratele ei avea buzele strânse de mânie, ceea ce a făcut-o sa tresară.

— Eşti mai proastă decât credeam, a admonestat-o cu amărăciune. De ce crezi că am cerut Coroanei însărcinarea de a mă ocupa de arestarea ta? Vreau să te țin în viață cât mai mult timp, deşi nu meriți. Rosa îşi închipuia aşa ceva, dar i se părea prea umilitor să fie arestată de către propriul frate. Vei rămâne prizonieră în mănăstirea Santa Marta pentru o vreme necunoscută. Poți să fii recunoscătoare numelui pe care îl porți şi faptului că sunt un slujitor credincios al Coroanei, fiindcă altminteri ai fi deja moartă.

Ea ştia asta. Când a hotărât să-l sprijine pe Carlos, fratele regelui Fernando, a fost conştientă de riscul pe care şi-l asuma; dar idealurile sale o determinau să facă ceva. Tatăl ei murise tocmai pentru aceste principii şi Rosa detesta absolutismul fratelui său.

— Pot să-i scriu avocatului meu, ca să se ocupe de proprietățile mele cât timp lipsesc? Şi trebuie să dau porunci personalului. Alonso i-a făcut cu capul un semn de încuviințare. Atunci o să urc în odaia mea ca să-mi schimb hainele; voi lua ceva mai potrivit, dacă nu ai nimic împotrivă.

A remarcat îndoiala care i se citea în ochi.

— Ce garanție am că nu vei încerca să fugi în vreme ce aştept? a întrebat-o cu oarecare neîncredere.

L-a privit dezamăgită, dar cu o expresie de hotărâre întipărită pe chipul său frumos.

— Faptul că sunt pe deplin convinsă că, atâta vreme cât mă aflu lângă tine, voi rămâne în viață. Cel puțin până când voi fi judecată.

Alonso era încredințat că nu se gândea să fugă, dar, chiar dacă ar fi încercat, i-ar fi fost cu neputință; avea o garnizoană de

soldați la poarta palatului şi, pentru orice eventualitate, acoperise şi alte căi de scăpare.

— Atunci du-te şi scrie scrisoarea aia şi ia-ți ceva potrivit pentru drum.

Rosa i-a făcut cu capul un gest de încuviințare şi a ieşit din bibliotecă având inima strânsă. Şi-a rezemat mâna de balustrada din lemn a scării, s-a oprit şi a răsuflat adânc. Acum că sosise momentul, se simțea străpunsă de o remuşcare ascuțită. Îşi asumase posibilele urmări ale faptelor sale atâta vreme cât fusese singură, dar acum avea pe cineva în grijă şi dăduse greş într-un fel spectaculos.

Era neapărat necesar să scrie o scrisoare şi să pregătească documentele pe care Gloria urma să le ducă în Anglia; avea încredere că vor ajunge cu bine la destinatar. În momentul în care s-a hotărât să plece din Sevilla, departe de influența fratelui ei, a ştiut că mai devreme sau mai târziu va trebui să dea socoteală pentru faptele sale. A spus o rugăciune, implorându-l pe Dumnezeu să-i asculte ruga. Din fericire, Alonso nu ştia aproape nimic despre ea şi despre tainele pe care le ascundea.

Acum soarta ei era în mâinile lui Dumnezeu, iar ce iubea mai mult pe lume va rămâne în grija unui om pe care nu îl mai văzuse de ani de zile. Se schimbase mult în această vreme? Va accepta să aibă grijă de ceea ce pe ea o interesa cel mai mult pe lume?

„Doamne, s-o primească şi s-o apere de orice rău”, a implorat cu inima zbuciumată.

Să umplem noaptea de gemete glorioase şi de suspine celeste, pentru ca îngerii să se bucure şi să danseze în ritmul pasiunii noastre.

Andrew R. Beresford

1

Comitatul Hampshire, Anglia, 1835

Un deget de bărbat urmărea conturul spatelui gol al femeii. A desenat o floare şi a continuat coborârea până la curba şoldului. Ea s-a mişcat simțind gâdilătura degetului jucăuş, dar şi-a păstrat atitudinea languroasă şi nepăsătoare.

— Eşti un ştrengar. Glasul femeii a sunat nerăbdător. Dar îmi place tot ce-mi faci. Andrew a zâmbit ştrengăreşte în vreme ce îi mângâia curba şoldului într-un fel mult mai îndrăzneț. Şi eşti nesătul. Vorbele ei l-au făcut să mijească ochii preț de câteva secunde. În minte i-a venit o amintire extrem de dureroasă: imaginea unei femei care însemnase totul pentru el şi care, ca răsplată pentru profundele simțăminte pe care le nutrea pentru ea, îl folosise după bunul plac şi apoi îl părăsise, fără să-i pese câtuşi de puțin de iubirea pe care o simțea pentru ea. A clipit în încercarea de a alunga simțământul de neplăcere care îl

stăpânise preț de câteva clipe. Femeia a remarcat uşoara şovăire a mâinii pe pielea ei şi şi-a rezemat coatele pe perna moale ca să-l privească. Ochii lui albaştri exprimau o dorință care nu scăzuse deloc în după-amiaza aceea de desfătare. Nu trebuie să te îngrijorezi, soțul meu nu va veni până mâine. Glasul a şters cu buretele amintirea lui Andrew, dar, de îndată ce ea a sfârşit să rostească aceste vorbe, s-a auzit trăsura contelui care venea pe drumul către conac. Roțile împrăştiau pietrişul de pe drum şi îl aruncau în direcția sculpturilor care străjuiau poteca până acasă. Sunetul era inconfundabil. Charles se întorcea mai devreme!

Glasul femeii a sunat speriat, dar Andrew i-a făcut cu ochiul ca s-o liniştească. Au auzit strigătul vizitiului, care a oprit caii în fața uşii principale. Andrew şi-a luat în grabă hainele risipite pe jos. Şi-a pus mai întâi pantalonii şi cămaşa, fără să-şi încheie nasturii, apoi cizmele.

— Nu-mi place să te las atât de grabnic, dar trebuie să plec.

Femeia l-a sărutat pe buzele pe care el le-a deschis pentru ea în chip voit.

— Îmi va fi dor de tine, iubire, să n-ai nicio îndoială. Până când te voi vedea din nou, vremea va fi eternă şi plictisitoare.

Andrew a ținut-o de bărbie ca să aprofundeze sărutul de rămas-bun.

— Ne vom vedea la următoarea călătorie a soțului tău.

S-a îndreptat spre balcon şi a deschis fereastra înaltă. Din fericire, unul dintre pereții odăii spațioase dădea într-o grădină laterală; distanța până la următorul balcon nu era mare, iar plantele agățătoare păreau puternice şi rezistente. Era uşor să alunece şi să străbată grădina până la gard, pentru ca apoi să-l sară. O făcuse de nenumărate ori. Ştia că era riscant să aibă o legătură cu lady Hill, dar nu putea să nesocotească înflăcărarea doamnei. Numai că de fiecare dată se dovedea tot mai greu să aibă întâlniri clandestine şi tare se temea că venise vremea să

sfârşească aventura şi să se orienteze spre alte direcţii încă neexplorate.

S-a prins de iederă şi şi-a asigurat picioarele pe măsură ce cobora; cămaşa descheiată i s-a agăţat într-un spin şi Andrew a înjurat încet când a trebuit să rupă materialul, dar aproape ajunsese la capăt şi a parcurs distanţa până la pământ pentru ca după aceea s-o ia la fugă în direcţia contrară casei. Deja putea să vadă zidul şi copacul pe unde trebuia să se cațăre.

Avea calul legat chiar de partea cealaltă. A făcut un salt şi şi-a sprijinit piciorul drept de perete ca să-şi ia avânt şi să apuce creanga groasă. Socoteala fusese fără greş pentru că sub greutatea corpului creanga s-a aplecat deasupra lui şi a putut s-o prindă cu cealaltă mână fără probleme. S-a legănat până când a izbutit să se ridice şi să rămână aplecat pe creangă. În câteva secunde s-a aşezat pe ea la câțiva centimetri de marginea zidului; din locul unde se afla putea să-şi vadă calul care păştea liniştit la lumina lunii. Atunci, Andrew a întors chipul spre casă şi a văzut silueta femeii prin fereastra deschisă; uitase s-o închidă. A văzut chipul furios al lordului Hill şi felul posesiv în care a luat-o de braţ pe soţia sa şi a târât-o până la pat. Şi-a închipuit ce va urma şi brusc a simţit remuşcări. A ştiut că trebuia să şteargă totul cu buretele şi s-o ia de la capăt.

A ajuns la zid destul de uşor şi a sărit lângă cal, care nu s-a mişcat din loc. S-a încheiat la cămaşă şi a desfăcut capa neagră pe care o lăsase împăturită pe şa. După ce şi-a pus-o pe umeri, a încălecat cu uşurinţă, a dat pinteni armăsarului şi a pornit în galop spre Southampton. Acolo se afla o tavernă unde se servea o bere neagră foarte bună şi erau nişte fete voluptuoase care puteau să-l facă să petreacă o bucată de vreme până când se va hotărî să se întoarcă la Whitam Hall. Când a făcut-o, la primele ceasuri ale dimineţii şi cam ameţit, tatăl lui, marchizul de Whitam, îl aştepta cu un ultimatum care avea să-i schimbe

complet viața.

John Beresford clătina într-una paharul cu vin din mână. Avea privirea ațintită asupra unui tablou din bibliotecă şi, fără să-şi dea seama, şi-a mijit ochii iritat pe măsură ce studia portretul fiului său cel mic. Era cel mai faimos fustangiu din tot sudul Angliei, iar neîncetatele lui cuceriri îi dădeau tatălui mari bătăi de cap. De ce naiba toate aventurile lui trebuiau să fie cu femei măritate cu bărbați influenți? John obosise să se lupte cu soți ofensați care cereau capul fiului său.

Andrew fusese implicat în mai multe dueluri, din care ieşise teafăr ca prin minime, dar el avea de gând să-i schimbe acest stil de viață. Se săturase de discuțiile zadarnice prin care încercase să-l facă să se gândească la atitudinea sa şi la nepăsarea cu care intra în situații primejdioase.

Nici Cristopher, nici Arthur nu izbutiseră să-i schimbe comportamentul.

A întors privirea de la tablou şi s-a uitat la ceasornicul agățat în capătul celălalt al peretelui. Limbile arătau ora cinci dimineața. John îşi spărgea capul încercând să găsească soluții şi măsuri menite să-i aducă fiul pe calea responsabilității. Şi, pentru a câta oară? s-a întrebat unde o fi în acel moment, ce femeie o fi seducând cu neruşinare.

Ora indicată de limbile ceasornicului îl ducea cu gândul la nişte mici pumnale înfipte în inima lui de tată îngrijorat.

Andrew era un tânăr mult prea atrăgător. Un neruşinat fermecător şi nicio femeie nu rezista privirii lui ştrengăreşti, zâmbetului seducător, dar John trebuia să ia măsuri chiar dacă pentru asta va fi nevoit să îl îndepărteze de Whitam Hall o vreme îndelungată.

În sfârşit a auzit uşa deschizându-se şi lovitura, urmată de înjurătura rostită de fiul lui când, în vestibul, s-a împiedicat de scaunul tapițat pe care John îl îndepărtase de perete: ca să ştie

când se întoarce. S-a ridicat din fotoliu şi a lăsat paharul pe un colț al biroului. Cu pas hotărât şi sigur s-a îndreptat spre vestibul înainte ca Andrew să urce în odaia lui. Casa era slab luminată cu lămpi de gaz, care, la porunca lui, fuseseră lăsate aprinse. Când a băgat capul pe uşă, fiul lui încerca să pună capa în cuier; starea lui deplorabilă nu-l va împiedica să aibă o discuție cu el.

— Te aşteptam. Andrew a tresărit speriat. Ultimul lucru la care se gândea când ajunsese la Whitam Hall era să-l vadă pe tatăl lui aşteptându-l. S-a întors spre el cu ochii măriți din cauza surprizei. Ce făcea treaz la ceasul acela din zori? De ce avea privirea aceea de amară dezamăgire? Vino cu mine, trebuie să vorbim. Andrew l-a urmat în bibliotecă. Odată ajuns înăuntru, a luat loc în fața lui, fără ca de pe buze să-i dispară veşnicul lui zâmbet. Dacă te-ai vedea în momentul ăsta… John a tăcut. Sprâncenele blonde ale fiului său se ridicaseră întrebătoare. Ai o înfățişare lamentabilă.

— Am băut ceva mai mult decât aveam de gând, a recunoscut sincer.

Tatăl lui a dat din cap în vreme ce ofta adânc şi îi punea în față un document în alb.

— Semnează! Andrew s-a uitat la hârtie fără să înțeleagă. Trebuie făcute nişte reparații la ferma ta şi am nevoie de autorizația ta. Practic ai lăsat-o în paragină. El s-a simțit un pic ruşinat. Era adevărat că neglijase complet proprietatea pe care tatăl lui i-o dăruise când împlinise optsprezece ani. De aceea a semnat imediat documentul. John l-a pus într-un dosar din piele maro. Ți-am cumpărat un grad de ofițer în marină. Vei pleca săptămâna viitoare la bordul lui *Revenge*[4]. Andrew a clipit surprins. Auzise bine? Să intre în marină? De bună seamă, băuse prea mult: i s-a părut că tatăl lui îl trimitea departe de Anglia.

4 *Revenge* era o navă de 74 de tunuri care s-a construit la Chatham Dockyard în 1805. A fost scoasă din funcțiune în 1851. Căpitanul său a fost Robert Moorsom (n.a.).

Nu mai vreau să te văd la Whitam Hall, a recunoscut John abătut. N-am de gând să mai tolerez niciun scandal.

— În marină? a întrebat uluit. Vrei să mă trimiți departe de Anglia? Mă exilezi?

A răsuflat adânc. Glasul lui l-a făcut pe John să înjure încet.

— Nu am de gând să mai plătesc pentru excesele tale. S-a sfârşit cu destrăbălarea ta pe cheltuiala mea. N-ai să te mai implici în niciun duel. Nu atâta vreme cât nu mi-am pierdut sufletul din piept.

Andrew s-a rezemat uluit de spătarul scaunului. Tatăl lui voia să-l trimită departe, dar el nu mai era un copil şi s-a întrebat de ce se comporta astfel. Se distra şi el un pic, mă rog, un pic mai mult decât era cazul, trebuia să recunoască.

— Nu vreau să intru în marină! a răspuns scandalizat.

— Andrew, nu poți să continui viața asta dezordonată! Cred că armata te va face să-ți bagi mințile-n cap mai mult decât muştruluielile şi amenințările mele.

— La dracu' cu armata! a exclamat supărat. Nu am de gând să mă mişc din Anglia. Eşti nebun dacă-ți închipui că mă voi îmbarca de bună voie.

Tatăl lui s-a ridicat din fotoliu fără să-şi ia ochii de la el. A oftat obosit şi a făcut un pas înapoi ca să depărteze scaunul de masă.

— Într-o săptămână te vei îmbarca pe *Revenge*. În locul tău, mi-aş face bagajul. Şi acum, noapte bună!

Andrew l-a urmărit cu privirea fără să poată scoate nicio vorbă. A rămas în aceeaşi atitudine de abandon, neizbutind să-şi dea seama cu precizie dacă porunca părintească fusese adevărată sau închipuită. Tatăl lui îi dădea un şut în fund şi-l arunca în stradă. De ce? Nu putea să priceapă, doar nu făcuse niciun rău. Mă rog, asta nu era întru totul adevărat, ultimele două dueluri alarmaseră familia în asemenea măsură încât frații lui făcuseră

front comun cu tatăl lor în încercarea de a se amesteca în treburile lui, dar el nu le permisese. Onoarea unui bărbat era de neatins şi, dacă trebuia să şi-o apere într-un duel, o apăra. La ceasul acela înaintat din noapte, Andrew s-a întrebat dacă nu cumva trebuia să se mărginească să cucerească femei măritate mai modeste în loc de nobile sus-puse; dar nu el era cel care le alegea, dimpotrivă, ele îl alegeau pe el. Cădeau răpuse de iubire. Erau femei doritoare de o tăvăleală cu un bărbat care ştia să le seducă, iar Andrew se dovedea un maestru în arta de a le face să se simtă deosebite.

A oftat, obosit din cauza lipsei de somn. Îi venea greu să se concentreze şi să ia hotărâri, de aceea s-a gândit să se ducă la culcare ca să-şi recapete puterile şi să poată să-şi înfrunte tatăl a doua zi. El nu se gândea să plece nicăieri şi, dacă, pentru a-l mulţumi trebuia să înceteze pentru o vreme să se mai tăvălească cu o femeie, a socotit că strădania merita osteneala. A doua zi va marca începutul burlăciei lui şi sfârşitul duelurilor de la miezul nopţii.

Cu această hotărâre în minte, s-a ridicat din fotoliu şi a pornit pe acelaşi drum ca şi tatăl său cu câteva momente mai înainte.

2

John Beresford a rămas o clipă în pragul uşii de la bibliotecă. Femeia stătea cu spatele la fereastră, purta o capă neagră şi îşi frângea mâinile cu o fervoare care l-a făcut să înţeleagă cât de neliniştită era. Clătina din cap, aplecându-l puţin spre umărul stâng în vreme ce murmura o rugăciune cu glas scăzut. John a

făcut ultimii paşi şi a intrat în încăpere, apropiindu-se.

— Doreați să mă vedeți?

Femeia a ridicat brusc chipul auzindu-i glasul şi John a putut să vadă atunci cât de tânără era. Avea fața rotundă şi paloarea obrajilor era vădită. Fata, a calificat-o astfel pentru că îi era cu neputință să-i spună vârsta, îi susținea privirea cu supunerea proprie servitorilor, dar cu destulă maturitate ca să-şi stăpânească teama.

— Îl caut pe domnul Andrew Beresford, a spus ea cu vorbe măsurate, pe un ton foarte blând.

Pe John l-a surprins cererea ei.

— Înțeleg din spusele dumitale că îl cunoşti pe fiul meu. Pupilele tinerei au strălucit, exprimând stânjeneala. Ce doreşti de la el?

— E aici? John a tăgăduit uşor fără să îşi ia ochii de la fată, care îşi mişca şi mai agitată mâinile şi îşi muşca nervoasă buzele. Trebuie să-l văd neîntârziat!

— Spune-mi de ce îl cauți şi eu îi voi transmite mesajul de îndată ce se va întoarce la Whitam Hall.

Ea a clipit de mai multe ori.

— Ceea ce mă aduce aici este o chestiune personală pe care trebuie s-o discut doar cu el.

Fata ridicase uşor tonul. John era tot mai intrigat.

— Fiul meu nu este acasă. La auzul vorbelor lui, umerii fetei s-au prăbuşit şi, mâhnită, a scos un oftat. Avea chipul răvăşit şi John s-a uitat la mâna pe care şi-a dus-o la gât ca pentru a-şi înăbuşi un geamăt. Cearcănele vineții de sub frumoşii ochi căprui vădeau o adâncă şovăire, ca şi cum nu ar fi ştiut ce să facă mai departe. Ai nevoie de ajutor?

Întrebarea lui fusese sinceră şi ea a închis ochii de parcă s-ar fi gândit la alternativă.

— Nu pot să mai pierd vremea! Trebuie să mă întorc la

doamna mea! a exclamat cu un glas pierit şi a început iarăşi să-şi frângă mâinile în încercarea de a le ține ocupate. Puteți să trimiteți un lacheu care să încerce să-l găsească? Trebuie să vorbesc cu lordul Andrew ca să-i dau ceva foarte important. John îşi punea o mulțime de întrebări despre fată.

Nu era nobilă, fusese de-ajuns o privire ca să-şi dea seama. Dar se mişca şi vorbea cu o corectitudine învățată poate în adolescență. Felul ei de a vorbi dovedea că fusese educată de o doamnă binevoitoare. Avea un accent ca din sudul Spaniei, poate Sevilla sau Cádiz, dar nu putea să precizeze. O mişcare pe fotoliul din piele a făcut ca John să-şi mute privirea de la tânără la persoana care tocmai sărise în picioare. Nu băgase de seamă că fata nu era singură. Drăguțo, te-am trezit? Fetița a răspuns afirmativ şi, pe măsură ce se îndrepta spre locul unde stăteau cei doi adulți, surpriza lui John creştea. Fetița mergea foarte bine pentru vârsta ei. O capă din catifea roşie îi acoperea trupşorul. Gluga îi ascundea chipul aproape complet. Pentru că nu vedea bine să meargă şi-a dat-o pe spate şi, când a făcut asta, a scos la iveală nişte bucle negre atât de frumoase că John a fost pe punctul să fluiere de uimire. Fetița era de o frumusețe excepțională. Chipul micuț în formă de inimă era aristocratic şi când ochii albaştri s-au ațintit asupra lui, i s-a părut că privea un înger. Unde mai văzuse privirea aceea…? Iertați-mă, lord Beresford, dar trebuie să vorbesc de îndată cu fiul dumneavoastră, a stăruit din nou tânăra, dar John nu-şi putea lua ochii de la micuță, care se oprise la un pas de el.

S-a aşezat pe vine în fața ei şi a privit-o cu multă atenție. Avea pielea foarte albă, de aceea negrul părului scotea în evidență azuriul ochilor, încadrați de gene lungi şi dese. Cum putea o fetiță să fie atât de adorabilă?

— Bună, mă numesc John, dar tu? Ea a clipit de mai multe ori, nehotărându-se să ia mâna pe care el i-o întindea. Bine ai

venit la Whitam Hall!

Tânăra a hotărât să intervină.

— Dați-mi voie să fac prezentările, lord Beresford. Dar John stătea tot pe vine, privind-o cu mult interes pe micuță. V-o prezint pe Rosa Catalina Blanca de Lara.

El o asculta fără să-şi ia ochii de pe chipul copilei.

— Ai un nume prea lung pentru o ființă atât de mică, i-a spus John fetiței, care îi luase mâna.

— Nepoata dumneavoastră, lord Beresford.

John s-a ridicat brusc şi s-a uitat la fată cu ochii ieşiți din orbite; câteva secunde după aceea i-a ațintit din nou asupra micuței. Spusese nepoata lui!?

— E o glumă?

Tânăra a scos un plic sigilat din capa ei neagră şi i l-a întins.

— Este o scrisoare de la doamna mea pentru sir Andrew Beresford. Trebuie să i-o dau personal şi să i-o încredințez pe micuță.

John nu-şi revenea din uimire. Făptura aceea minunată era fiica lui Andrew?

— Cine este mama?

Întrebarea lui John nu admitea nicio ezitare.

— Rosa María Sofia de Lara y Guzmán, i-a răspuns ea fără să stea pe gânduri.

El a clipit uimit înainte să vorbească.

— Familia Lara din Sevilla? Unchiul ei este ducele de Alcázar? a întrebat, deşi ştia răspunsul. Fata a dat aprobator din cap şi John s-a gândit cu toată iuțeala. Ducele de Alcázar, Alonso de Lara era dușmanul de moarte al lui Rodrigo de Velasco y Duero, unchiul fiicei lui, Aurora. Maică Precistă! Ce naiba făcuse Andrew? Mânia luase locul surprizei care îl stăpânise şi, dându-şi seama de asta, fetița a făcut un pas înapoi, iar el şi-a blestemat neglijența, căci cu niciun chip nu voia s-o

sperie. Nu că nu m-aş încrede în cuvântul dumitale, domnişoară…

John a invitat-o să se prezinte.

— Gloria de Hernández y Romero. Lucrez de mai mulți ani pentru doamna de Lara.

— Vei înțelege că are nevoie de confirmarea fiului meu cu privire la această chestiune.

Dar inima îi spunea lui John că micuța era o Beresford. Zămislită într-unul dintre nenumăratele călătorii în Spania ale fiului său cel mai mic.

— Lordul Andrew Beresford este tatăl fiicei doamnei mele. Am la mine certificatul ei de naştere. Şi mai trebuie să-i dau anumite împuterniciri ca să o recunoască legal în Anglia, ca şi o serie de documente de preț pe care doamna mea doreşte să i le înmânez chiar eu acum.

— Unde este mama ei? întrebarea lui John era destul de logică, date fiind împrejurările. De ce nu a venit aici împreună cu ea?

Fetița stătea tăcută, lipită de fusta domnişoarei, fără să îşi ia ochii de la el.

— Trebuie s-o ajute, nu poate să refuze. Dumnezeule, doamna mea nu ştie ce să facă sau cui să ceară ajutorul!

John a privit-o atent. Neliniştea fetei era adevărată. O vedea zbătându-se într-o mare de îndoieli.

— Spune-mi cum poate s-o ajute fiul meu.

Gloria a şovăit un minut lung şi greu, dar până la urmă s-a hotărât; la urma urmei, lordul John Beresford era bunicul micuței Blanca.

— Doamna mea a fost arestată şi declarată trădătoare a Coroanei Spaniei. Va fi executată în scurtă vreme.

John a căutat un scaun şi s-a aşezat în grabă. Surpriza îl lăsase incapabil să reacționeze. A încercat să se gândească la toate

aspectele situației. Andrew făcuse un copil cu o femeie care aparținea uneia dintre cele mai influente familii din sudul Spaniei. Acum mama micuței era acuzată de trădare, iar la Whitam Hall se afla cea mai frumoasă fetiță din lume, lângă nişte rude pe care nu le cunoştea. Avea vreo noimă? Ce naiba se petrecea? Şi de ce el nu ştia absolut nimic?

— Te rog, începe cu începutul, i-a cerut cu un aer perplex. Gloria a şovăit o clipă, dar până la urmă a acceptat. A luat loc în fotoliul din fața măsuței. Fetița a urmat-o şi ea a aşezat-o în poala ei. John continua să se gândească la fiul său Andrew, la urmările a ceea ce făcuse. S-a întrebat când, cum şi unde o cunoscuse pe sora ducelui de Alcázar. Alonso de Lara era bărbatul cel mai răzbunător din câți existau. În vestibul s-au auzit nişte râsete şi lui i s-a părut că aude glasul lui Andrew. S-a uitat la fată şi la micuță, care stătea tot în brațele acesteia, şi s-a ridicat imediat ca să-i iasă în întâmpinare. Mă duc după fiul meu, te rog, aşteaptă aici.

Gloria a făcut un uşor gest de încuviințare.

John a închis ochii în fața dezastrului care se apropia. Dacă era adevărat ce spunea tânăra, dacă Andrew avea o fiică, în noaptea aceea va cădea un cap, şi acesta avea un nume: Andrew Beresford.

— Unde este fratele tău?

Arthur s-a uitat la tatăl lui, care avea o figură gravă. Încă nu-şi scosese capa neagră şi mănuşile din piele şi majordomul aştepta să le ia.

— N-am putut să-l conving să se întoarcă împreună cu mine. A rămas în Portsmouth, în grădinile portului, ca să vadă un spectacol de operetă satirică.

John a răsuflat adânc.

— Bună seara, lord Beresford!

Auzind salutul amabil al tânărului Memillan, John l-a privit

pe băiatul care era cel mai bun prieten al lui Arthur, de pe vremea când amândoi studiaseră la Universitate.

— Când v-am auzit râzând, am crezut că s-a întors Andrew, i-a lămurit.

— Sunt convins că va sosi în curând, a răspuns Arthur.

John şi-a zis că fiul lui se înşela amarnic. În ciuda discuției avute în urmă cu două zile cu Andrew şi a poruncii lui, nimic nu se schimbase. Tânărul îşi vedea mai departe de chefurile lui nocturne şi de alte excese.

— Arthur, ne vedem săptămâna viitoare.

Acesta s-a întors spre prietenul lui şi i-a zâmbit în semn de rămas bun.

— Salut-o pe lady Memillan din partea mea.

— Aşa voi face.

— Lord Beresford, Arthur, noapte bună!

Tânărul a ieşit în grabă pe uşă, şi vestibulul s-a cufundat brusc în tăcere. Arthur se uita curios la tatăl său, care avea un aer absent.

— S-a întâmplat ceva grav? a întrebat cu o undă de îngrijorare în voce.

John a tras aer în piept şi şi-a ațintit privirea asupra fiului său mijlociu. Şi s-a întrebat din nou de ce mezinul lui era atât de desfrânat, libertin şi iresponsabil.

— N-o să-ți vină să crezi, şi eu abia dacă pot să cred.

Arthur a ridicat cu interes o sprânceană, căci tatăl lui vorbea într-un fel de neînțeles.

— Fii mai explicit!

John avea o strălucire ciudată în privire şi o hotărâre pe chip, ceea ce l-a făcut să mijească ochii ca să-l privească mai bine.

— Pregăteşte-ți bagajul, plecăm la Madrid.

Arthur l-a privit uimit.

— Plecăm în Spania? Acum?

Lui John îi venise o idee. Ştia ce trebuia să facă pentru a-l aduce pe drumul cel bun pe zănaticul de Andrew şi avea de gând să treacă la fapte fără să stea prea mult pe gânduri.

— Trebuie să ajut pe cineva, a spus tatăl său. O persoană importantă pentru familie a fost declarată trădătoare a Coroanei spaniole şi trebuie să mă văd cu ambasadorul englez la Madrid şi chiar cu ducele de Alcázar, dacă este nevoie.

— Te referi la Alonso de Lara? l-a întrebat Arthur uimit peste măsură.

— De aceea trebuie să vii cu mine, ca să mă sfătuieşti în anumite chestiuni. Sunt probleme legale pe care va trebui să le rezolvăm din Madrid.

— Nu pot să plec în Spania acum. E o nebunie! a răspuns Arthur.

— Trebuie să-l ajuți pe fratele tău.

— Pe Cristopher?

— Nu, pe Andrew, l-a lămurit John.

Arthur înțelegea tot mai puțin.

— Cum?

— Îți voi explica totul pe drum. Acum porunceşte-i lui Marcus să facă bagajele, eu voi scrie nişte scrisori şi voi avea grijă ca *Blackdevil* să fie pregătit pentru plecarea noastră. Trebuie să dau instrucțiuni personalului şi să-i fac o scurtă vizită lui Cristopher pentru ca, în lipsa mea, să stea cu ochii pe golanul de frate-tău.

Deodată, John a izbucnit într-un hohot de râs care l-a luat pe Arthur pe nepregătite.

— Tată, mă îngrijorezi.

Şi era adevărat. L-a privit în față şi a văzut hotărâre în ochii lui senini.

— Dumnezeu mi-a ascultat ruga, a spus John, dar tânărul Beresford tot nu pricepea nimic. În bibliotecă se află ceea ce îl

va aduce pe Andrew pe drumul cel bun. În sfârşit puțină coerență şi normalitate în viața lui.

3

Zgomotul draperiilor trase brusc l-a făcut să ridice capul de pe pernă şi să geamă în secunda următoare. Parcă ar fi fost lovit cu o neobişnuită înverşunare de o nicovală. Îşi simțea gâtul uscat şi avea un gust amar pe cerul gurii. Trebuia să stea liniştit pentru ca stomacul să nu-l chinuie. Berea din port fusese mizerabilă şi acum plătea pentru că o băuse.

— Trage din nou draperiile şi închide uşa sau eşti un om mort! a poruncit Andrew cu glas gâtuit.

Marcus, majordomul de la Whitam Hall, era obişnuit cu acest vocabular folosit de cel mai mic dintre Beresforzi.

— Aveți oaspeți, a sunat răspunsul scurt al bărbatului.

El a căscat zgomotos.

— Îmi închipui că va putea să se ocupe tata sau, în lipsa lui, Arthur.

— Aşa ceva este cu neputință, pentru că nici tatăl, nici fratele dumneavoastră nu se află în acest moment la Whitam.

Andrew a înjurat cu glas scăzut.

— Cât e ceasul?

— Mai sunt câteva minute până la opt.

— Abia sunt două ceasuri de când m-am culcat! a bombănit supărat.

— Vă aşteaptă o domnişoară şi ar fi o gravă impolitețe s-o faceți să aştepte în zadar.

El a înjurat din nou. Nu se simțea în stare să primească pe nimeni.

— Să plece şi să se întoarcă mai târziu!

— Asta e cu neputință, domnule. Este o musafiră foarte specială. Tatăl dumneavoastră, lordul Beresford a lăsat porunci explicite în legătură cu ea.

Andrew a mormăit ceva de neînțeles. I se părea nemaipomenit ca o musafiră să vină la un ceas atât de nepotrivit.

Marcus scotea hainele din dulap fără să spună nimic, la fel de solemn ca de obicei.

— Trag nădejde că strădania merită osteneala, a spus el cu glas somnoros.

— Pot să vă spun că este o fată superbă, i-a mărturisit deodată majordomul şi prin aceste vorbe l-a trezit de-a binelea.

— Zici că e frumoasă? Cât de frumoasă?

— Cea mai frumoasă din câte am văzut vreodată, dacă îmi îngăduiți.

— Nădăjduiesc să nu fie vreuna dintre amantele mele supărate sau vreo vrăjitoare trimisă de tata ca să mă urmărească, în semn de răzbunare.

S-a gândit că tatăl lui era în stare să-i aducă pe cap o matroană nebună numai ca să-l scoată din pat. Cine naiba era femeia aceea, ca să trebuiască s-o primească la un ceas atât de neobişnuit al dimineții?

— Mă îndoiesc, a răspuns majordomul.

— Că e una dintre amantele mele sau o vrăjitoare trimisă de tata ca să mă supravegheze?

— Categoric, prima variantă, domnule.

Andrew a început să râdă. „Ce om cu mintea întreagă face vizite unei familii respectabile la opt dimineața?”, s-a întrebat, încă pe jumătate adormit, dar fără să-şi dea seama îşi pusese o cămaşă albă şi nişte pantaloni gri. Şi-a suflecat mânecile cămăşii

şi s-a lipsit de batistă şi de vestă. Chipul lui Marcus a oglindit în chip destul de grăitor ce gândea despre ținuta lui neglijentă, dar el dorea să scape de musafiră şi să-şi continue somnul.

— Unde sunt tatăl şi fratele meu? a întrebat cu un real interes.

— Lordul Beresford a lăsat un bilet.

Andrew s-a gândit că totul era foarte ciudat. Tatăl lui nu obişnuia să iasă din casă înainte de zece dimineața, şi de ce lipsea şi Arthur? Se întorsese acasă cu doar câteva ceasuri înaintea lui şi trebuia să fie la fel de obosit.

L-a urmat pe majordom pe spațiosul coridor de la catul al doilea, cu capul vâjâindu-i; nu avea de gând să mai bea niciodată bere în tavernele din port.

— Marcus, am nevoie de o cafea. Bărbatul a înclinat din cap, ținându-i uşa de la sufragerie ca să între. De când se primesc oaspeții în sufragerie? l-a întrebat, cu totul nedumerit. Marcus a ridicat din umeri. Andrew a trecut pragul, dar încăperea era goală. E o glumă? l-a întrebat pe majordom, care intrase după el. Marcus i-a făcut semn spre capătul mesei, unde stătea o fetiță. Andrew i-a aruncat o privire uimită. Abia ajungea la masă, de aceea nu o văzuse mai înainte. Şi-a pus mâinile în şolduri şi, întrebător, s-a uitat la majordom. Ce înseamnă asta? a întrebat cu glas stăpânit.

— Biletul de la tatăl dumneavoastră, domnule. Marcus i-a întins un plic pe care el s-a grăbit să-l ia. Doriți cafeaua foarte tare, ca de obicei? Andrew nu i-a mai răspuns. A luat loc în fața fetiței, care îl privea cu gravitate. Din pricina surprizei uitase de cea mai elementară normă, salutul, dar, înainte să deschidă gura, Marcus era deja lângă copilă cu o cană plină cu ciocolată caldă. Domnişoară Lara, doriți ciocolată cu lapte? Fetița s-a uitat la majordom şi a încuviințat uşor din cap. Gogoşile sunt delicioase, presimt că o să vă placă.

Andrew a ridicat o sprânceană în vreme ce asculta

pălăvrăgeala lui Marcus. În toți anii de când îl cunoştea, nu-l auzise niciodată vorbind cu atâta candoare unui copil, şi mai cu seamă în altă limbă decât engleza, de aceea a socotit că strădania lui merita aplaudată.

— Domnişoara Lara? a repetat el într-o spaniolă desăvârşită, brusc interesat. Fetița l-a privit cu ochii ei albaştri atât de intens că i s-a strâns stomacul. Eşti foarte departe de casă, aşa e? Fetița tăcea mai departe. Marcus, a spus el brusc. Majordomul s-a uitat la el. Să se aducă două perne pentru domnişoara Lara; abia dacă îi văd fruntea.

Bărbatul a înclinat din cap şi a plecat să îndeplinească porunca. Andrew a rupt plicul ca să citească biletul, amestecând automat în ceaşca de cafea.

Majordomul s-a întors cu două perne mari. A luat fetița de pe scaun şi a pus pernele, apoi a aşezat-o pe ele şi a apropiat de ea gogoşile ca să-i fie uşor să le ia. Micuța îşi ducea deja una la gură când deodată s-a auzit o exclamație puternică şi o tuse seacă.

Andrew se înecase cu prima înghițitură de cafea citind biletul de la tatăl lui. Tuşea încă zgomotos, astfel că Marcus s-a grăbit să-i întindă un pahar cu apă.

— Veşti proaste? l-a întrebat majordomul, cu un glas la fel de uscat ca şi chipul.

Andrew nu se oprea din tuşit, cu ochii ațintiți asupra fetiței care ținea gogoaşa la jumătatea drumului spre gură.

— Îți vine să crezi că s-au îmbarcat azi noapte pe *Blackdevil?*

— De bună seamă.

Nu s-a mai uitat la fetiță ca să-şi îndrepte privirea spre Marcus.

— Ştiai?

— Lordul Beresford mi-a lăsat indicații înainte să plece, a răspuns bărbatul.

Andrew înțelegea tot mai puțin. În bilet, tatăl său îi spunea pe scurt că era absolut necesar să se ocupe de micuță. El şi-a ațintit din nou ochii asupra fetiței, care îl privea din celălalt capăt al mesei cu multă băgare de seamă; încă nu gustase din gogoaşa pe care o ținea între degețele. Tatăl lui îi lăsa în grijă o fetiță despre care nu ştia absolut nimic. Pur şi simplu îi spunea că mama ei nu se putea ocupa de ea şi că el pleca împreună cu Arthur în Spania ca să încerce să rezolve o chestiune de viață şi de moarte. Se vor întoarce după cel mult câteva săptămâni. Întrebările i se îmbulzeau în minte, şi răul de stomac devenea insuportabil. A blestemat berea şi pe fetele de la taverna din port.

— Acum poți să mănânci, i-a spus el brusc. Fetița a luat vorbele ca pe o poruncă şi şi-a dus de îndată gogoaşa la gură. A mestecat încet, fără să facă zgomot şi fără gesturi exagerate, cum făceau de obicei copiii de vârsta ei. Andrew a cercetat-o cu ochi critic. Pesemne tatăl lui avea motive întemeiate ca să facă o călătorie bruscă, dar nu înțelegea de ce îi lăsase fetița în grijă. El nu se simțea în stare de un lucru de o asemenea însemnătate şi din nou s-a întrebat ce treburi o avea tatăl lui de rezolvat în Spania. Strălucirea din ochi i s-a stins preț de câteva clipe în fața unei amintiri dureroase. Erau cinci ani de când se întorsese din Córdoba, şi de două ori revenise în oraşul sudic ca să încerce s-o convingă pe femeia vieții lui să îl accepte; dar ea nu îl primise, nici nu voise să se întâlnească cu el, iar refuzul ei rece reprezentase cea mai grea lovitură din viața lui. Singura femeie pe care o iubise cu adevărat îl lăsase cu buzele umflate, fără să se gândească la simțămintele lui, la cât de mult o iubea. S-a întors în Anglia, dar nu a mai fost acelaşi om ca înainte. Tatăl lui îl întrebase de nenumărate ori care era pricina purtării lui nesăbuite de după întoarcere, dar el nu putea să îi vorbească despre rana adâncă pe care încerca s-o vindece şi pe care nu putea s-o uite: o iubire imposibilă. Va fi mereu o amintire a

prostiei, a lipsei de maturitate şi a nebuniei lui. Cum te cheamă? a întrebat-o pe fetiță cu blândețe.

Ea a şovăit o clipă, apoi şi-a şters buzele cu şervetul împăturit, cu un gest atât de serios şi de măsurat că Andrew a mijit ochii uimit. Se purta ca o domniță desăvârşită, în ciuda vârstei fragede.

— Numele meu este Ro… Rosa Ca… Catalina Blanca de Lara, s-a bâlbâit rostindu-l, iar el nu s-a mirat defel. De ce le puneau copiilor nume atât de lungi? Dar mi se spune Blanca.

Auzind primul nume a simțit că-i îngheață sângele în vene preț de câteva secunde. Andrew îşi amintea la perfecție de o Rosa spanioloaică plină de spini, atâția încât una dintre rănile pe care i le făcuse încă sângera şi tare se temea că nu va înceta să-şi înăbuşe iluziile şi năzuințele într-o baltă de nepăsare.

— Cunosc un om rău care se numeşte Lara, a spus deodată, şi fetița a făcut ochii cât cepele. Dar cred că n-ai nicio legătură cu el, nu?

— Sper că nu încerci s-o intimidezi. Glasul fratelui său în spatele lui l-a făcut să se întoarcă. Domnişoară Lara, sunt Cristopher Beresford. S-a apropiat de ea, i-a luat mâna de copil şi i-a sărutat-o cu eleganță. Micuța a făcut un gest cu capul atât de țeapăn că Andrew s-a întrebat dacă o fi obişnuită cu purtarea aceasta curtenitoare din partea bărbaților. Când a băgat de seamă că rămăsese cu gura căscată de surpriză, a închis-o supărat. Cum era posibil ca fratele lui să-i ştie numele de familie în vreme ce el abia îl aflase? Şi, ceea ce i se părea şi mai surprinzător, ce făcea la Whitam la ora aceea matinală? Marcus, voi bea şi eu o cafea, i-a spus majordomului.

Acesta a ieşit din sufragerie într-o tăcere desăvârşită.

— Tata şi Arthur au plecat la Madrid, i-a spus Andrew fratelui său cel mare. Cristopher s-a aşezat lângă fetiță, care îşi lăsase ceaşca de ciocolată ca să se uite cu interes la chipul zâmbitor al

bărbatului. Iar eu trebuie să am grijă de domnişorica aceasta până la întoarcerea lor.

Vorbele lui Andrew sunaseră ca o plângere cu care trebuia să se resemneze. Cristopher a luat ceaşca de cafea pe care i-a întins-o Marcus.

— Un pic de responsabilitate în viața ta nu ți-ar strica, i-a răspuns.

Andrew a plescăit din limbă supărat, cuvântul responsabilitate nu mai făcea parte din vocabularul lui de multă vreme.

— Ce face cumnata mea? l-a întrebat pe Cristopher.

Ochii acestuia au strălucit.

— Este ocupată până peste cap cu decorarea noului nostru cămin. Andrew a zâmbit din pricina comentariului. Şi mă înnebuneşte, ca întotdeauna.

Andrew s-a înveselit întrezărind o soluție la problema lui.

— Ai putea s-o iei pe domnişoara Lara la tine acasă. Ágata s-ar putea ocupa de ea până la întoarcerea tatei şi a lui Arthur.

Cristopher a clătinat dând din cap în semn de refuz chiar înainte ca fratele lui să termine fraza.

— De asta nu vei putea scăpa, i-a spus foarte serios. Tata te-a desemnat pe tine ca protector al acestei fetițe şi o să mă încredințez că îți îndeplineşti datoria cum se cuvine.

— O femeie ar avea grijă de ea mult mai bine decât mine, a răspuns într-un acces de sinceritate.

— Asta este incontestabil, dar vezi vreo femeie la Whitam Hall în afară de slujnice? Şi vei fi de acord că nu îşi pot lăsa treburile ca să se ocupe de-ale tale.

Andrew a înjurat în sinea lui.

— Voi angaja o dădacă să aibă grijă de ea.

Cristopher a încuviințat dând din cap cu un aer serios.

— Sunt de acord că trebuie căutată o dădacă pricepută, dar, până atunci, este responsabilitatea ta.

— Am treburile mele de care trebuie să mă ocup.

— E vorba de chefuri, petreceri şi dueluri în toiul nopții?

Andrew a mijit ochii şi l-a privit supărat.

— Duelurile sunt nişte urmări nedorite, dar să ştii că nu este un delict să te bucuri de viață.

Cristopher a clipit, surprins de comentariul fratelui său.

— Andrew, tu nu te bucuri de viață, o devorezi! Dar într-un fel greşit şi tata suferă mult de câte ori există posibilitatea să fii ucis într-unul dintre aceste dueluri la care eşti încântat să asişti, şi nu ca simplu spectator, ci ca participant activ. El a oftat adânc, căci nu voia să se certe cu fratele lui în fața fetiței. E superbă, a spus deodată Cristopher.

Andrew şi-a îndreptat atenția spre micuță. Părul lung cu bucle negre era spectaculos şi contrasta frumos cu culoarea ochilor, de un albastru la fel de senin ca o zi de vară. Buzele îi erau desăvârşit conturate şi schițau un zâmbet foarte uşor; i-au amintit de petalele unui trandafir pe punctul să înflorească.

— Mă întreb cine o fi mama ei, a spus ca pentru sine.

— Fără îndoială, trebuie să fie o femeie neasemuit de frumoasă, a răspuns Cristopher.

Andrew era întru totul de acord cu aprecierea lui. O fetiță aşa de frumoasă trebuia să aibă o mamă la fel sau chiar mai frumoasă, dacă era posibil.

— Nu pot să-mi închipui cum de tatăl ei nu poate să se ocupe de ea, s-o protejeze şi se mulțumeşte s-o lase în grija unor necunoscuți.

Cristopher a tuşit uşor stânjenit.

— N-am nici cea mai mică îndoială că tatăl ei este… A tăcut un moment şi Andrew a băgat de seamă că pe buzele lui înflorise un zâmbet batjocoritor. Cum se zice în spaniolă? A, da, un zănatic.

El l-a privit atent, recunoscând tonul lui pedant. Cristopher

avea în ochi o strălucire malițioasă care l-a nedumerit.

— Îl cunoşti pe tatăl ei? Fratele lui a ridicat o sprânceană auzind întrebarea. Ştii ceva ce eu nu ştiu? Ți-aş fi recunoscător pentru orice mi-ai putea spune.

— Îmi închipui doar cum este. Şi socotesc că un bărbat cu mintea la cap nu ar îngădui ca acestei fetițe adorabile să i se întâmple ceva rău.

Andrew era de acord.

— Poate e arestat sau dispărut. Cristopher a ridicat din umeri. Şi sunt foarte curios să aflu de ce au plecat tata şi Arthur pe neaşteptate, ca să ajute familia acestei copile.

— Tata este un bun creştin, i-a amintit Cristopher. Acum trebuie să te las.

— Pleci? a întrebat Andrew uimit.

— Trebuie să rezolv nişte treburi în Devon înainte de douăsprezece.

— Mi-ar plăcea să vin cu tine.

— Nu poți. Datoria ta este să ai grijă de o minoră.

— Nu e nevoie să-mi aminteşti.

— Am să fiu cu ochii pe tine.

— Asta sună a amenințare.

Cristopher nu a mai răspuns. S-a uitat la micuță, care stătuse tăcută şi nemişcată în vreme ce ei doi vorbiseră. Niciun protest, nicio plângere. Era o fetiță admirabilă.

— Câți ani ai? a întrebat-o Cristopher deodată. Ea a ridicat mânuța şi i-a arătat patru degete. Fiului meu i-ar plăcea să se joace cu tine, ai vrea? Fetița a făcut din cap un gest de încuviințare. Atunci îl voi aduce curând ca să-l cunoşti. O secundă mai târziu, i-a luat mâna şi i-a sărutat-o politicos. La dispoziția dumneavoastră, domnişoară Lara!

— Salut-o pe cumnata mea şi sărută-l pe nepotul meu din partea mea, i-a spus Andrew.

Cristopher s-a întors spre el cu o avertizare în ochii senini.

— Ai grijă de ea, altfel vei avea de-a face cu mine.

— Mă amenințI sau mă avertizezi? l-a întrebat supărat.

— Ia-o cum vrei, dar să nu uiți vorbele mele.

După plecarea lui, sufrageria s-a cufundat brusc în tăcere.

Fetița clipea fără să-şi ia ochişorii de pe chipul lui Andrew. Ținea mâinile în poală şi umerii drepți. Atitudinea ei, serioasă şi hotărâtă l-a făcut s-o privească şi mai mirat. De ce era atât de reținută?

— Ce ți-ar plăcea să faci? a întrebat-o curios. În ce-l privea, ar fi vrut să se trântească din nou în pat şi să doarmă până noaptea, dar aşa ceva era cu neputință, date fiind împrejurările. Să călăreşti? Să te joci? Să dormi?

Ultima întrebare o rostise cu o undă de nădejde.

— Vreau să merg la mama, a răspuns o voce abia auzită.

Tristețea din tonul ei i s-a înfipt lui Andrew ca un pumnal în inimă. Ce putea să-i spună ca s-o liniştească?

— Îmi pare rău, dar acum nu se poate. Ochii copilei s-au umplut de lacrimi, pe care şi le-a reținut. Pe el l-a îngrijorat capacitatea fetiței de a-şi controla propriile simțăminte. Dar îți făgăduiesc că o vei vedea în curând. Ea şi-a muşcat buza, ca şi cum s-ar fi gândit la vorbele lui. Începem cu începutul? a întrebat-o Andrew cu un zâmbet şi o secundă mai târziu s-a prezentat politicos. Numele meu este Andrew Beresford şi făgăduiesc să am grijă de tine până când vei putea să fii cu mama ta. După ce i-a auzit numele, Blanca a dat din cap şi i-a zâmbit în loc de răspuns. Strălucirea nevinovată din ochişorii ei albaştri l-a făcut să se încrunte mirat. Ți s-a vorbit despre mine? Din nou, capul ei s-a înclinat în semn de confirmare. Andrew a presupus că o făcuse tatăl lui înainte să plece şi i-a fost recunoscător. Ultimul lucru de care avea nevoie era să aibă grijă de o fetiță speriată şi neîncrezătoare. Vrei să călăreşti? El simțea

nevoia să călărească pentru a se dezmetici. Avea mintea tulbure. Micuța nu a răspuns de îndată, dar după câteva momente a dat din cap în semn de încuviințare. Atunci să mergem, înainte ca parcul să se umple de trăsuri.

Andrew s-a ridicat de pe scaun şi s-a îndreptat spre fetiță. A întins brațele ca să vadă dacă îl acceptă. Blanca le-a întins şi ea pe-ale ei şi el a luat-o de mână ca să iasă în vestibul. Tatăl său putea să-i reproşeze multe lucruri, dar era de netăgăduit că Andrew ştia cum să distreze un copil şi avea de gând s-o facă de îndată. A ajutat-o să-şi pună o capă roşie, pe care a legat-o la gât cu un nod mare. Apoi i-a pus pălăria şi a băgat nişte mănuşi în buzunarul hainei, pentru cazul că ea ar avea nevoie de ele mai târziu. Ajunşi la grajduri, a urcat-o fără efort pe calul docil. Alesese o iapă blândă pentru plimbare. Ultimul lucru pe care îl urmărea era s-o sperie cu un animal nărăvaş.

Fetița s-a ținut de mânerul şeii şi şi-a trecut piciorul pe deasupra ca să călărească în stilul amazoană.

— N-ai să călăreşti pe-o parte! Din tonul lui Andrew răzbătea îngrijorarea. Poți să cazi.

— Mama *sice* că aşa trebuie să călărească doamnele, l-a lămurit fetița cu un glas dulce.

Rostea cum trebuie toate vorbele.

— Câți ani ai? a întrebat-o deodată. În sufragerie nu fusese atent la răspunsul la această întrebare rostită de Cristopher. Spatele lat al fratelui lui o acoperise când îi arăta degețelele. Blanca a făcut întocmai ca atunci, a ridicat mâna şi i-a arătat patru degete. De necrezut! a exclamat el cu un zâmbet larg. Eşti prea mică să te exprimi atât de bine.

Ea a clipit fără să înțeleagă. Andrew s-a uitat la capa roşie şi la cizmele asortate. Părea un tablou pictat de Michelangelo.

— Curând voi împlini *sinsi.*

— Ştii să mâni un cal? Fetița a tăgăduit dând din căpşor şi

mai multe bucle s-au unduit în ritmul mişcării. Mereu ai călărit pe-o parte? a insistat el.

Ea nu a răspuns dar Andrew nici nu aştepta confirmarea ei. A apucat frâiele, a pus piciorul pe scară şi, luându-şi avânt, a urcat chiar în spatele micuței. A aşezat-o bine pe şa şi a început să călărească într-un trap uşor. În ultimul moment s-a hotărât să nu o ducă până în parcul din Portsmouth, vor face o plimbare prin împrejurimile Whitam Hall-ului, apoi se vor întoarce acasă. Cu o mână a ținut-o de talia micuță, şi fetița şi-a sprijinit spatele de burtă lui şi a încep să râdă în vreme ce iapa mergea într-un galop strunit de mâinile pricepute ale lui Andrew.

4

Avusese mai multe interviuri, dar le respinsese pe toate candidatele. Principala cauză era că nu vorbeau spaniola. Andrew avea nevoie de o bonă care să poată să comunice cu micuța în propria limbă, care să-i inspire încredere şi să stea cu ea noaptea, în vreme ce el se ocupa de feluritele treburi pe care deocamdată le neglija.

Stând în fotoliu, a privit-o pe Blanca, trântită cu fața în jos pe covor, lângă şemineu. Cu desăvârşire absorbită de ceea ce făcea, colora desenele dintr-un caiet pe care i-l dăruise. Încă îl mira că nu avea niciun pic de neîncredere față de el. Îi acceptase compania cu o uşurință uimitoare şi îl surprindea plăcut că nu se plângea niciodată. Îl intrigau tăcerile ei prelungite. Nu cunoscuse niciun copil atât de serios, reținut şi formal. Ştia că Blanca se afla în aceeaşi încăpere ca şi el, fiindcă, din când în când, îşi plimba privirea de la cartea pe care o citea către silueta

micuță trântită jos.

Aproape fără să-şi dea seama, Andrew a izbucnit în râs. Blanca era opusul unui copil vesel şi nepăsător. Acum, că o cunoştea mai bine, îşi dădea seama de lipsa spontaneității şi de excesul de stăpânire care vădeau personalitatea ei severă. Gravă în atitudine şi comportament. O învățaseră să fie aşa din leagăn şi s-a întrebat ce părinți educau într-un fel atât de rigid o fetiță aşa de frumoasă.

Ca şi cum ar fi simțit că este privită, Blanca s-a oprit din colorat şi şi-a ațintit privirea asupra lui Andrew. Şi i-a zâmbit într-un fel atât de fermecător şi dulce că lui i-a tresărit inima. Copiii cu privirea drăgăstoasă erau pierzania lui!

Îşi punea încă întrebări despre călătoria în Spania a tatălui şi fratelui lui, fără să-i spună nimic, dar cu obişnuita lui bună dispoziție şi-a zis să nu e cazul să se îngrijoreze. A presupus că John se gândise la el ca să aibă grijă de fetiță pentru că nu avea încredere în firea aspră a lui Arthur. Andrew, în schimb, adora copiii şi se bucura mult să le audă limba împleticită, ideile nostime, lipsite de superficialitate, aşa că nu era prea supărat pe tatăl lui că îl lăsase ca dădacă. Arthur ar fi făcut o răscoală, dar el se simțea bine cu copiii. Îşi adora nepoții şi cum să se poarte cu ei.

— Vrei nişte gogoşi calde? a întrebat-o. Blanca l-a privit drept în față şi a consimțit cu un aer solemn. Atunci îi voi cere lui Marcus să ne facă. Mă întorc îndată.

Blanca s-a uitat la Andrew în vreme ce el ieşea din bibliotecă să dea majordomului poruncile respective şi după câteva secunde s-a concentrat din nou asupra desenului pe care îl colora.

— Bună!

Salutul copilăresc a făcut-o să tresară.

— Bună! a răspuns cu amabilitate.

L-a privit curioasă pe băiatul blond care stătea lângă ea. Nu-l auzise intrând. Micul Cristopher se uita mirat la picioarele ei desculțe, apoi le-a privit şi pe la ale lui, încălțate cu cizme din piele.

— Ți-e frig? Blanca a tăgăduit dând din cap. Unde sunt? a întrebat el arătându-i cu degetul picioruşele.

— *Bantofii* mei? l-a întrebat cu interes.

Cristopher a încuviințat.

— Se zice pantofi, a corectat-o dându-şi importanță, de parcă ea nu ar fi ştiut să rostească bine vorbele.

— *Bantofi*, a spus iarăşi Blanca, peste măsură de nedumerită de băiatul care se interesa de picioarele ei desculțe.

— Pantofi, a stăruit el foarte serios.

Ea a râs cu sclipiri vesele în ochi; era primul copil pe care îl vedea de multă vreme. Şi-a plimbat privirea de la chipul simpatic la cămaşa de un roşu aprins. Avea imprimate nişte rățuşte albe care i-au atras în mod special atenția.

— Îmi place cămaşa ta, i-a zis pe neaşteptate. El a lăsat în jos ochii albaştri ca să se privească. Vrei să colorezi aici? l-a poftit cu un zâmbet arătându-i caietul. Chris a făcut un semn de încuviințare. Vrei culoarea *albaştră?* l-a întrebat amabilă.

— Albastră, a corectat-o iarăşi încruntat.

— *Albaştră,* a repetat Blanca şi ochii îi străluceau.

De la uşă, Cristopher ascultase conversația copiilor. Ea avea accentul tipic din Andaluzia, complet diferit de cel cu care era obişnuit fiul său, care vorbea spaniola cu accent franțuzesc.

Amândoi au întors capul spre uşa de intrare în bibliotecă.

— Te-ai prezentat cum se cuvine? l-a întrebat Cristopher pe fiul său. Micuțul a confirmat dând din cap. Nu uita că, în prezența unei doamne, trebuie să fii o persoană educată.

Andrew şi fratele lui cel mare au luat loc pe încăpătoarea canapea din piele. Cristopher a dat la o parte o carte şi o statuetă

de pe masă pentru ca Marcus să poată lăsa tava cu ceaiul şi gogoşile.

— Ágata de ce nu a venit? l-a întrebat Andrew, mirat de lipsa cumnatei sale.

— Casa mea este un câmp de bătălie. Aranjează una dintre odăi pentru bebeluş. Ştii doar că odăile sunt practic goale, în afară de a noastră şi a micului Cristopher şi chiar în această după-amiază a venit la Pheasant House[5] unul dintre restauratorii pe care i-am angajat.

— Tata încă nu s-a obişnuit cu lipsa voastră. Tot spune că Whitam Hall e prea mare. Aici v-ați simți foarte bine. Vă ducem dorul, cel puțin eu simt lipsa drăcuşorului ăla.

Cristopher a ştiut că fratele lui vorbea despre micul Chris. Şi întorcând capul ca să se uite la fiul său, a văzut că amândoi copiii colorau în caietul pe care Blanca îl ținea în poală.

— Am vorbit despre asta cu tata la momentul potrivit. Ágata a fost de acord să împlinească visul meu de a construi Pheasant House. Cristopher a tăcut un moment şi şi-a privit fratele, care se uita cu duioşie la cei doi micuți aşezați pe covor. Avea aceeaşi privire ştrengară ca atunci când era copil şi punea la cale vreo poznă. E foarte bună, nu-i aşa?

Andrew a făcut un gest de confirmare.

— Şi tocmai mi-am dat seama cât de mult îi lipseşte compania altor copii, i-a răspuns.

— Am găsit o dădacă pentru domnişoara Lara, va veni săptămâna viitoare.

Sprâncenele lui Andrew s-au arcuit.

— Eu am văzut azi patru, dar niciuna nu vorbea spaniola. A trebuit să le resping, deşi aveau recomandări bune.

Chipul lui Andrew oglindea neputința pe care o simțise.

---

5 Casa lui Cristopher şi a Ágatei, la trei kilometri distanță de Whitam Hali, căminul familiei Beresford (n.a.).

— Clare, doamna Grant, este încântată să aibă grijă de Blanca până când mama micuței va putea să se ocupe de ea, a spus Christopher.

— Vorbeşte spaniola? Fratele lui a dat aprobator din cap. Cum de ai găsit aşa de repede o dădacă?

— Este cea care se ocupă de nepotul tău. Ágata crede că aici la Whitam Hall este mai necesară decât la noi acasă. Ea poate avea grijă în continuare de Chris. Dar doamna Grant trebuie să rezolve o problemă de familie la Devon înainte să vină la Whitam; am socotit că ar putea s-o facă la începutul săptămânii viitoare.

Chipul lui Andrew exprima imensa uşurare pe care o simțea.

— Încă mă întreb de ce mi-a lăsat tata în grijă o fetiță atât de mică şi despre care nu ştim absolut nimic.

— Asta nu-i adevărat, l-a corectat Christopher. Tata îi cunoaşte pe părinții Blancăi. Sunt la mare ananghie şi vrea să-i ajute, de aceea a trebuit să plece în Spania în cea mai mare grabă. Acolo are nevoie de sfatul şi prezența lui Arthur în privința anumitor chestiuni legale şi de aceea a apelat la tine ca să ai grijă de micuță.

— Atât de gravă e situația?

Andrew era cu adevărat interesat. Fratele lui a hotărât s-o ia pe ocolite; nu avea de gând să-i răspundă la întrebare.

— Contele Falcon ne aşteaptă la cina pe care o va da vinerea viitoare la Selby House.

— N-am uitat. Dar nu ştiam că vei veni şi tu.

— Îl reprezint pe tata.

Aceste vorbe l-au deranjat pe Andrew.

— Sunt în stare să-i țin locul în orice situație cât timp lipseşte, a protestat cu glas sec.

Christopher nu se aşteptase ca fratele lui să se supere.

— Tata este foarte îndurerat de purtarea ta din ultimele luni.

Andrew a avut delicatețea să se arate tulburat la auzul mustrării şi a recunoscut în sinea lui că avea dreptate, dar a hotărât să schimbe subiectul.

— Sunt nişte copii foarte frumoşi. Fratele lui a fost întru totul de acord. Poți să-ți închipui o viitoare logodnă între micul Chris şi domnişoara Lara?

Christopher a deschis gura să spună ceva, dar a închis-o repede la loc. Fără îndoială, Andrew glumea, dar pe el nu-l amuzase deloc comentariul.

— Ultimul lucru pe care l-aş dori pe lumea asta, a răspuns în cele din urmă, este să-l am pe tatăl acestei făpturi drept cuscru. Cred că aş sfârşi strângându-l de gât cu mâinile mele.

Fratele lui a clipit auzindu-i tonul tăios.

— Mă rog, ca să fiu sincer, dacă aş fi în locul tău, aş gândi la fel. Un bărbat care nu este în stare să apere şi să îngrijească ce e al lui nu merită niciun respect, i-a răspuns.

Christopher nu a putut să mai spună nimic, pentru că tocmai în acel moment Marcus a intrat în bibliotecă. Aducea o tavă uriaşă din argint cu mai multe farfurii pline cu dulciuri. A lăsat-o uşor pe măsuță.

— Mulțumesc, Marcus, i-a spus Christopher. Majordomul a înclinat din cap către amândoi bărbații înainte să plece. Haideți, copii, e vremea pentru gustare. Micul Chris a fost mult mai iute decât Blanca; ea mai întâi şi-a pus şosetele şi apoi pantofii, cu gesturi tacticoase care aproape izbuteau să-l scoată pe Andrew din sărite. Totul la ea era meticulos, conştiincios până la un punct exasperant. S-a mişcat cu paşi măsurați, uşori, a pus caietul şi creioanele colorate pe biroul uriaş şi apoi s-a îndreptat spre ei. Când a ajuns la fotoliul gol de lângă Christopher, s-a aşezat, şi-a netezit posibilele cute ale fustei albastre, înainte să se uite la cei doi bărbați care o priveau uluiți. Mereu e aşa de grijulie în toate privințele? Nu a fost nevoie ca Andrew să

răspundă, fiindcă privirea lui era destul de grăitoare. Cred că e bună pentru tine, a adăugat Christopher, ba chiar e posibil să te învețe bunele maniere în materie de comportament.

De data asta, Andrew a pufnit jignit. Amândoi frații vorbeau în engleză.

— Fiecare lucru pe care îl face, ca de pildă să-şi pună capa sau pantofii, să se şteargă cu şervetul, să se pieptene, este de o meticulozitate care te înnebuneşte. Blanca se uita la micul Chris, care îşi băgase în gură două gogoşi deodată şi le mesteca cu gura deschisă. Zahărul îi cădea pe pantaloni şi pe pantofi fără să-l îngrijoreze câtuşi de puțin. Domnişoară Lara, doriți o gogoaşă caldă? a întrebat-o politicos Andrew.

Micuța a confirmat dând din cap şi a primit farfuria pe care i-o întinsese. S-a asigurat că toți aveau o gogoaşă în mână înainte să o ia pe-a ei şi să muşte din ea. Apoi a mestecat încet, fără să facă zgomot. A luat şervetul pe care i l-a dat Christopher, şi-a şters câteva fire de zahăr de pe buze şi l-a lăsat împăturit cum se cuvine în poală.

— Dacă nu vedeam nu credeam! a exclamat Chritopher uluit.

— Şi asta nu e nimic, ar trebui s-o vezi la prânz, a răspuns Andrew. Sunt încredințat că ar putea să curețe un crevete cu cuțitul şi furculița în câteva secunde.

— Cu adevărat uimitor!

Andrew a arcuit o sprânceană auzindu-l pe fratele său şi i-a venit chef să-l tachineze. Cu un zâmbet răutăcios, i-a zis:

— Nu înțeleg de ce te nedumereşte atâta, e la fel de meticuloasă ca tine. Nici nu-ți închipui cât îmi aminteşte de tine. Dacă ai avea o fiică, nu ți-ar semăna mai mult, crede-mă. De data asta, cel care a clipit nedumerit a fost însuşi Christopher, fiindcă fratele lui nici nu-şi închipuia cât de aproape de adevăr era. Blanca îi era nepoată, nu fiică. Şi deodată a izbucnit într-un hohot de râs homeric, atât de absurd i se părea totul. Ambii copii

l-au privit fără să-i înțeleagă ilaritatea, dar s-au alăturat zâmbitori veseliei. Andrew le-a pus ciocolată caldă şi dulce în ceaşcă. Micul Chris a băut-o dintr-o înghițitură, dar Blanca a luat-o linguriță cu linguriță, fără să spună nimic, privindu-l cu ochii ei mari pe băiatul care sorbea cu iuțeală din ceaşcă. Nepotului meu nu i-ar strica nişte exemple de bune maniere, a continuat Andrew. Poate ar trebui să petreacă mai multă vreme cu Blanca.

Auzindu-şi numele, fetița şi-a ațintit privirea asupra chipului lui Andrew, care i-a făcut complice cu ochiul.

— Nu mă îndoiesc că prezența domnişoarei Lara va fi foarte importantă în viața Beresforzilor. Nimic nu va mai fi la fel în familie, pot să te asigur.

Andrew nu a ştiut de ce vorbele fratelui său i s-au părut o şaradă care îl implica direct pe el. Christopher avea o privire dintre cele mai ciudate şi ar îndrăzni să spună că perversă; ca şi cum ar şti ceva ce el nu ştia şi s-ar bucura de asta.

Micul Chris a hotărât că terminaseră de mâncat. Şi-a lăsat ceaşca goală pe tavă şi a luat-o pe Blanca de mână ca s-o ducă în spațiul de joacă. Andrew a încurajat-o cu un zâmbet să-l urmeze pe nepotul său. Se bucura nespus de legătura lor strânsă, dar brusc s-a întrebat dacă micuța n-ar fi suferit din cauza despărțirii de ei la întoarcerea acasă.

Plimbările călare de dimineață deveniseră un obicei zilnic. Blanca stăpânea deja micul cal pe care i-l dăduse Andrew. Nu fusese greu să găsească un ponei pentru ea, problema era că nu voia să călărească bărbăteşte; se încăpățâna s-o facă în stilul amazoană şi, în cele din urmă, el s-a dat bătut. Poneiul era cel mai blând animal pe care îl găsise şi chiar dacă la început Blanca avusese unele dificultăți să-l stăpânească, acum era aproape măiastră. Clare, dădaca nu se întorsese încă de la Devon dar el avea încredere că asta se va întâmpla foarte curând.

Andrew şi-a oprit calul aproape de lagună, lângă Crimson Hill, casa în care locuiau cumnatul lui şi sora Aurora. A priponit poneiul lângă armăsar de stâlpul debarcaderului şi a ajutat-o pe Blanca să descalece; ea şi-a netezit fusta de îndată ce a pus picioarele pe pământ.

— Nu e şifonată, i-a spus el pentru a nu ştiu câta oară.

Micuța a clipit şi apoi l-a învăluit într-un zâmbet sincer, dintre acelea care puteau să topească inima cea mai dură. Lui Andrew îi venea tot mai greu să se arate ferm şi ceda în fața pretențiilor ei cu o uşurință care nu surprindea pe nimeni din personalul de la Whitam Hall.

— Mama *fase* asta mereu, i-a răspuns cu glas dulce.

Andrew a oftat, agasat de răspunsurile ei repetitive.

Mama fetiței pesemne era de nesuportat dacă mereu avea grijă să-şi păstreze hainele în cea mai desăvârşită ordine.

— Ai aproape cinci ani, i-a răspuns cu blândețe, ai dreptul să-ți şifonezi hainele, să le pătezi, chiar să te ciufuleşti.

Blanca l-a privit cu ochii cât cepele.

— Să mă ciu… ciu…

Nu putea să rostească vorba. Andrew a ajutat-o cu un zâmbet larg.

— Să te ciufuleşti, a repetat silabă cu silabă.

— Mama nu se ciu… ciu…

Încerca din răsputeri, dar era prea greu pentru ea.

— Ştii ceva? i-a spus el. Fetița îl privea cu atenție. A venit vremea să înveți o lecție importantă, de care te vei bucura mult. Andrew a pornit spre malul lacului, urmat îndeaproape de Blanca. Când cizmele lui au atins apa, s-a aplecat şi a luat un pumn de noroi. Pe negândite, l-a aruncat pe hainele micuței, care s-a uitat stupefiată la mingea de noroi care cobora pe pieptul ei şi îi păta cu o dâră maronie bluza albă. A făcut un pas înapoi, foarte speriată. Andrew a atacat iarăşi şi a aruncat altă

minge de noroi, dar de data asta mult mai mare şi mai alunecoasă, care a nimerit-o în bărbie. Masa lipicioasă s-a prelins pe gâtul Blancăi, care a început să plângă speriată. Umerii ei mici tresăltau şi Andrew s-a oprit văzându-i chipul întristat. Fir-ar să fie! Altă fetiță ar fi început să se joace cu el şi i-ar fi întors loviturile. Blanca, nu te speria, e doar un joc. Avea ochii frumoşi înecați în lacrimi, lacrimi care începuseră să coboare din belşug pe obraji. Hai, scumpo, nu ai de ce să te îngrijorezi pentru haine. Nu ți-ar plăcea să arunci cu noroi în mine? Ea a tăgăduit de mai multe ori, hotărâtă, şi Andrew şi-a blestemat lipsa de tact. Se jucase atât de mult cu nepoții lui de-a murdăritul cu noroi încât nu ținuse seama de reticențele micuței. S-a spălat pe mâini de noroi în apă şi s-a şters pe pantaloni. Fetița l-a privit cu o oarecare mustrare. Bun, dacă nu vrei să ne jucăm de-a murdăritul cu noroi, ce zici dacă mergem să mâncăm bace? Ştiu un loc unde cresc mari şi zemoase. Blanca tăcea mai departe şi Andrew a oftat neplăcut surprins de propria nechibzuință. Acum trebuia să-i câştige iarăşi încrederea. De ce naiba nu-i plăcea să se murdărească? Să se distreze ca orice alt copil? Vei vedea ce gustoase sunt.

5

Andrew s-a uitat cu ochi strălucitori la micuță. Şi-a pus mâinile în şoldurile înguste şi a strâmbat din buze în semn de apreciere.

— Întoarce-te să te văd mai bine, i-a cerut el politicos. Blanca s-a supus tăcută şi s-a întors nu o dată, ci de două ori. Eşti spectaculoasă. Ea a lăsat capul în jos ca să se uite la cizmele

strălucitoare, care îi plăceau foarte mult. Era îmbrăcată la fel ca Andrew: cizme negre cu carâmbi înalți, pantaloni gri închis strâmți şi vestă cu pătrățele roşii şi gri. Singura diferență era cămaşa albă; a ei avea dantelă pe piept şi la manşete. Vrei să-ți pui haina înainte să ieşi? Blanca a refuzat sugestia lui. Atunci, capa?

Zâmbetul copilăresc l-a dezarmat. Era înnebunită după capa ei neagră, lungă, la fel ca a lui Andrew. Îi plăcea foarte mult să se îmbrace la fel ca el.

— *Bar* o fetiță? l-a întrebat cam îngrijorată.

Andrew s-a uitat la ea cu ochii mijiți, dar zâmbitori.

— Cu părul ăsta superb, nu pari doar o fetiță, ci şi o prințesă şi chiar o mică vrăjitoare. Şi era adevărat. Buclele dese şi negre îi căzeau pe umeri şi îi înfrumusețau chipul scoțându-i în evidență conturul. Îl compătimesc pe tatăl tău. Din ziua când vei împlini optsprezece ani, nu va mai închide ochii nopțile. Blanca a înălțat surprinsă sprâncenele negre, nu-i înțelegea întru totul vorbele, dar, când el i-a făcut cu ochiul complice, ea i-a zâmbit drept răspuns. Andrew era foarte mulțumit de schimbarea fetiței. Acum, că se îmbrăca mai comod putea să călărească poneiul ca un bărbat, fără să-şi facă griji că şifonează hainele. Gesturile acelea femeieşti la o ființă atât de mică îl scoteau din sărite, dar găsise soluția perfectă: s-o îmbrace în pantaloni. A scos un oftat plin de optimism, izbutise ce era mai greu, croitorul făcuse o copie a ținutei lui de călărie pentru fetiță. Chiar dacă cererea sa fusese întâmpinată cu priviri mustrătoare de angajații casei, inclusiv de Marcus, el credea că strădania merita osteneala şi acum că o vedea îmbrăcată aşa, se simțea foarte mulțumit de rezultatul obținut. Blanca era adorabilă! Să nu-i spui niciodată tatălui tău că ți-am îngăduit să porți pantaloni, pentru că îmi va trage un glonț în cap. Ea l-a privit cu ochi strălucitori, şi Andrew s-a încruntat gânditor. Îți vine să crezi că încă nu ştiu cum se

numeşte tatăl tău? Fetița a continuat să-l privească în tăcere. Presupun că nu contează, dar mi-ar plăcea să ştiu mai multe lucruri despre tine. De pildă, unde locuieşti? Mergi la şcoală? Blanca stătea tot în picioare în mijlocul bibliotecii, privind chipul serios al lui Andrew. Nu înțelegea schimbarea lui de dispoziție. Accentul tău e din sud, dar n-aş putea să-l situez într-o anumită zonă. Ea a ridicat din umeri, dându-i de înțeles că nu cunoştea semnificația vorbei „a situa”. Cum ai zis c-o cheamă pe mama ta?

— Rosa María Sofía, a răspuns cu glas liniştit şi privire mândră, fiindcă ştia să rostească fără greşeală numele complet al mamei sale.

— Şi pe tatăl tău? a întrebat, peste măsură de interesat.

Fetița l-a privit drept în față; Andrew nu pierdea niciun amănunt de pe chipul ei. Dar micuța nu a putut să-i răspundă din pricina intrării bruşte în bibliotecă a lui Christopher, urmat de majordom. Când a văzut hainele Blancăi, a strâns din buze supărat. Sau era uimit? s-a întrebat Andrew.

— E carnaval? a întrebat fratele lui.

— Ne gândeam să ieşim să călărim.

— Nu este îmbrăcată potrivit pentru călărie. Uiți că este o domnişoară.

Blanca se uita când la Andrew, când la Christopher, urmărindu-le îngrijorată conversația. Ei îi plăceau mult hainele cu care era îmbrăcată şi se temea că o vor pune să le schimbe.

— Învață să strunească un ponei şi de aceea trebuie să fie îmbrăcată cât mai comod cu putință.

— Nu este corect, Andrew, i-a răspuns Christopher. Mamei ei nu i-ar plăcea, crede-mă.

Aceste vorbe l-au supărat pe Andrew.

— O vezi cumva pe mama ei la Whitam? Christopher voia să-i răspundă, dar s-a gândit mai bine şi a tăcut. Andrew şi-a zis că

fratele lui se arăta prea circumspect în relație cu micuța. Încerc s-o învăț să călărească şi ca să izbutesc, Blanca trebuie să fie îmbrăcată comod, nu-i aşa, scumpo?

Andrew rostise explicația şi întrebarea în spaniolă. Fetița a dat hotărâtă din cap de mai multe ori, în semn de încuviințare.

— Are nevoie grabnică de o dădacă, a conchis Christopher.

Andrew şi-a propus să nu se supere, deşi aceste vorbe au căzut peste el ca un ulcior cu apă rece.

— Blanca, du-te la bucătărie şi spune-i lui Marcus că poate să-l anunțe pe Simon să pregătească caii. Ea a ieşit în grabă din bibliotecă să facă ce i se spusese. Era limpede că o încânta să-i fie pe plac. Când cei doi frați au rămas singuri, Andrew s-a uitat la Christopher cu chip aspru şi privire severă. Te rog să eviți comentariile negative în prezența Blancăi.

Christopher a clipit de câteva ori observându-i supărarea, îl luase pe nepregătite, dar nu s-a îngrijorat, micuța nu înțelegea limba în care vorbeau de obicei.

— Tata a făcut rău că ți-a lăsat-o în grijă, i-a spus deodată.

— Sunt întru totul de acord.

— Ai de gând să vii mâine la cina de la Selby House? Am fost înştiințat că nu ai refuzat invitația.

— Asta pentru că mă gândeam să vin.

— Nu poți să laşi fetița singură.

— Marcus va avea grijă de ea câteva ceasuri, în lipsa mea. Şi-apoi, la Whitam Hall e plin de servitori, de slujnice. Cu greu poți să spui că va rămâne singură.

— Ar fi trebuit să refuzi invitația.

Andrew ştia că fratele lui se temea că, după aceea, se va duce să chefuiască, dar nu era atât de nechibzuit ca să se gândească la aşa ceva.

— Doar pentru asta ai venit la Whitam Hall, ca să mă faci să mă răzgândesc?

— Ágata doreşte ca tu şi Blanca să veniţi la cină la Pheasant House, sâmbăta viitoare.

Andrew n-a stat pe gânduri mai mult de două secunde.

— Nu avem altceva mai bun de făcut, puteţi să contaţi pe noi.

— Entuziasmul tău mă sperie.

— Sunt o oglindă care îl reflectă pe-al tău.

— Eşti foarte bănuitor. Andrew a tăcut brusc. Tocmai începuse să se certe cu fratele lui cel mare şi nu ştia care fusese cu adevărat pricina; a presupus că se datora surghiunului său de acasă. Era obişnuit să aibă de-a face cu copiii, Aurora, sora lui avea şase, cu care obişnuia să petreacă multe după-amieze când se aflau la Crimson Hill, dar faptul că stătea mai multe zile şi nopţi cu grija unei fetiţe mici îl făcuse de bună seamă prea bănuitor. Dacă nu pot să te conving să te răzgândeşti, plec. Chiar în acel moment, Blanca a intrat în bibliotecă şi de aceea Andrew nu a răspuns cum socotea că merită fratele lui, pe acelaşi ton sec. Ne vedem diseară, domnişoară Lara. Pe curând!

Şi Christopher a plecat de la Whitam Hall, care s-a cufundat brusc în tăcere. Amândoi, bărbat şi fetiţă au privit spre uşă.

— Câţi biscuiţi ai mâncat?

Andrew a pus întrebarea fără să se uite la Blanca.

— *Sinsi,* a răspuns ea.

Şi-a şters mâinile de îndată, dar nu-şi dăduse seama că avea colţurile gurii pline de firimituri şi de aceea Andrew ghicise cum stăteau lucrurile.

— Mănânci prea mulţi biscuiţi pentru o zi, a mustrat-o cu glas liniştit.

— Sunt delicioşi, a răspuns justificându-se. Sunt cu *brune.*

Acum, Andrew a lăsat ochii în jos şi i-a aţintit asupra ei; văzându-i expresia de încântare nu a putut să-şi stăpânească un zâmbet.

— Îmi plac la nebunie biscuiţii cu prune. Mergem să mai

luăm?

Blanca a apucat mâna pe care i-o întindea şi au ieşit în vestibul, de unde au luat capele şi mănuşile de călărie. Apoi au făcut cale întoarsă şi s-au îndreptat către partea din spate a casei, unde se aflau grajdurile, dar mai întâi au trecut pe la bucătărie ca să se aprovizioneze cu biscuiți cu prune.

Micuța Blanca răcise. Andrew s-a gândit că de vină fusese lipsa hainei. În după-amiezile de dinainte temperatura fusese blândă şi caldă, dar uitase cât de capricioasă era clima englezească pentru cineva neobişnuit şi în după-amiaza aceea vântul îngheţat din Atlantic biciuise comitatul Portsmouth cu o forță neobişnuită. Ora de călărie ținuse foarte puțin. Andrew hotărâse să se întoarcă acasă şi să ceară o ciocolată fierbinte pentru micuță. De îndată ce au intrat în curte şi apoi în grădina din spate, Blanca a început să strănute. Când i-a atins fața. A observat cu îngrijorare că era ceva mai caldă decât de obicei. Câteva ceasuri mai târziu, febra crescuse şi el a hotărât să-l cheme pe medicul familiei. Acesta o consultase cu conştiinciozitate, dar diagnosticul nu era îngrijorător: o simplă răceală care se va vindeca în câteva zile, cel mult.

Acum, stând la picioarele patului, se uita la micuță cum doarme. Avea chipul înroşit şi răsufla cu oarecare greutate. Andrew s-a masat la baza gâtului, unde se acumulase încordarea. Faptul că Blanca se îmbolnăvise în timpul cât se aflase în grija lui îl făcea să simtă remuşcări. Era atât de obsedat de starea ei de confort, că uitase cea mai elementară regulă dintre toate: fiecare copil este o lume şi ceea ce pe unii nu îi afecta, pe alții da.

A văzut-o mişcându-se în pat cu un vaiet; febra pricinuia de obicei dureri musculare şi stare generală de rău. S-a apropiat de căpătâiul patului şi a acoperit-o cu plapuma până la gât. I-a atins din nou fruntea şi, cu toate că febra scăzuse un pic datorită

tonicului pe care i-l prescrisese medicul, era tot mare.

A târât fotoliul care era lipit de peretele din fund şi l-a aşezat lângă noptieră, foarte aproape de pat. Apoi s-a dus să caute o carte şi, când a găsit un titlu care i s-a părut interesant, s-a întors în odaia Blancăi. Şi-a dat jos batista de la gât, şi-a suflecat mânecile cămăşii şi şi-a descheiat nasturii de la vestă. Îl aştepta o noapte lungă.

Ágata avusese o ceartă aprigă cu soţul ei în legătură cu micuţa Blanca. I se părea imoral să nu i se dezvăluie lui Andrew secretul paternităţii lui, dar soţul ei fusese categoric. O lămurise pe un ton hotărât, dar cu nesfârşită răbdare că John Beresford voise aşa din pricini pe care în curând le va comunica familiei. El încuviinţase asta fără să crâcnească fiindcă tatăl lui rareori greşea când lua o decizie. Ea hotărâse să nu mai facă vizite la Whitam Hall de teamă că nu va putea să ascundă adevărul, şi Christopher fusese de acord cu ea. Îşi vizitase fratele de mai multe ori ca să vadă dacă totul mergea bine, dar Ágata murea de nerăbdare s-o cunoască pe fetiţă şi în cele din urmă se lăsase biruită de ispită.

În acel moment treceau de gardul alb care despărţea proprietatea Whitam Hall de cea vecină, Crimson Hill, aparţinând ducelui de Aran, bun prieten al marchizului de Whitam. Micul Christopher râdea şi îi punea întrebări despre feluritele vietăţi pe care le întâlneau în drum. Melci fără cochilie, lăcuste şi altele.

— Aici locuieşte Blanca, i-a zis băiatul deodată, când au trecut de grilajul din fier care asigura accesul pe drumul către casă.

Ágata îi ceruse vizitiului trăsurii familiale să îi lase aproape, căci voia să meargă un pic pe jos. Vântul supărător din ziua anterioară încetase cu desăvârşire, şi dimineaţa era splendidă.

— Da, Chris, aici locuieşte verişoara Blanca.

— E frumoasă, dar nu ştie să vorbească, nu reuşeşte să spună *pantof*. Ea s-a uitat uimită la fiul ei. Îi zice *bantof* dar eu am învățat-o să spună bine.

— Şi ai izbutit? l-a întrebat interesată.

Copilul şi-a clătinat capul blond.

— Vorbeşte ciudat. Unele vorbe nu le înțeleg.

Ágata a zâmbit. Fiul ei era prea mic ca să ştie că toți copiii crescuți în Andaluzia aveau un fel aparte de rosti anumite vorbe sau litere.

— Vei avea suficient de multă vreme la dispoziție ca s-o înveți să le zică bine.

Chiar când sfârşea de rostit ultimele vorbe, au ajuns la uşa principală. A lovit încet cu ciocănelul şi după câteva momente Marcus a deschis cu o figură gravă ca de obicei.

— Bună dimineața, Marcus! l-a salutat ea. Micuța Blanca s-a trezit? Majordomul a clătinat din cap. Nici lordul Beresford?

Acelaşi gest a urmat celui dintâi.

— Mă tem că încă dorm, a rostit cu glas aspru.

— Atunci o vom trezi noi pe frumoasa adormită şi o vom ajuta, nu-i aşa, Chris?

Băiatul a încuviințat entuziasmat. Povestea aceea îi plăcea mult, fiindcă mama lui i-o spunea ca şi cum el ar fi fost prințul care o salva pe prințesă.

— Dar nu am de gând s-o sărut ca s-o trezesc, a spus cu o figură îngrețoşată.

Ágata a zâmbit văzându-i expresia.

— Cred că nu va fi nevoie.

— Urmați-mă, vă rog, le-a spus majordomul.

Mama şi fiul au urcat scara în tăcere, pe urmele lui Marcus. Când au ajuns la odaia Blancăi, majordomul a ridicat mâna ca să bată în uşă, dar Ágata l-a oprit.

— O vom trezi noi, mulțumesc mult, i-a spus cu blândețe.

— Să poruncesc să se pregătească încă două farfurii pentru micul dejun?

Ea şi-a privit fiul, care a încuviinţat cu entuziasm, deşi mâncase deja. Adora gogoşile pe care le făcea bucătăreasa de la Whitam.

— Vom coborî în câteva minute.

Amândoi l-au urmărit pe Marcus plecând. Ágata a pus mâna pe clanţă şi a apăsat-o. Încăperea era călduroasă şi slab luminată pentru că nu fuseseră strânse de cu seară draperiile groase, doar storurile. Când şi-a îndreptat privirea către pat, a fost surprinsă să constate că Andrew adormise lângă fetiţă.

Era îmbrăcat cu pantalonii, cămaşa şi vesta, dar îşi scosese cizmele de călărie, pe care le aruncase la picioarele patului. Dormea peste plapumă şi braţele lui înconjurau talia micuţei, care era întoarsă spre el, cu capul odihnindu-se pe gâtul lui. Răsuflarea regulată a lui Andrew mişca uşor câteva şuviţe din părul ei negru. Era o imagine superbă, unică.

— Unchiule, unchiule! a exclamat micul Chris.

Ágata nu a ajuns la vreme ca să-i oprească fuga spre pat înainte să se arunce peste Andrew, care s-a trezit cu o tresărire. La fel şi Blanca. Ágata şi-a dus mâna la gură ca să-şi înăbuşe râsul. În acel moment, cumnatul ei avea aceeaşi expresie uimită ca şi fiica lui.

6

Ágata o ajutase pe Blanca să se spele şi să se îmbrace înainte să coboare în sufragerie. Fetiţa era o adevărată încântare: dulce, supusă şi cu o privire atât de asemănătoare celei a lui Andrew,

că s-a întrebat cum era cu putință ca acesta să nu-şi fi dat seama încă de asemănarea dintre ei. Când a auzit-o vorbind cu accentul acela atât de deosebit, Ágata a ştiut că era cordobez şi nu sevillan, cum bănuiau toți. Ea îl pierduse pentru că trăise mulți ani în Franța şi ultimii în Anglia dar faptul că îl auzea din nou făcea să-i vibreze o coardă sensibilă în asemenea măsură încât o copleşea nostalgia.

Acum, toți trei aşteptau sosirea lui Andrew, care primise vizita neaşteptată cum îi era obiceiul: cu bucurie şi umor. Nu exista pe lume un bărbat mai vesel, mai drăgăstos şi mai simpatic decât cumnatul ei. Era excepțional şi de aceea o deranja minciuna tuturor, inclusiv a ei.

A răsuflat adânc ca să încerce să-şi stăpânească bătăile inimii. Era emoționată, dar şi neliniştită. Nici John, nici Christopher nu luaseră în calcul reacția lui Andrew când va afla adevărul. Contau pe firea lui bună şi pe felul paşnic de a aborda lucrurile, dar putea să le facă o surpriză neplăcută reacționând cum nu se aşteptau.

S-a uitat la Blanca; stătea pe două perne uriaşe ca să poată să ajungă la masă şi să mănânce fără efort. Fiul ei Chris stătea mereu pe genunchi când nu se afla acasă, pe scaunul lui special, mai înalt decât în mod normal, dar ea nu mai insista să stea cum se cuvine când mergeau în vizită la bunicul.

— Spune-i mamei mele cum zici pantof, i-a cerut deodată Chris.

Blanca a clipit surprinsă de cererea lui neaşteptată.

— De ce? a întrebat cu oarecare reținere.

— Pentru că ai un accent fermecător, i-a răspuns Ágata în locul fiului ei. Accentul cordobez este minunat. Fetița i-a adresat un zâmbet candid când a auzit-o. Cum se numeşte casa ta? Fiindcă îmi închipui că are un nume, a întrebat-o apoi cu seninătate.

— *Paladul Súјar,* a răspuns de îndată.

— Un nume foarte frumos. Casa mea din Córdoba se numeşte *Casa Lucena,* a spus Ágata. Era casa bunicului meu.

Blanca s-a gândit la vorbele ei ca şi cum le-ar fi înțeles.

— Eşti verişoara mea? a întrebat pe neaşteptate Chris. Fiindcă mama zice că eşti verişoara mea. Fiica unchiului meu, dar am mulți unchi şi de aceea nu ştiu care este tatăl tău.

— Ai doar trei unchi, l-a corectat mama lui, şi unul dintre ei, unchiul Justin, nu este fratele tatei, ci soțul mătuşii Aurora.

Chris şi-a mijit ochii contrariat, fiindcă Ágata tocmai îi năruise castelul pe care îl construise în minte.

— Atunci, mama mea este mătuşa ta? l-a întrebat Blanca pe băiat, gânditoare.

Ca şi micul Chris, era preocupată de chestiunea familială.

— Cum o cheamă pe mama ta? a întrebat-o el cu glas ascuțit.

— Rosa María Sofía, a răspuns simplu, dar pe nerăsuflate.

— De ce are un nume atât de lung? a stăruit micul Chris cu întrebările.

Ágata s-a hotărât să intervină.

— Fiindcă oamenii de seamă poartă de obicei numele bunicilor şi părinților lor. Nu sunt lungi, ci mai multe nume la un loc.

Amândoi copiii au tăcut, gândindu-se la răspuns.

— Eşti o persoană de seamă? a întrebat-o Chris cu un aer nedumerit, cântărind cât de bună era această posibilitate.

— Nu ştiu, a răspuns fetița cu sinceritate, în vreme ce strâmba din guriță.

— Blanca este nepoată de duce şi de marchiz, i-a lămurit Ágata. Ochii copiilor s-au îndreptat spre ea. Asta o pune într-o poziție foarte importantă, a întărit ea.

— Atunci tatăl tău e un rege sau un prinț?

Ágata voia să pună capăt întrebărilor insistente ale fiului său,

dar, când ceva îi atrăgea atenția, Chris era de neoprit.

— Tata este un… Blanca a tăcut un moment, încercând să-şi amintească vorba pe care o auzise cu câteva zile în urmă… *ză… ză… natic,* a izbutit să bâiguie.

Şi a zâmbit, pentru că era un cuvânt foarte greu de rostit. Chris a izbucnit în râs auzind-o.

— Unde ai auzit vorba asta? a întrebat-o Ágata scandalizată.

Blanca l-a arătat pe Chris cu degetul.

— Tatăl lui i-a spus tatălui meu.

Ágata a încetat să mai respire. Sfântă Fecioară! Fetița știa că Andrew era tatăl ei? De unde naiba știa? Şi, cel mai îngrijorător, de ce nu spusese nimic? Trebuia să cerceteze de îndată chestiunea asta. În acea clipă, obiectul discuției lor era pe punctul să intre în sufragerie şi nu-i venea să încerce, însă curiozitatea a fost mai puternică.

— Blanca, scumpo, i-a spus, răspunde la o întrebare. Fetița a privit-o cu gravitate. Cunoşti numele tatălui tău? Ştii cine este? Frumoşii ochi albaştri i s-au luminat o fracțiune de secundă şi apoi a dat aprobator din cap. Cunoşti numele tatălui tău? a stăruit.

— Mama mi l-a *sbus.*

— Ți l-a spus ca pe o taină? Blanca a confirmat, cu un zâmbet. Dar ştii ce este o taină, micuțo? a întrebat-o Ágata cu o voce mică şi de data asta fetița a privit-o nedumerită.

— Dacă fagăduieşti ceva, nu poți să *sbui* nimănui, a spus în şoaptă, şi eu i-am făgăduit de mai multe *uri.*

Ágata a închis ochii, uluită de-a binelea. Blanca era o copilă. Cum putea să păstreze o informație atât de însemnată? Voia să spună ceva dar Andrew a ales tocmai acel moment ca să intre în sufragerie, şi în încăpere s-a aşternut tăcerea. Avea părul ud şi mirosea a săpun de fin.

Când a văzut atitudinea gânditoare a cumnatei sale şi chipul

ei tulburat, şi-a zis că s-o fi petrecut ceva în lipsa lui dar a hotărât să nu pună întrebări. Marcus a intrat în urma lui ducând o tavă pe care a pus-o pe bufetul pe care se aflau şi celelalte tăvi, acoperite. Câteva clipe mai târziu, a servit ciocolată celor doi copii şi a lăsat aproape de ei o farfurie cu gogoşi proaspăt făcute. Andrew a umplut o ceaşcă cu ceai negru pentru cumnata sa, i-a adăugat un strop de lapte şi un pic de zahăr. Pe Ágata o emoţiona că era atât de serviabil şi atent. Nu îl deranja deloc să preia îndatoririle majordomului. Capacitatea lui de a-i face pe ceilalţi să se simtă bine lângă el era înnăscută.

— Te-ai murdărit de *sahăr*, i-a spus Blanca lui Chris şi i-a dat şerveţelul ei ca să se şteargă la gură. El i-a nesocotit gestul amabil şi s-a şters cu dosul mâinii. Ágata a oftat uşurată, închipuindu-şi că micuţii uitaseră subiectul. Mama *zise* „cel care nu *mulţumeşte*, cu dracul se *asemuieşte*", a mai spus Blanca.

Ágata a deschis gura surprinsă şi Andrew s-a uitat la fetiţă cu mare atenţie neobişnuită. Luase loc şi se pregătea să bea din ceaşca de cafea, dar a lăsat-o suspendată, la jumătatea drumului spre gură. Singurul străin de comentariul Blancăi era micul Chris, care refuzase cu o nepăsare desăvârşită şerveţelul oferit cu un moment mai înainte.

— Cere-ţi scuze, Chris, l-a mustrat mama lui. El a privit-o în vreme ce devora o gogoaşă caldă. Ea a avut amabilitatea să-ţi dea şerveţelul, ca să te ştergi; trebuie să-i răspunzi cu mulţumiri. Andrew s-a uitat drept la chipul micuţei, care muşca delicat din gogoaşă fără să-şi ia ochii de la Chris. Proverbul de care pomenise îi trezise o amintire care l-a tulburat profund, pentru că tatăl lui obişnuia să-l repete până la saţietate. Şi deodată a început s-o privească cu ochi critic, cu o atenţie incisivă, încercând să pătrundă în propriul suflet. Se simţea înghiţit de un nor dens de ploaie, pe care nu putea s-o vadă, nici s-o audă, dar simţea umezeala rece care îl pătrundea până la oase. Şi atunci

toate întrebările pe care ar fi trebuit să şi le pună de la început i-au zdruncinat creierul, brutal, înnebunitor. Şi, ca şi cum soarta ar fi vrut să-l tulbure şi mai mult, Blanca a zâmbit într-o parte când gogoaşa i-a alunecat lui Chris dintre degete şi, făcând asta, i s-a format o gropiță în obraz care l-a scos din minți. A închis ochii şi a înghițit brusc saliva densă. Fusese orb! Andrew, ce se-ntâmplă?

Glasul Ágatei a sunat alarmat, dar el nu a putut să-i răspundă. Amuțise, cu corzile vocale gâtuite.

— Iertați-mă, a spus în sfârşit, după o tăcere lungă, stânjenitoare şi neaşteptată. S-a ridicat de pe scaun cu cea mai mare iuțeală. Ágata, poți să ai grijă de Blanca până mă întorc?

Ea a dat din cap abia vizibil, în semn de confirmare iar el a ieşit pe uşă ca un suflet urmărit de diavol. Nu băuse decât o cafea.

A fost, practic, toată ziua plecat de la Whitam Hall, de aceea, când s-a întors acasă, cumnata lui plecase de curând, dar dăduse instrucțiuni personalului să aibă grijă de micuță până la întoarcerea lui.

Andrew a întins lui Marcus capa, mănuşile şi pălăria.

— Unde-i fetița?

— În salon, în fața şemineului. Simon o învață să joace pocher în ciuda împotrivirii mele fățişe.

Andrew nu a spus nimic. S-a dus drept în salon, a deschis iute uşa şi a căutat din priviri silueta micuță, dar nu a văzut-o imediat, fiindcă fotoliul pe care stătea era cu spatele la uşă.

— Blanca? Fetița şi-a ițit căpşorul pe o latură a fotoliului. Trebuie să te pregăteşti, mergem la o reuniune. Simon se ridicase când Andrew şi-a făcut apariția în încăpere. Pregăteşte trăsura, Simon, domnişoara Lara şi cu mine avem o întâlnire la Selby House. Servitorul a dat din cap în tăcere şi a plecat cu pas uşor. Ai o rochie frumoasă pentru o cină importantă? Blanca a

clipit brusc interesată. Am să vin cu tine să alegi una.

Când au ieşit pe uşă în direcţia vestibulului, au dat nas în nas cu Marcus, care ducea o tavă cu cafea fierbinte, dar Andrew a refuzat băutura. Era prea grăbit. Majordomul i-a privit pe amândoi cum urcau scara spre catul de sus, unde se aflau odăile de dormit.

— Am una frumoasă, i-a zis Blanca zâmbind.

Andrew i-a mângâiat cu duioşie buclele.

— Sunt încredinţat că va fi deosebită. Şi nu s-a înşelat. Când a ajutat-o să caute în şifonierul mare, micuţa i-a arătat o rochie păstrată între mătăsuri. Avea pieptarul din catifea bogată, albastră şi decolteu rotund cu dantelă, acoperit cu o batistă albă de în foarte fin. Mânecile erau bufante la umăr, dar se îngustau până la încheietură. Blanca a căutat un fileu pentru păr şi un şorţuleţ alb, asortat cu batista. Andrew a lăsat frumoasele haine pe pat şi apoi s-a întors spre ea ca să-i spună: Acum, când o să vină Emma – cea care se ocupa de odaia şi de hainele fetiţei – te va ajuta să te îmbraci şi să te piepteni. Eu te voi aştepta în salon. Ai să te grăbeşti? Blanca a dat aprobator din căpşor. Bine, de îndată ce vei fi gata, plecăm. Emma a bătut cu degetele în uşă. Andrew i-a cerut să intre şi după aceea i-a spus s-o pregătească pe fetiţă. Un moment mai târziu, a ieşit grăbit din odaie. Când Blanca a intrat în salon, un ceas mai târziu, Andrew o aştepta deja. Era îmbrăcat de gală şi ea l-a privit în vreme ce el o privea la rândul lui, surprins. Era limpede că nu văzuse niciodată o fetiţă îmbrăcată într-un fel atât de aparte. Eşti superbă! i-a spus cu un zâmbet larg. Broderiile de pe poale erau albe, ca şi fileul şi ciucurii de la brâu. Emma ducea în mâini capa neagră, împăturită frumos. Nu preferi capa din catifea roşie? a întrebat-o el mirat. Blanca a refuzat de mai multe ori. Cea neagră este pentru călărie, a spus Andrew ca s-o convingă.

Capa din catifea roşie era mult mai potrivită pentru rochia pe

care o purta.

— Asta îmi place mult, a răspuns ea cu candoare.

— Atunci o vei lua pe cea neagră. A tăcut un moment şi apoi s-a întors spre Emma. Nu va fi nevoie să ne aşteptaţi treji. Domnişoara Lara şi cu mine ne vom întoarce destul de târziu.

Slujnica a zâmbit cu amabilitate. I-a pus Blancăi capa, în vreme ce Andrew o lua pe a lui din mâinile lui Marcus. Apoi, amândoi s-au îndreptat către vestibul şi s-au urcat în trăsura care îi aştepta la uşă.

7

Aştepta cu nerăbdare sosirea lui Christopher, în vreme ce bea o cupă cu şampanie în marele salon al conacului Selby, în acel moment, lordul Falcon stătea de vorbă cu el despre subiecte politice care pe Andrew nu îl interesau câtuşi de puțin, dar nu a lăsat să se vadă lucrul acesta. Mai înainte răspunsese la toate întrebările în legătură cu absența tatălui său, dar obosise să aştepte sosirea fratelui. În acea dimineață, când plecase în grabă din sufrageria de la Whitam, se dusese la Christopher ca să-l întrebe despre ceea ce îi ardea măruntaiele, dar acesta plecase foarte devreme la Londra şi urma să se întoarcă abia la lăsarea serii. Intențiile lui de a vorbi cu el se risipiseră aşadar ca o pală de vânt.

Andrew petrecuse mai multe ceasuri trimițând telegrame; una surorii lui, Aurora, în Granada, alta la moşia Azhara şi încă una în portul Palos, unde a presupus că era ancorat vaporul tatălui său. Dedicase o parte a după-amiezii căutării unei dădace în Portsmouth şi Southampton, dar fără succes. Toate agențiile

aveau nevoie de mai multe zile ca să găsească una potrivită. În cele din urmă, Andrew se dăduse bătut şi, sub imperiul unui impuls de moment, a hotărât să o ia pe fetiță cu el la Selby House.

Acum Blanca se juca într-una dintre odăile pentru copii de la catul de sus al conacului, cu o cameristă pe care contele Falcon avusese amabilitatea să i-o pună la dispoziție.

Andrew ştia că Blanca nu va fi singurul copil din casă.

Şi deodată l-a văzut pe Christopher, care tocmai intra în salon şi se pregătea să treacă printre oaspeți, pentru a o conduce pe Ágata la unul dintre fotoliile pregătite pentru doamne. Ca şi cum ar fi avut o presimțire, fratele lui s-a întors către el şi l-a privit cu ochii mijiți. L-a salutat dând din cap şi a vorbit mai departe cu soția lui şi cu una dintre surorile lordului Falcon. După câteva momente, care lui Andrew i s-a părut o veşnice, Christopher s-a despărțit de doamne şi şi-a croit drum spre el. Între timp, Andrew terminase deja a patra cupă cu şampanie rece.

— Lord Falcon. Andrew! a salutat Christopher politicos.

— Lord Beresford! i-a răspuns gazda cu un zâmbet şi mâna întinsă.

El s-a grăbit să i-o strângă, dar l-a mirat lipsa de răspuns din partea fratelui său, care avea în ochi o strălucire ciudată, neobişnuită pentru el.

— Credeam că, până la urmă, n-ai să vii la cină, i-a spus pe un ton mustrător.

Andrew a luat altă cupă cu şampanie de pe o tavă pe care o plimba prin salon un lacheu de la conac.

— Trebuie să vorbesc cu tine, a spus brusc Andrew cu glas aspru.

— Vă las să vorbiți liniştiți, s-a grăbit să-i asigure lordul Falcon şi, înclinând uşor din cap, s-a întors şi a pornit spre

celălalt capăt al salonului.

Christopher s-a uitat la ținuta fratelui său; nodul de la gât era cam slab şi părul uşor ciufulit, ca şi cum graba de a ajunge la Selby l-ar fi împiedicat să se aranjeze cum se cuvine.

— Acum? Vrei să vorbim când cina este gata să înceapă?

— Vino cu mine! i-a poruncit Andrew pe un ton sec.

El a hotărât să nu-l contrazică şi l-a urmat cu pas grăbit către un birou aflat în capătul celălalt al vestibulului spațios.

Ágata a văzut ieşirea grăbită a fraților şi, fără să vrea, s-a încruntat. A rămas un moment pe gânduri fiindcă se întâmplase ceva în cursul dimineții, care provocase această schimbare la Andrew, dar ea nu ştia ce putuse să fie. Cumnatul ei nu auzise discuția pe care o avusese cu copiii, dar privirea furioasă a ochilor lui albaştri era foarte grăitoare. I-a cerut scuze lui lady Falcon şi s-a ridicat ca să-i urmeze pe Andrew şi pe soțul ei şi să încerce să afle ce se petrecea.

În micul birou, Andrew se uita fix la fratele său cel mare, cu ochi strălucitori şi buzele strânse atât de mult că erau aproape o linie. A răsuflat adânc de mai multe ori şi şi-a înfipt picioarele în podea încrucişându-şi brațele pe piept, iară să-i pese că i se şifona redingota.

Christopher vedea că se stăpâneşte cu greu. Chipul lui arăta limpede că era furios, dar atitudinea stăpânită îl îngrijora şi mai mult. Un bărbat într-o asemenea stare ar putea să răbufnească în orice moment într-un fel periculos şi imposibil de oprit.

— Micuța Blanca este o Beresford? a întrebat Andrew dintr-odată, cu glas grav.

Christopher şi-a mijit ochii auzindu-l. S-a întrebat cum şi când o fi aflat şi pe dată a blestemat vizita Ágatei şi a micului Chris la Whitam de dimineață; pesemne aşa aflase fratele lui secretul. S-a gândit să tăgăduiască, fiindcă îi făgăduise tatălui lor, dar nu mai avea rost să păstreze tăcerea.

— Da, a răspuns simplu.

Andrew a înghiţit cu greutate şi a lăsat să-i scape un oftat adânc.

— A tatei? a întrebat cu ochi scânteietori. Blanca este fiica tatei?

Christopher îl privea uluit. De ce fratele lui credea că micuța era fiica tatălui lor? Nu avea noimă.

Andrew era mâhnit. Când a văzut zâmbetul într-o parte şi gropița din obrazul copilei, l-a cuprins îndoiala: avea acelaşi zâmbet şi aceeaşi gropiță ca şi tatăl lui, dar avea nevoie de confirmarea lui Christopher. Era îndurerat că i se ascunsese înrudirea şi nu înțelegea de ce acționase tatăl lui în felul acesta. Îl deranja că fratele lui era la curent, iar pe el îl lăsaseră deoparte. Făcea parte din familie, fir-ar să fie! Dar în momentul acela se simțea ca un paria surghiunit. Acum înțelegea plecarea grabnică a tatălui său şi a lui Arthur în Spania. Totul se potrivea.

Christopher a privit feluritele emoții care se perindau pe chipul fratelui său şi i s-a făcut milă de el.

— E a ta, i-a spus fără să stea prea mult pe gânduri.

Andrew a făcut un pas înapoi, ca şi cum ar fi primit o lovitură în stomac. Spusese a lui? Trebuie să se fi înşelat.

— Nu este a mea! Nu e cu putință! a exclamat jignit. Nu o cunosc pe mama micuței.

— Ea ta, Andrew, am văzut certificatul de naştere, mi l-a arătat tata în dimineața când a plecat în Spania.

Un gând i-a străbătut mintea cu iuțeala fulgerului. Dacă John nu voia să îşi asume responsabilitatea în privința fetiței, de ce se dusese în Spania ca s-o ajute pe mamă? Şi, ceea ce îl nedumerea cel mai mult, cine era şi unde o cunoscuse? Nu îl mai asculta pe fratele lui, era prea ocupat să facă şi să construiască şi să demonteze ipoteze.

— Tata nu are de gând să-şi asume paternitatea? a întrebat

stupefiat. Nu pot să cred, nu din partea tatei. Este bărbatul cel mai responsabil pe care îl cunosc, deşi sunt încă uimit de înrudirea noastră cu micuța. A fost surprinzător s-o descopăr, dar nu mulțumită ție, nu-i aşa, frate? l-a mustrat îndurerat.

Christopher a scos un oftat lung şi adânc.

— Blanca este fiica ta. Nu încape nicio îndoială. A ta şi a surorii ducelui de Alcázar.

„Răzbunătorul duce sevillan?", s-a întrebat Andrew nedumerit, dar tot nu înțelegea de ce stăruia Christopher cu povestea asta. El nu o cunoştea pe sora ducelui de Alcázar. Nu fusese niciodată în Sevilla! Voia să tăgăduiască din nou când un glas de femeie de pe coridor l-a redus la tăcere.

— Cum se numea? întrebarea, rostită de Ágata cu glas scăzut, i-a făcut pe cei doi frați să se întoarcă spre ea. Stătea în picioare în pragul uşii, ca şi cum nu ar fi îndrăznit să între. Cum se numea femeia pe care ai cunoscut-o în Córdoba?

Andrew a strâns fălcile cu putere. Nu pomenise niciodată familiei lui despre simțămintele pe care i le trezise o fată simplă pe care o cunoscuse în Homachuelos. Nu ştia unde voia să ajungă cumnata lui cu această întrebare, dar a hotărât să spună adevărul.

— Rosa de Guzmán, a răspuns aproape în şoaptă.

Ágata bănuise de la început, frapată de accentul fetiței şi de asemănarea cu fata pe care ea a cunoscut-o la moşia bunicului ei.

— Sora ducelui de Alcázar se numeşte Rosa María Sofía de Lara y Guzmán. Chipul lui Andrew s-a schimbat. Nu ştiai? Este o femeie frumoasă, cu păr negru şi chip senin. Christopher şi cu mine am cunoscut-o la moşia bunicului meu acum şase ani, îți aminteşti?

Soțul ei a confirmat dând din cap, fără să-şi ia ochii de la fratele său.

Inima lui Andrew a încetat să mai bată preț de câteva secunde, încercând să asimileze vestea. Rosa, Rosa lui era sora ducelui? Îl înşelase! Îl minţise! De ce? Era atât de adâncit în gânduri că nu a văzut plicul pe care i-l întindea Christopher. Tot încerca să găsească o noimă la toate acestea, dar nu izbutea! Micuța era fiica lui! Cu neputință! El nu merita un dar atât de minunat, nu făcuse nimic ca să-l merite, doar o iubise pe mama ei într-un fel nebunesc, fără măsură sau control. Şi cu aceeaşi intensitate cu care o iubise, o urâse pentru refuzul ei de a-l însoți în Anglia… Chipul lui oglindea cât se poate de grăitor emoțiile pe care i le trezea descoperirea. Haos absolut. Durere sfâşietoare şi un adânc simțământ de pierdere. Ágata şi Christopher au fost mâhniți văzându-l, fiindcă ochii tânărului străluceau încercând să înțeleagă dura descoperire.

— Este o scrisoare de la domnişoara Lara pentru tine. Andrew a clipit de câteva ori, dar nu s-a mişcat din loc. Am încercat să ți-o dau de mai multe ori, dar tata m-a sfătuit să aştept până la întoarcerea lui.

Andrew nu a întins mâna să ia plicul, pur şi simplu s-a uitat la fratele lui cu o dezamăgire atât de adâncă în privire că l-a făcut pe Christopher să lase ochii în jos tulburat; de aceea nu a putut să se pregătească pentru pumnul pe care l-a primit mai apoi. Nu a apucat să se țină de nimic şi a căzut pe spate cu zgomot. Ágata deja alerga spre el în încercarea de a-l susține.

— Andrew, pentru numele lui Dumnezeu, nu! l-a implorat pe cumnatul ei. Christopher nu este vinovat.

El îl ținea pe fratele lui de pieptul cămăşii ca să-l lovească iarăşi, dar, după o clipă, a lăsat pumnul jos şi i-a dat drumul. Apoi a luat plicul, care căzuse din pricina loviturii, l-a împăturit şi l-a pus în buzunarul redingotei.

Christopher s-a ridicat în vreme ce-şi trecea dosul mâinii peste buza spartă. A privit sângele şi a ațintit privirea asupra

fratelui său.

— Nu meritam asta, Christopher, a spus el. De ce? Fir-ar să fie! i-a reproşat cu amărăciune.

Ágata se băgase între ei crezând că Andrew îl va lovi din nou pe Christopher, dar furia care îl stăpânise pe cel mai mic dintre Beresforzi dispăruse la fel de repede cum se declanşase: ca suflarea unui oftat.

— A fost hotărârea tatei, nu a mea.

— Şi de ce a plecat cu Arthur în Spania? Ce îmi ascundeți? Am dreptul să ştiu!

— Citeşte scrisoarea, l-a sfătuit Christopher, dar el nu voia s-o facă. Andrew era furios, fratele lui avusese scrisoarea de la Rosa în toate acele zile şi nu îi spusese nimic. I-o ascunsese! I se părea de neînchipuit, dar, dacă micuța se afla în Portsmouth, iar mama nu, trebuia să existe o pricină foarte puternică, şi el nu voia să ştie. Nu putea să accepte ideea că Rosa nu mai era. Că i se întâmplase ceva îngrozitor. De aceea, când a auzit următoarele vorbe ale lui Christopher, s-a simțit zguduit, căci cele mai rele temeri ale lui se adevereau. Tata mi-a spus că a fost arestată şi declarată trădătoare a Coroanei Spaniei.

Andrew a deschis gura, dar a închis-o de îndată la loc. A simțit cum aerul îi rămâne în gât şi nu era în stare să-l împingă în plămâni. A trebuit să inspire adânc de câteva ori ca să izbutească; după câteva secunde, pieptul i s-a umflat ca să primească aerul cu nesaț.

„Trădare a Coroanei spaniole? Asta înseamnă spânzurătoarea!”, s-a gândit, simțind că i se opreşte inima dar nu a apucat să-i răspundă fratelui său fiindcă, lordul Falcon a intrat brusc în micul birou, cu chipul neobişnuit de îngrijorat. A clipit de mai multe ori, ca şi cum s-ar fi codit să vorbească.

— Lord Beresford, mica Blanca a dispărut.

Andrew a simțit un țiuit groaznic în urechi. S-a întors încet şi

s-a lovit cu şoldul de marginea biroului. A pus o mână pe lemnul cald de caoba, iar pe cealaltă şi-a dus-o la piept, pentru că nu putea să respire. În câteva minute aflase că avea o fată, că femeia pe care o iubise nebuneşte era condamnată la moarte, iar acum, acum…

Ágata s-a dus lângă birou ca să-l țină de braț, căci a văzut că pălise îngrozitor. Christopher a preluat de îndată controlul asupra situației.

— Poate fi o greşeală, lord Falcon? a întrebat cu glas liniştit, în pofida împrejurărilor.

De ce naiba o luase Andrew pe micuța Blanca la cină?

— Camerista este speriată, zice că a mers cu ea la baie şi văzând că întârzia să iasă, a intrat după ea, dar nu mai era acolo.

— Cum e cu putință să fi dispărut? a tunat glasul lui Andrew. Cum poate să se piardă o fetiță într-o baie?

Lordul Falcon s-a făcut roşu ca sângele.

— Gladys nu băgase de seamă că o dusese într-o baie care are două uşi în față; se poate intra de pe două holuri diferite. Aproape întregul personal o caută prin toată casa.

Andrew nu a mai aşteptat nicio lămurire. A ieşit din birou în direcția vestibulului şi a scării imperiale care ducea la catul de sus. Muzica din salon i se părea un scârțâit îngrozitor care îl irita la culme, iar mintea lui repeta acelaşi lucru: „Trebuie s-o găsesc. Trebuie s-o găsesc.”.

Christopher i-a adunat pe bărbații care o căutau pe fetiță, dar să facă aşa ceva în mijlocul unei petreceri cu peste cinci sute de oaspeți era aproape o nebunie. Ágata participa şi ea la căutare. Au controlat catul al doilea, grădinile din spate, pivnița şi grajdurile, dar Selby Flouse era o casă prea mare, cu nenumărate ascunzători pentru o fetiță atât de mică precum Blanca.

Andrew îşi simțea inima pulsându-i în tâmple şi, pe măsură ce trecea vremea fără s-o găsească pe fetiță, neliniştea lui creştea

la maximum. Chiar şi oaspeţii şi-au dat seama că se petrecea ceva ciudat, fiindcă cina fusese amânată cu o lămurire scurtă. Vedeau servitorii şi cameristele umblând grăbiţi încoace şi-ncolo prin casă, ceea ce le-a stârnit o teamă justificată. În grădini, Andrew s-a ciocnit de cumnata lui. Ágata era înfierbântată şi răsufla cu greutate, sarcina o împiedica să ţină pasul cu ceilalţi, dar se străduia din răsputeri. Ei i se părea o glumă macabră. Tocmai când Andrew afla că avea o fiică, o pierdea. L-a văzut netezindu-şi părul neliniştit, blestemând şi înjurând. Îşi desfăcuse nodul de la gât şi se descheiase la vestă; avea înfăţişarea unui om disperat.

— O vom găsi, Andrew, i-a spus.

Şi, ca şi cum Dumnezeu i-ar fi ascultat vorbele, pe cărarea care ducea spre pajişte, au auzit vorbind doi copii care veneau spre ei mergând fără grijă, atât de absorbiţi unul de prezenţa celuilalt că nu i-au văzut pe cei doi adulţi care îi priveau. Blanca era însoţită de un băiat cu câţiva ani mai mare decât ea.

Andrew a observat că micuţa purta în braţe un căţel cu blana neagră care îi muşca ciucurii de la brâu. Uşurarea a fost atât de mare că l-a cuprins ameţeala. A închis pleoapele ca să-şi stăpânească emoţia sfâşietoare ce îl zguduia.

— Blanca! a exclamat cu glas puternic.

Cei doi copii nu s-au mai uitat la câine şi şi-au aţintit privirea asupra celor doi adulţi care îi priveau supăraţi.

— Am fost să vedem nişte căţei, i-a lămurit Blanca zâmbind uşor. Nu-i aşa că e *frumoş?* Andrew s-a uitat la cel mai urât câine pe care îl văzuse vreodată. Cu urechi uriaşe şi bot umed. Şi deodată şi-a amintit un amănunt atât de însemnat că s-a catalogat singur drept prost de nenumărate ori. Ea nu îi spusese niciodată pe nume şi atunci a ştiut de ce. Şi-a amintit limpede strălucirea din ochii copilei în dimineaţa când el s-a prezentat cu numele întreg. Mereu ştiuse cine era! Se simţea în chip atât de

ridicol expus că s-a uitat în altă parte în vreme ce răsufla adânc. Pot să-l păstrez? l-a întrebat fetița.

Andrew a țintuit-o cu privirea și, văzându-i zâmbetul strengar și expresia galeșă, s-a simțit descurajat. Îl făcuse să treacă prin niște momente îngrozitoare. Chinul lui fusese atât de cumplit, încât și-ar fi dorit să-i șteargă zâmbetul de pe buzele frumoase.

— Ar trebui să îl întrebi pe tatăl tău. Eşti de acord?

Blanca a clipit nedumerită auzindu-l, pentru că tonul lui fusese cam aspru.

— Andrew! a exclamat Ágata, surprinsă de răspuns.

— Sunt atât de furios că, dacă îmi muşc limba, cred că voi turba, i-a răspuns el cu amărăciune.

— Ea n-are nicio vină, a spus împăciuitoare.

„E adevărat", s-a gândit Andrew. Vina pentru tot ce simțea în momentul acela o purta o femeie cu părul negru, care îl înnebunise de tot. Deodată și spre surprinderea Agatei și a băiatului care o însoțea pe Blanca, s-a lăsat pe vine și a îmbrățișat-o cu putere pe micuță, cu un amestec de mânie, neputință și bucurie. A sărutat-o în creștetul capului și a închis ochii, mulțumind cerului că o găsise fără alte necazuri decât o sperietură zdravănă.

— *Atunşi,* pot să-l păstrez? a întrebat iarăși glasul de copil.

Andrew a zâmbit în pofida celor întâmplate. A luat-o de umeri și a depărtat-o puțin de el. A privit-o în față și a văzut irisul ochilor ei, la fel ca al lui; de fapt, la fel ca al tuturor Beresforzilor. Fusese orb de-a binelea!

— L-ai întrebat pe tatăl tău? a vrut să știe, privind-o cu ochii mijiți.

Aştepta răspunsul ei cu o nerăbdare nemaiîncercată până atunci. Tocmai descoperise că însemna foarte mult pentru el.

Blanca a lăsat capul pe spate ca să vadă mai bine chipul bărbatului. Voia să se asigure că nu mai era supărat pe ea, dar

deodată a observat în ochii lui aceeaşi strălucire ştrengară dintotdeauna şi a confirmat dând uşor din cap. Andrew a îmbrăţişat-o din nou, mult mai tare, stârnind protestul cățelului care a început să scheaune.

Era a lui, rodul pasiunii şi iubirii pe care o împărtăşise cu Rosa. Şi s-a simțit atât de mândru că nu a putut să nu arboreze un zâmbet arogant.

Blanca era fiica pe care orice bărbat şi-ar dori-o şi a ştiut că mama ei nu mai putea să refuze să fie alături de el, de ei amândoi, căci va face imposibilul ca s-o aducă în Anglia.

Câteva clipe mai târziu, grădina s-a umplut de cei care veniseră să se asigure că micuța fusese găsită teafără şi nevătămată. Băiatul care o însoțea era fiul unuia dintre nepoții lordului Falcon şi o invitase să meargă să vadă nişte cățeluşi când o întâlnise hoinărind singură pe holurile de la catul de sus. Curiozitatea copilărească făcuse restul. Dar, slavă Domnului, totul se terminase cu bine. Chiar dacă Andrew nu va uita toată viața sperietura pe care a tras-o.

Când tăcerea se lăsa asupra fiecărui ungher din casă, când penumbra lingea şi înghițea lucirile de lumină ale singurei lămpi aprinse din odaie, Andrew s-a hotărât să citească scrisoarea pe care i-o trimisese Rosa. O scrisoare de care nu ştiuse până cu câteva ceasuri în urmă. A rupt plicul galben şi a desfăcut cu grijă foaia de hârtie. Frumoasa caligrafie neagră a dansat un moment în fața ochilor lui din pricina emoției care îl stăpânea. A oftat adânc şi şi-a ațintit privirea asupra rândurilor negre.

Dragă Andrés,

Amintirea l-a lovit cu furie, fiindcă ea mereu îi spunea Andrés.

Dacă ai şti ce dor mi-a fost de tine în toţi aceşti ani, goi de prezenţa ta, când mâinile mele tânjeau din nou după atingerea ta înflăcărată, după zâmbetele tale nevinovate şi strengare. Ai fost în viaţa mea un colac de salvare şi remuşcările pe care le simt pentru că te-am pierdut de bunăvoie abia mă lasă să răsuflu nopţile şi în pedeapsa pe care mi-am ales-o cu bună ştiinţă, simt că singurătatea mă înconjoară ca un lanţ negru şi puternic, mă strânge atât de rău că abia pot să desfac nodul care mă ţine. Dar o merit. Te-am minţit într-un fel ce nu are scuză sau justificare şi în momentul acesta crucial al existenţei mele, îţi cer iertare din adâncul sufletului meu. Nu lua în seamă jignirea atât de gravă pe care ţi-am adus-o ascunzându-ţi existenţa Blancăi, fiica ta. Este atât de frumoasă! Iar acum îţi încredinţez acelaşi dar pe care mi l-ai făcut tu în zilele acelea în Tornádmelos. Această scrisoare nu este o cerere, nicio poruncă, ci o rugăminte de iertare, iartă-mă şi primeşte-o! Blanca nu este vinovată pentru greşelile mele. Pentru felul execrabil în care te-am înşelat, dar dacă îţi serveşte la ceva momentul acesta de regret pe care îl simt pentru că te-am păcălit, aminteşte-ţi că simţămintele mele pentru tine au fost mereu sincere şi profunde. Am luptat din răsputeri împotriva idealurilor mele, dar nu am putut să te însoţesc în ţara ta, nici să fac ce îmi dicta inima împinsă de conştiinţă şi de aceea te implor din suflet să mă ierţi şi să înţelegi cât de greu a fost pentru mine să iau hotărârea pe care am luat-o la momentul acela. Subreta mea, Gloria de Hernández y Romero îţi va da toate documentele trebuincioase ca să poţi s-o recunoşti pe fiica noastră, ca şi nişte împuterniciri ca să poţi să-i administrezi averea în absenţa mea.

Îmi pare rău că nu pot s-o însoţesc în călătoria către tine, dar trebuie să suport consecinţele faptelor mele. Care îmi cer socoteală şi, chiar dacă mi-ar plăcea, nu pot să mă eliberez din

mâna lor răzbunătoare.

Te rog, Andrés, iartă-mă şi ai grijă de ceea ce iubesc mai mult pe lume; micuța noastră.

Cu afecțiune, Rosa María Sofía de Lara y Guzmán, pentru tine întotdeauna, Rosa de Guzmán.

Andrew a sfârşit de citit scrisoarea şi a lăsat-o pe piept, lângă inimă. „Voi veni după tine, Rosa. Te voi aduce lângă fiica noastră şi vom trăi toți trei împreună, fericiți. Te voi aduce în locul unde mereu ar fi trebuit să fii, alături de mine", şi-a făgăduit în tăcere, în vreme ce împăturea scrisoarea şi o punea la loc în plic.

8

Andrew a băut dintr-o înghițitură sucul de fructe, fără să-şi ia ochii de la Blanca. A observat cum întindea untul pe pâinea proaspăt prăjită şi cantitatea imensă de marmeladă pe care o punea după aceea. A urmărit cu interes cum îndoia felia de pâine înainte s-o ducă la gură şi să muşte un pic din ea, închizând ochii de plăcere şi lingându-şi buza ca să şteargă marmelada rămasă pe ea.

În dimineața aceea, Christopher se hotărâse să ia micul dejun la Whitam Hall, cu fratele şi nepoata lui. Voia să se asigure că totul merge bine. Abia putuse să închidă ochii noaptea, după sperietura pricinuită de pierderea fetiței. Acum, văzând-o pe Blanca, şi-a dat seama pentru prima oară că prin fiecare gest pe care îl făcea era ca şi cum l-ar fi văzut pe Andrew când avea vârsta ei, doar că fratele lui obişnuia să-şi pună şi mai multă

marmeladă pe pâine, până când se revărsa în farfurie.

— Plec în Spania după-amiază, a anunțat acesta pe neașteptate. Christopher l-a privit nepăsător. Te rog să ai grijă de fiica mea cât lipsesc.

— Crezi că e potrivit? l-a întrebat fratele lui cu fruntea încruntată.

— Am nevoie de o explicație amănunțită, a spus Andrew scurt.

— Din partea mamei?

Amândoi şi-au îndreptat privirea spre micuță, care îşi mânca mai departe pâinea prăjită, străină de discuție.

— Nu pot să stau cu mâinile în sân, fără să ştiu ce se petrece şi cum pot s-o ajut.

— Tata e deja acolo ca să facă demersurile necesare. Dar John nu va şti cum s-o ajute sau s-o convingă pe Rosa, şi-a spus Andrew. Povesteşte-mi, spune-mi cum ai cunoscut-o, i-a cerut Christopher.

El s-a gândit câteva clipe, adâncit în amintiri care, judecând după strălucirea ochilor, trebuie să fi fost foarte plăcute.

— Am cunoscut-o când am fost în Córdoba, cu ceva vreme înainte să primeşti telegrama despre îmbolnăvirea tatei, îți amintești? Doi dintre nepoții Eulaliei ne-au făcut cunoştință, unul dintre ei lucra ca vătaf la moşia Azhara. M-au invitat la sărbătoarea rugului şi acolo, printre flăcările focului şi muzică, ochii mei au zărit-o pe cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată. Am privit-o doar o dată şi nu am mai putut să răsuflu cum trebuie.

De aceea Andrew se întorsese cu mare întârziere în Anglia. Până atunci, Christopher îi ascunsese telegrama despre boala tatălui lor.

— Nu ți-a spus cine era sau ce făcea în Homachuelos?

Fratele lui nu a răspuns. S-a gândit preț de o clipă lungă, ca şi

cum ar fi mângâiat o amintire frumoasă.

— Dacă e să fiu sincer, abia dacă mai puteam să gândesc limpede. Sângele îmi fierbea în vene, inima mi-o luase la goană, iar creierul a suferit un atac emoțional cum nu mai trăisem niciodată.

Christopher cunoştea prea bine acele simptome, el însuşi le îndurase pentru Ágata, cu multă vreme în urmă.

— Te-a respins? l-a întrebat cu un real interes.

Andrew nu voia să răspundă la această întrebare. Nu cu fetița de față, dar, înainte să poată spune ceva, în sufragerie a intrat Marcus ca să anunțe o vizită, şi acest lucru i-a îngăduit o clipă de răgaz.

— Lady Jane Taylor întreabă dacă poate fi primită, a înştiințat majordomul, cu aceeaşi seriozitate ca întotdeauna.

Christopher şi Andrew s-au privit punându-şi aceeaşi întrebare. Nu ştiau cine era doamna în chestiune, dar micuța Blanca a strigat cu o bucurie debordantă auzind numele şi aproape pe loc a coborât de pe perne ca s-o ia la fugă spre vestibul. Felia de pâine prăjită din care muşcase a rămas uitată în farfurioară.

— Doică Jane! Doică Jane!

Fetița a ieşit din sufragerie cu o iuțeală care i-a uluit pe cei doi frați.

Au urmat-o de îndată şi când au trecut de pragul uşii au văzut o femeie care o îmbrățişa pe Blanca, zâmbind larg. A luat-o în brațe cu o înşiruire de întrebări şi răspunsuri rostite într-o engleză desăvârşită. Lui Christopher şi lui Andrew nu le venea să creadă ce vedeau şi auzeau. Stăteau tot în picioare în vestibul, fără să piardă vreun amănunt al întâlnirii dintre femeie şi fetiță.

Lady Jane Taylor, o femeie de vreo patruzeci şi cinci de ani cu tenul alb şi păr blond, o îmbrățişa pe micuță cu o afecțiune sinceră. Observând privirile nedumerite ale bărbaților, a lăsat-o

jos pe Blanca şi s-a uitat la cei doi fraţi încercând să ghicească căruia dintre ei trebuia să i se adreseze mai întâi; înfăţişarea severă a unuia dintre ei a făcut-o să presupună că el era întâiul născut. Regreta că scrisoarea Rosei nu fusese mai lămuritoare în această privinţă. După o clipă de îndoială, s-a dus drept la Christopher cu mâna întinsă.

— Este o plăcere, lord Beresford. Sunt lady Jane Taylor, prietena Rosei, mama acestei frumuseţi.

Fetiţa nu se dezlipise de fustele ei.

Christopher i-a sărutat mâna.

— Fiţi binevenită la Whitam Hall, lady Jane!

Apoi Christopher s-a întors uşor spre fratele lui în timp ce acesta se apleca să sărute şi el mâna doamnei.

— Lord Beresford.

Jane şi-a lărgit zâmbetul şi a primit salutul galant al lui Andrew.

— Vă rog să beţi un ceai împreună cu noi. Vom fi încântaţi să aflăm veştile pe care le aduceţi din Spania.

Andrew nu se îndoise niciun moment că Rosa o trimisese pe lady Jane ca să aibă grijă de fiica lor, dar se întreba de ce nu venise cu ea de la început.

În vreme ce toţi patru stăteau la masa lungă, Marcus a servit-o pe doamnă cu un ceai cu lapte, pentru care ea a mulţumit. Blanca o privea cu ochi plini de bucurie. Fără îndoială, nutrea pentru femeie o afecţiune deosebită şi era atât de emoţionată de sosirea ei că i-a întrerupt explicaţia ca s-o întrebe despre mama ei. Dar lady Jane s-a uitat la ea cu o uşoară mustrare în ochii căprui, şi Blanca a repetat întrebarea în spaniolă, chiar dacă după aceea a făcut-o din nou în engleză. Jane i-a răspuns cu nesfârşită răbdare.

Andrew tocmai descoperise că micuţa vorbea engleza la fel de bine ca spaniola; i se datora lady-ei Jane. Şi-a amintit toate

discuțiile pe care le avusese în prezența ei cu fratele lui, cu cumnata şi chiar cu personalul, crezând că nu înțelegea nimic; cât se înşelase! Blanca înțelegea fiecare vorbă care îi ieşea din gură.

— O cunoaşteți de multă vreme?

Christopher nu a ştiut dacă întrebarea fratelui său se referea la mamă sau la fiică.

— Am grijă de fetița asta de când era un bebeluş. A mângâiat cu drag părul Blancăi. Şi am suferit mult că m-am despărțit de ea.

Micuța nu a mai putut să se stăpânească; a coborât de pe scaun şi s-a apropiat de Jane, care a luat-o şi a aşezat-o în poala ei, sărutând-o pe obraz. Dovezile de bucurie din vestibul nu fuseseră suficiente şi următoarele minute s-au scurs printre îmbrățişări şi cuvinte de alint, până ce Christopher a hotărât să intervină. Andrew trebuia să aibă o discuție între patru ochi cu englezoaica şi pentru asta era nevoie ca fetița să nu fie de față.

— Mi-ar plăcea să-ți văd poneiul. Andrew mi-a vorbit mult despre el şi despre progresele pe care le-ai făcut la călărie. Ochii Blancăi s-au luminat. Vii cu mine? Ea a primit cu entuziasm. Atunci el s-a ridicat ceremonios de pe scaun şi a întins mâna către nepoata sa. Vom fi la grajduri, a spus înainte să plece.

Tăcerea care a urmat după plecarea unchiului şi a nepoatei s-a dovedit un pic stânjenitoare. Andrew şi-a terminat cafeaua rece în vreme ce o privea pe femeie, care nu-şi dăduse jos pălăria şi mănuşile, lucru pe care l-a făcut acum, de parcă i-ar fi citit gândul.

— E mai comod să stăm de vorbă în salon. Andrew nu i-a aşteptat răspunsul. I-a deschis uşa sufrageriei şi Jane l-a urmat în tăcere, dar continuând să zâmbească. Atunci când au ajuns în salon s-a aşezat pe fotoliul din piele pe care i l-a indicat el. Ce face Rosa? Andrew nu aşteptase măcar ca femeia să-şi aranjeze

cutele fustei. Era nerăbdător. Îngrijorat şi chinuit de întrebări pe care nu îndrăznea să le rostească. Unde este închisă?

— Este arestată în mănăstirea Santa Marta din Sevilla. Andrew a închis ochii şi s-a rezemat de spătarul scaunului, ca şi cum pe umerii lui ar fi căzut toată povara lumii. Avusese o mică nădejde că totul se va fi rezolvat până la urmă. Aş fi vrut să fiu cu ea când a fost arestată, a urmat Jane, dar mă aflam la Madrid, cu nişte treburi. De aceea nu am putut să aduc fetița la dumneavoastră, cum dorea Rosa, şi nici nu vă închipuiți cât de rău îmi pare.

— De ce a fost arestată?

Andrew bănuia, dar trebuia să întrebe.

— Din pricina sprijinului dat lui Carlos Isidro, fratele regelui Fernando. Unii nobili spanioli nu sunt de acord cu regența Mariei Cristina.

Andrew s-a gândit că vestea era mai rea decât îşi închipuise. Spania era împărțită între susținătorii lui Fernando şi cei ai lui Carlos. Bunicul Ágatei, cumnata lui, fusese nevoit să fugă în Franța cu ani în urmă, când a avut loc prima încercare de răsturnare a regelui.

— Când va avea loc procesul?

— Peste două luni, dar e o problemă foarte gravă: don Alonso de Lara, fratele Rosei este unul dintre principalii acuzatori.

Andrew se înfioră de spaimă. Ducele de Alcázar era cel mai credincios apărător al regelui Fernando şi în acelaşi timp un justițiar implacabil. Era un militar de grad înalt care se bucura de favorurile regelui Spaniei şi fusese însărcinat cu arestarea trădătorilor Coroanei.

— Dumneavoastră sunteți profesoara Blancăi?

Lady Jane a clătinat dând din cap.

— Blanca a avut un profesor francez de când ştie să umble.

Învață literele şi numerele, iar la muzică se descurcă destul de

bine. Are un glas foarte frumos.

Andrew era năucit. Dintr-odată avea un izvor nesfârşit de informaţii despre fiica lui. I se părea de necrezut că putea să-şi satisfacă până la urmă curiozitatea în ce o privea. Atât de mică şi deja cunoştea literele şi numerele. Era uluit.

— A fost o surpriză să descopăr că vorbeşte engleza aproape fără accent, a spus cu o mândrie ce a făcut-o pe Jane să zâmbească.

— Face parte din munca mea, lord Beresford. De când Blanca era un bebeluş, i s-a vorbit în cele două limbi, spaniola şi engleza. Doamna Lara a hotărât aşa. S-a străduit să găsească o dădacă originară din Marea Britanie. Lady Jane a rămas pe gânduri câteva momente, amintindu-şi trecutul. Ne-am cunoscut la ambasada engleză din Madrid, la scurtă vreme după moartea soţului meu. Era negustor şi îi plăcea la nebunie să trăiască în Spania, ca şi mie de altfel. Mă întrista să mă întorc în Anglia când am rămas văduvă şi, ca prin minune, doamna Lara mi-a oferit prietenia şi casa ei pentru ca eu s-o învăţ pe micuţă limba mea maternă şi istoria ţării mele. Când am văzut chipul frumos al fiicei dumneavoastră, nu am putut să rezist. Este o fetiţă extrem de inteligentă!

Andrew era peste măsură de nedumerit. Rosa îi ascunsese existenţa fetiţei şi asta era o faptă urâtă pentru care va trebui să dea socoteală când o va salva. Pentru că asta avea de gând să facă: să se ducă în Spania şi să o ia de acolo pe femeia care îl minţise, îl înşelase şi îi oferise cel mai frumos dar din câte se puteau da.

— Veţi rămâne în Anglia? a întrebat-o pe lady Jane cu o undă de speranţă pe care nu s-a străduit s-o ascundă.

— Nu pot s-o părăsesc pe Blanca. Este ca şi fiica pe care nu am avut-o, simt pentru ea o dragoste deosebită. Şi-apoi, i-am făgăduit prietenei mele că voi veni aici dacă temerile ei se

adeveresc. Ea bănuia deja că poate fi arestată pentru sprijinul dat lui Carlos Isidro. Andrew s-a uitat la femeie, care îi susținea privirea fără să clipească. A văzut în ochii ei o sinceritate deplină, iar vorbele, rostite cu generozitate, i-au alinat inima. A ştiut că va putea pleca de îndată liniştit, fiindcă micuța lui va fi pe mâini bune. Rosa mi-a spus limpede: trebuia să aduc fetița la dumneavoastră dar lucrurile s-au precipitat înainte ca eu să-mi termin treburile la Madrid. Când am primit telegrama prin care eram înştiințată de arestarea prietenei mele, am ştiut că venise vremea să mă îmbarc către patria mea ca să mă ocup de Blanca, aşa cum am făgăduit.

— Am nevoie de o adresă din Sevilla, a spus Andrew, şi aş vrea să aflu câteva amănunte pe care le socotesc foarte însemnate.

Lady Jane a încuviințat.

— Desigur, i-a răspuns cu un aer complice, deşi Rosa este încredințată că va fi mutată la mănăstirea Santa Isabel din Córdoba, până ce va fi judecată. Crede că măicuțele nu se vor împotrivi.

Andrew s-a gândit că i-ar fi mult mai uşor s-o salveze din Córdoba decât din Sevilla, pentru că în primul oraş avea prieteni care puteau să-l ajute; eventualele greutăți nu l-au descurajat.

— Cunoaşteți mănăstirea?

— Am vizitat-o de nenumărate ori.

Andrew şi-a spus că soarta îi surâdea.

— Unde este Alonso de Lara?

— Reşedința lui obişnuită este palatul Tăcerilor din Sevilla, dar în ultima vreme poate fi găsit la curtea madrilenă.

El gândea cu rapiditate. Dacă fratele Rosei se afla mereu în Madrid, totul era mult mai uşor, dar ardea de nerăbdare să-l pună la locul lui. Avea să fie acuzator în procesul surorii lui? Oare nu avea onoare, nici decență? Familia nu se trădează;

Andrew şi-a făgăduit să-i dea ce merita când va veni vremea.

—Vorbiți-mi despre Alonso de Lara, i-a cerut lady-ei Jane.

— Ce doriți să ştiți despre el?

— Totul, absolut totul.

Rosa María Sofía de Lara y Guzmán

9

Mănăstirea Santa Marta, Sevilla

Maica stareță l-a condus pe John Beresford spre o săliță privată unde novicele îşi puteau vedea rudele pentru scurtă vreme. Călugărița nu ştia că John nu era o rudă, ci un prieten interesat, dar împuternicirile pe care le avea asupra lui erau mai mult decât suficiente. Coroana îi îngăduia o scurtă întrevedere cu arestata.

— Doamna Lara va veni de îndată. John a mulțumit călugăriței, care i-a aruncat o privire aspră şi severă. Vă rog să nu stați mult. El a luat loc pe singurul scaun existent, încăperea era mică şi prost aerisită. Şi-a ațintit privirea asupra lemnului închis la culoare al mesei şi a crucifixului de pe unul dintre pereți, unde atârna de parcă ar fi fost uitat. Pereții din piatră miroseau a mucegai vechi, iar pardoseala din lut era umedă de la apa folosită la curățenie. A auzit paşi grăbiți şi s-a ridicat degrabă, înainte ca uşa să se deschidă. O femeie a intrat în urma maicii starețe. Voi aştepta afară, a spus călugărița. John i-a perceput cuvintele ca pe o critică.

Rosa de Lara s-a uitat uimită la bărbatul care stătea în picioare în celălalt capăt al mesei. În săptămânile de când fusese închisă în mănăstire nu primise nicio vizită şi nu înțelegea ce făcea un străin la Santa Marta.

— Numele meu este John Beresford, s-a prezentat el.

Rosa a făcut un pas înapoi la auzul numelui. A clipit nervoasă, pentru că ultimul lucru la care se aştepta în izolarea ei era să-l cunoască pe tatăl lui Andrew, iar prezența lui în Sevilla nu putea să însemne decât un lucru: că se întâmplase ceva îngrozitor.

— Micuța mea! a exclamat îngrozită. Dumnezeule, nu!

John s-a grăbit s-o liniştească.

— Blanca e bine. E în grija tatălui ei, fiul meu Andrew.

A răsuflat uşurată, închizând ochii ca să încerce să-şi domolească neliniştea care o cuprinsese.

John s-a uitat la femeia din fața lui. Era de o frumusețe răpitoare. Mică, dar zveltă. Cu părul negru ca al fiicei sale şi cu un chip armonios şi aristocratic. A înțeles imediat de ce se simțise Andrew atras de ea. A observat cu atenție stăpânirea pe care o avea asupra emoțiilor sale, care mergeau de la disperare la nerăbdare, felul precaut în care îl privea şi prudența care îi strălucea în ochii întunecați. După această sumară apreciere, a înțeles de ce nu-l informase pe fiul lui în legătură cu paternitatea! Andrew nu se ridica la înălțimea ei!

— Ce face Blanca? E cuminte? Mi-e aşa dor de ea!

— Nepoata mea este o fetiță minunată, o mândrie pentru Beresforzi.

Lacrimile s-au ivit în ochii Rosei. Erau vorbele pe care simțea nevoia să le audă în acel moment şi i-a fost profund recunoscătoare.

— Cum de a îngăduit maica stareță această vizită? a întrebat peste măsură de uimită.

— Datorită lui Arthur Wellesley[6], care era prieten cu răposatul rege Fernando. Mulțumită influenței lui am putut să fac rost de o împuternicire ca să te vizitez aici în Sevilla.

Rosa a luat loc în fața lui, iar el s-a așezat o clipă mai târziu.

— Nu am curaj să mă uit în ochii dumneavoastră, a început ea. Am fost foarte nedreaptă cu Andrew, a adăugat, profund mâhnită.

John simțea nevoia imperioasă să știe un lucru.

— Te rog, spune-mi că nepoata mea nu a fost rodul unei aventuri trecătoare.

Ochii Rosei oglindeau uimirea. Cum putea s-o întrebe ceva atât de intim și într-un fel atât de direct? Dar privirea ei s-a îmblânzit amintindu-și de bărbatul care însemnase totul pentru ea.

Văzându-i chipul, John a înțeles că bănuielile lui fuseseră întemeiate. Andrew ocupa un loc important în inima ei. Ușurarea aproape l-a făcut să tresară.

— L-am iubit foarte mult pe Andrew. Veselia, impulsivitatea lui. A tăcut un moment înainte să continue. Mi-a dezvăluit o lume despre care nu știam că există. M-am îndrăgostit nebunește, dar nu puteam să vin cu el în Anglia, cum voia el. Puteți să înțelegeți?

Oftatul adânc al bărbatului a luat-o prin surprindere. John o înțelegea mult mai bine decât își putea închipui domnișoara Lara. El însuși se aflase în aceeași situație ca fiul lui. În trecut a iubit o femeie pe umerii căreia apăsa o mare responsabilitate, cu rădăcini adânc înfipte în familie, în pământul ei… desigur că o înțelegea. John s-a întrebat dacă, la fel ca el, și fiii lui erau sortiți să se îndrăgostească de femei cu viitor complicat.

— Micuța este deja recunoscută ca o Beresford. Fiul meu

6 Întâiul duce de Wellington și prim-ministru al Regatului Unit de la 22 ianuarie 1828 până la 22 noiembrie 1830 (n.a.).

Arthur, care este un avocat extraordinar, a reuşit să facă toate demersurile de la ambasada engleză din Madrid. Rosa a oftat uşurată. Fiica ei era la adăpost de unchiul Alonso, şi Andrew va administra averea micuței în absența ei. Mai mult, am găsit şi am pregătit un mijloc ca să te ajutăm.

— Să mă ajutați? Mai mult decât ați făcut-o? a întrebat surprinsă.

— Regina regentă, María Cristina de Bourbon şi-a dat consimțământul pentru ca ambasadorul Angliei, sir George Villiers să poată să-ți facă o vizită săptămâna viitoare. Rosa nu-şi putea explica această bunăvoință neașteptată. Am făcut rost de nişte procuri pentru ca ambasadorul să te căsătorească cu fiul meu. Dacă îmi îngădui, voi rosti jurămintele în locul lui.

Geamătul ei a fost spontan şi neaşteptat. „Să se mărite cu Andrew fără Andrew?", s-a întrebat destul de nedumerită.

— Andrés, Andrew, s-a corectat dându-şi seama că rostise numele în spaniolă, deşi nu era pentru prima oară, e de acord?

John ştia că făcea rău ascunzându-i adevărul, dar după o cercetare amănunțită aflase că acuzațiile aduse femeii erau prea grave ca să umble cu mănuşi. Nu avea de gând să-i spună că Andrew nu ştia nici că o avea în grijă pe propria fiică. După ce ea va fi în siguranță în Anglia, va încerca să rezolve problema jumătăților de adevăr. Dacă Rosa nu ar fi recunoscut că îl iubea pe descreieratul de fiu al lui, poate nu ar fi îndrăznit să mintă cu atâta neruşinare, dar nu putea să lase o fetiță fără mamă. Nepoata lui merita toată strădania.

— Când căsătoria va fi înfăptuită, vei deveni cetățean englez şi vom face demersurile legale ca să te întorci în Anglia.

Ea a închis ochii pentru că înțelegea prea bine ce însemna asta.

— Exilul meu voluntar, a spus cu nesfârşită tristețe.

— Mai bine exilul decât spânzurătoarea, a răspuns el cu

convingere.

— Vă asigur că aş renunța la tot numai să fiu iarăşi lângă micuța mea.

Dar tonul din glas îi dezmințea vorbele. John a răsuflat cu putere, incapabil s-o înțeleagă. Căsătorindu-se cu Andrew va putea să scape de o moarte sigură. Prețul i se părea neînsemnat.

— Domnişoară Lara, crede-mă, va trebui să renunți la tot. Rosa a rămas tăcută câteva momente, cu gândul la schimbările ivite în viața ei în doar câteva clipe. Coroana nu va mai îngădui alte intervenții, nici personale nici de natură financiară, în politica națiunii. Odată ce vei deveni cetățean englez s-a sfârşit cu conspirațiile împotriva monarhiei spaniole. Ea ştia ce joc făcea María Cristina. Îngăduind căsătoria ei cu un cetățean britanic, împuşca doi iepuri dintr-un foc. Îşi asigura loialitatea fratelui ei Alonso, care va vedea iertarea regală ca pe un act de generozitate şi îşi asigura neintervenția anumitor nobili care nu ar fi văzut cu ochi buni judecarea surorii ducelui de Alcázar, ca atare s-ar fi putut împotrivi acesteia. Regenta era o femeie foarte inteligentă şi nu acționa sub imperiul impulsului de moment, îşi măsura fiecare pas, cântărind ce avantaje îi aducea şi proceda în consecință. Povesteşte-mi cum l-ai cunoscut pe fiul meu, i-a cerut John pe neaşteptate. Te rog.

Rosa a schițat un zâmbet nevinovat, chiar dacă stânjeneala a colorat în roşu obrajii ei palizi.

— S-a întâmplat în Hornachuelos, la moşia Azhara. Andrew asista împreună cu nişte prieteni țigani la o serbare populară între moşieri. Mă întâlneam în perioada aceea cu Joaquín Moreno, secretarul lui Rafale Maroto, ştiți despre cine vă vorbesc? John i-a făcut cu capul un semn de confirmare dar a rămas tăcut, încurajând-o să-şi continue relatarea. M-au cucerit veselia lui, vioiciunea cu care aborda lucrurile. Iar zilele pe care le-am petrecut împreună în munți au făcut restul.

— Mi s-a spus că urma să te călugăreşti.

Ea a tresărit auzind vorbele marchizului.

John putea să-şi închipuie ce se întâmplase. O novice care abia cunoscuse gustul vieții găsise în Andrew mijlocul prin care putea să se bucure de ea. Şi era pe deplin încredințat de capacitatea fiului său cel mic de a savura viața, de a o stoarce până la ultima picătură şi a-i molipsi cu fericirea lui pe ceilalți muritori.

Rosa nu a răspuns imediat. Fratele ei ar fi putut s-o trimită la mănăstire, dar ea nu avea de gând s-o facă. De aceea ceruse să fie mutată de la mănăstirea Santa Marta din Sevilla, unde era închisă şi supravegheată, la Santa Isabel din Córdoba. Voia să plece cât mai departe de influența fratelui ei şi ştia ce trebuia să facă pentru ca biserica să nu-i accepte jurământul de renunțare la lume: să se dăruiască unui bărbat, să-şi piardă fecioria de bunăvoie. Andrew se dovedise colacul de salvare de care avea nevoie. Într-una dintre întâlniri îi spusese limpede că era în Córdoba doar în trecere. S-a gândit că pentru el va fi pur şi simplu o femeie oarecare pe care a cunoscut-o pe meleaguri cordobeze şi, drept urmare, uşor de uitat, dar nu crezuse că o să se îndrăgostească orbeşte de Andrés, nici că-l va răni atât de adânc cu refuzul său de a-l însoți în țara lui când el a cerut-o. Socotelile ei fuseseră greşite, prost aplicate şi provocaseră suferință unui om care nu merita asta, dar ea se implicase total prin simțămintele ei. La scurtă vreme după plecarea lui Andrew, din pricina supărării prilejuite de refuzul ei de a se căsători cu el şi a-l însoți în Anglia, a aflat că era însărcinată…

— Nu am avut niciodată de gând să mă călugăresc. Fratele meu era cel mai interesat s-o fac, pentru că astfel ar fi putut să controleze moştenirea pe care mi-a lăsat-o mama şi să-mi înăbuşe idealurile politice. Tata a fost bonapartist, a luptat pentru libertatea unui popor înlănțuit. Admira ce izbutise să facă

Napoleon în Franța şi a crezut, ca mulți alți nobili cu zeci de ani în urmă, că ar putea să înfăptuiască şi în Spania ceva asemănător. Eu am încercat să-i urmez paşii, cu rezultate dintre cele mai catastrofale, după cum puteți vedea.

— Politica este o treabă serioasă, a spus John. Mulți bărbați şi-au pierdut viața de-a lungul istoriei pentru că s-au situat de o parte sau de alta. Rosa ştia acum. Dar simțise în străfundul inimii că îi datora loialitate tatălui ei şi idealurilor pentru care el murise. Te vei căsători cu Andrew prin procură?

Rosa s-a gândit îndelung la întrebare. I se oferea un prilej pe care nu putea să-l piardă, dar va avea oare curajul să îl înfrunte pe Andrés față în față? Va fi cu putință să se întoarcă alături de fiica sa? Putea să se despartă de tot ce cunoscuse şi să plece într-o țară pe care nu o văzuse niciodată? Să dobândească iertarea bărbatului pe care îl înşelase şi îl mințise? îndoielile o sfâşiau. Disperarea o chinuia, dar cel mai mult îşi dorea să-şi îmbrățişeze din nou micuța şi pentru ca ar cădea la învoială şi cu diavolul dacă i s-ar cerc.

— Da, a răspuns fără să ezitare. Mă voi căsători cu Andrew.

Arthur era istovit. Rezolvarea unor chestiuni legale într-o altă țară decât Anglia, în care hârțogăria se înmulțea cu zece, se dovedea descurajatoare. Dar totul ieşise bine. Blanca, fetița pe care el nu apucase s-o vadă la Whitam Hall era acum legal lady Beresford şi numeroasele proprietăți pe care le deținea mama ei îşi schimbaseră titularul şi acum aparțineau micuței; fratele lui, Andrew fusese numit fideicomis. Arthur şi-a zis că Rosa de Lara era o femeie foarte bogată, iar nepoata Blanca va fi la fel în viitor. Avea mai multe case în Sevilla, un palat în Córdoba şi altul în Guadalajara; o moşie în munții Hornachuelos, cu comute sălbatice şi presă pentru zdrobit măslinele. Rosa de Lara făcuse toate aranjamentele înainte să fie arestată, dovedind o precauție

surprinzătoare. Datorită iuțelii şi intuiției ei, munca lui Arthur fusese mult mai uşoară şi mai rodnică.

Acum se întreba cum reuşise tatăl lui să facă rost de procură de la Andrew pentru căsătorie, dar nu îi stătea în obicei să discute niciuna dintre hotărârile părintelui său, căci mereu dovedise o agerime fără seamăn.

Şi-a masat gâtul încordat din pricina ultimelor demersuri. Printre întâlniri cu ambasadorul englez şi cu cel spaniol, călătoriile de la Madrid la Sevilla şi înapoi, abia dacă apucase să închidă un ochi. Dar era liniştit pentru că totul se rezolvase mult mai bine decât se aşteptase. A privit cu interes strada liniştită şi pe rarii trecători. Îl încânta să străbată frumosul oraş şi chiar să călătorească până la Salamanca să cumpere nişte cai pentru sora şi cumnatul lui. Hergheliile din Salamanca aveau faima că deţin armăsari deosebiți.

Când a auzit uşa deschizându-se nu a mai privit din balcon. Tatăl lui tocmai lăsase pe o măsuță pălăria, capa şi mănuşile.

— Ce face domnişoara Lara? l-a întrebat cu interes.

— Lady Beresford, Arthur. Nu uita că acum e căsătorită cu fratele tău şi face parte din familia noastră. Arthur n-avea cum să uite. Era tare nerăbdător să vadă fața lui Andrew când va afla. S-a sfârşit cu chefurile de noapte! Cu mutatul dintr-un pat în altul chiar înainte să se răcească aşternuturi le celui dintâi. Grațierea a sosit deja, i-a zis tatăl lui. Curând vei putea să te întorci în Anglia şi nepoata mea va fi în sfârşii alături de mama ei.

John a oftat din rărunchi. Lupta cu belelele fiului său îl istovea peste măsură. Îşi amintea şi acum necazurile pe care le-a avut de înfruntat cu Christopher şi Ágata la Paris. Aproape că îşi pierduse viața, dar rezultatul meritase osteneala. Niciodată nu-l mai văzuse pe primul lui născut aşa de fericit şi împlinit. Soția lui era desăvârşită pentru el; de fapt, pentru toți. De aceea, când

a cunoscut-o pe Blanca şi a de aflat greutăţile prin care trecea mama ei, a hotărât că trebuia să facă ceva, pentru a pune capăt vieţii uşuratice pe care o ducea fiul lui cel mic. Rosa se dovedise chiar aşa cum şi-o închipuise. Fiii lui aveau o preferinţă specială pentru femei cu viaţa complicată, dar frumoase şi atât de pătimaşe că înnebuneau un bărbat.

Arthur s-a uitat la tatăl lui, care turna coniac în două pahare şi îi dădea lui unul. Amândoi au luat loc pe canapeaua moale din hotel. Închiriaseră un apartament încăpător cu vedere spre râul Guadalquivir.

— Pari obosit.

— Vreau să sfârşesc cu asta, dar atât timp cât lady Beresford nu va fi instalată la Whitam Hall, nu mă voi putea odihni cu adevărat. Mă gândesc să fac o călătorie până la Granada. Îmi doresc foarte mult s-o văd pe sora ta.

Arthur s-a gândit că o şedere în Granada ar putea să fie foarte propice pentru sănătatea tatălui său. Liniştea oraşului sudic şi grija surorii lui erau tot ce îi trebuia în acel moment.

— Te-ai forţat prea tare, i-a reproşat, chiar dacă cu mult respect. Şi medicul a fost categoric în privinţa asta, i-a amintit. Nici vorbă de emoţii puternice, dar se pare că ai uitat complet.

— Merită osteneala, Arthur. Strădania merită osteneala, chiar dacă mi-e greu să înţeleg de ce fraţii tăi au ales femei cu o fire atât de pătimaşă şi hotărâtă.

El s-a gândit la cumnata Ágata şi la necazurile pe care a trebuit să le îndure fratele lui pentru ca, în cele din urmă, să poată fi împreună. Acum se întâmpla la fel cu Andrew. O situaţie care i-a întărit hotărârea să nu se însoare cu o străină cu idealuri complicate.

— Tremur gândindu-mă la fiica pe care mi-o vei da tu, a adăugat John. La femeia care va fi aleasa inimii tale.

Arthur s-a supărat un pic. El nu se gândea să acţioneze într-un

fel atât de iresponsabil ca frații săi. Avea capul pe umeri, ideile foarte limpezi şi gusturi bine definite.

— Eu mă voi căsători cu o englezoaică adevărată, a spus el cu convingere. Rafinată, elegantă. O femeie pe care să n-o intereseze politica şi care să nu aibă înclinația de a se vârî în belele. Va fi o doamnă desăvârşită, devotată trup şi suflet soțului său.

John s-a încruntat pe măsură ce îl asculta. Vorbea cu o răceală calculată, cu o nepăsare care friza disprețul, ceea ce i-a displăcut profund.

— Arthur, primeşte un sfat pe care ți-l dau în virtutea experienței dobândite de-a lungul anilor: inimii nu poți să-i porunceşti. Când va sosi momentul, va lua propriile ei hotărâri şi nu vei putea să faci nimic.

Arthur şi-a zis că tatăl său se înşela amarnic, el ştia să-şi stăpânească emoțiile şi pornirile. Nicio femeie nu îi va afecta echilibrul şi controlul asupra existenței sale liniştite, de aceea i-a răspuns cu convingere:

— Eu ştiu precis ce vreau în viață, şi asta nu înseamnă complicații sentimentale, ca acelea ale fraților mei. Voi alege o englezoaică, cu tot ce înseamnă asta.

— O englezoaică? a repetat John sceptic.

— Pot să te încredințez că nu se va fi născut nici în Spania, nici în Franța.

John a luat o înghițitură de coniac, privindu-l neîncrezător. Ceva îi spunea că Arthur va urma acelaşi drum ca şi frații lui. Ba chiar era cu putință să aleagă o fată şi mai complicată decât Ágata Martin sau Rosa de Lara. Cei trei fii ai lui aveau gusturi foarte asemănătoare în privința femeilor; cu caracter puternic şi hotărât, foarte pătimaşe. Cu o nevoie interioară de a se bucura de viață, cărora nu le păsa că încălcau toate regulile şi normele ca să-şi atingă scopul.

— Cred că voi petrece o vreme în Granada.

— Poți să te întorci cu Aurora şi cu Justin, când se vor hotărî ei s-o facă, i-a răspuns Arthur tot mai convingător. Copiii vor fi încântați să-l aibă pe bunicul lor pentru câteva zile.

John şi-a zis că avea dreptate. Îi era dor de nepoții lui şi ardea de nerăbdare să-i îmbrățişeze.

— Nu vreau să te întorci singur, a spus John simțindu-se întru câtva vinovat.

Arthur a schițat un zâmbet.

— Vreau să călătoresc până la Salamanca. Mi-ar plăcea să cumpăr o pereche de iepe arabe pentru armăsarii noştri din Anglia. Ambasadorul mi-a spus că unele herghelii din Salamanca sunt excepționale. John s-a simțit mişcat de pasiunea fiului său pentru cai. Sora lui, Aurora, şi cu el obțineau nişte mânji valoroşi care atingeau prețuri exorbitante pe piața englezească de animale. Sir George Villiers m-a invitat la moşia lui de vacanță şi a făgăduit să mă ducă la cea mai bună herghelie, i-a răspuns.

Pe John îl surprindea prietenia care se înfiripase între ambasadorul englez la Madrid şi Arthur şi s-a întrebat dacă nepoata ambasadorului avea vreo legătură cu asta.

— Te simți atras de nepoata ambasadorului, fiule?

Arthur a ridicat o sprânceană auzind întrebarea lui atât de directă.

— Este o englezoaică desăvârşită, a răspuns pe un ton uşor batjocoritor.

John l-a privit nedumerit. Nu-şi dădea seama dacă fiul lui glumea sau vorbea serios.

— Când te întorci la Whitam Hall?

— După ce cumpăr iepele.

— Promiți că vei avea grijă?

Arthur l-a privit cu un zâmbet şiret.

— Stai liniştit, tată, uiți că eu nu sunt nici Christopher, nici Andrew.

Dar acest răspuns a avut un efect contrar: nu l-a liniştit deloc.

10

Femeia parțial acoperită de o cămaşă albă ieşea în evidență în întunericul odăii. Ținea o mână sub obraz şi dormea cu fața spre uşă.

Andrew a făcut cei doi paşi care îl despărțeau de ea şi s-a aşezat uşor pe marginea patului, atent să n-o trezească. Frumosul păr lung îi cădea neglijent pe umeri şi pe spate. Ispita de a lua câteva şuvițe între degete ca să le simtă atingerea a fost aproape imposibil de reprimat; îşi amintea perfect trupul acela de femeie, acoperit doar de cortina de păr întunecat şi mătăsos.

Ea s-a mişcat, ca şi cum ar fi simțit prezența lui în odaie.

— Pst! Rosa a simțit că cineva îi acoperea gura cu mâna şi o imobiliza pe saltea. N-am să-ți fac rău, dar, dacă țipi pot să ne descopere. A clipit ca să-şi limpezească vederea. Peste ea se apleca un chip în parte acoperit cu o glugă maro. Era un călugăr? Cum izbutise să între în odaia ei? De ce îi acoperea gura? Inima îi bătea nebuneşte şi n-a reuşit să se controleze pentru a-şi da seama că, dacă ar fi vrut să-i facă rău, ar fi făcut-o deja. Dacă iau mâna, ai să țipi?

Rosa a clătinat din cap, şi mâna caldă a bărbatului s-a îndepărtat foarte încet.

Degetele lungi au prins marginea materialului maro care îi acoperea capul şi a dat gluga pe spate. Văzându-i părul blond şi ondulat şi zâmbetul, Rosa a simțit că inima îi bate nebuneşte.

— Andrés! a exclamat uluită. Ce faci aici? Cum ai intrat? Ce s-a întâmplat? înşiruirea de întrebări nu urma o ordine logică. Era speriată. Prezența lui Andrés în încăpere nu putea să însemne decât necazuri. I s-a întâmplat ceva Blancăi?

— Micuța este cât se poate de bine. Lady Jane are grijă de ea în lipsa mea.

Rosa încerca să găsească o noimă prezenței lui în Sevilla. Stătea pe pat de parcă ar fi fost ceva cu totul firesc. Lady Jane era în Anglia? Uşurarea pe care a simțit-o s-a materializat într-un oftat.

— De ce eşti îmbrăcat ca un călugăr? Ce faci în mănăstire?

Zâmbetul bărbatului a devenit şi mai larg, şi trapul musculos s-a aplecat mai mult peste Rosa, care şi-a dat brusc seama că era culcată. S-a tras în spate şi s-a rezemat de pernă, fără să înceteze să privească uimită chipul iubit.

— Sincer să fiu, mă aşteptam la o primire mai călduroasă din partea ta, a mustrat-o el.

Rosa şi-a dus o mână la gât ca să-şi înăbuşe un geamăt. Pesemne visa, Andrew nu putea să fie acolo cu ea, fiindcă uşa era încă încuiată, iar fereastra nu fusese forțată, dar se afla lângă ea. Putea să-i simtă parfumul pielii, să-i atingă părul des şi ciufulit. În clipa următoare, s-a aruncat în brațele lui. El a strâns-o la piept ca şi cum ar fi fost un obiect de preț şi foarte delicat, a strâns-o la piept şi a respirat parfumul părului ei; o clipă mai târziu, a căutat cu gura buzele femeii, care s-au deschis fără nicio împotrivire. Sărutul a fost flămând, plin de mustrări, mustind de dorință.

Andrew a savurat gustul Rosei. Moliciunea interioară a obrajilor ei, voluptatea buzelor pline şi moi.

Ea şi-a zis că prezența lui Andrés acolo era o minune. După ani de zile, să fie iarăşi îmbrățişată de el, sărutată atât de intens,

era un vis devenit realitate; dar întrebările se adunau în mintea ei, aşa că a pus capăt sărutului, deşi n-ar fi vrut. L-a privit fix în ochii care străluceau întrebători.

— Eşti nebun de legat!

— Am venit să te salvez, i-a spus el triumfător.

— Să mă salvezi? a întrebat nedumerită. Cum ai intrat?

— Pe zidul de la răsărit.

— Prin livada de portocali?

— Suişul este mai uşor decât pare la prima vedere. Peretele se află într-o stare foarte proastă. Sunt găuri între pietre, care pot fi folosite ca trepte.

Rosei îi venea greu să raţioneze.

— Trebuie să pleci, i-a zis ea pe un ton precipitat.

Andrew a privit-o uimit.

— Vom pleca după ce te mai sărut o dată.

Nu i-a permis să se împotrivească, a strâns-o din nou la piept, şi buzele lui flămânde au pus stăpânire pe gura ei. Rosa i-a răspuns cu desăvârşire învinsă şi plină de simţăminte contrare: fericire, îngrijorare, precauţie.

După un moment lung, Andrew a sfârşit sărutul, dar nu i-a dat drumul din strânsoarea braţelor.

— Trebuie să pleci, poţi să fii descoperit, l-a zorit ea, şi atunci vom înrăutăţi şi mai mult lucrurile.

— Atunci, să mergem! a încheiat el. Julio şi Luis nu o să ne aştepte toată noaptea.

Julio şi Luis erau nepoţii doicii ţigancă a Aurorei. Îl însoţiseră, hotărâţi să-i dea ajutorul necesar ca s-o salveze; fusese de-ajuns să le împărtăşească intenţiile sale, şi ei veniseră degrabă. Andrew angajase şi doi hamali, pentru orice eventualitate. Nu dorea să lase nimic la voia întâmplării.

Rosa l-a privit uimită, dar fericită. Andrew voia să plece cu ea! Ea nu dorea nimic altceva, dar nu putea s-o facă, şi-a zis cu

tristețe.

— Vrei să plec cu tine acum? l-a întrebat surprinsă.

— Tocmai am atacat o mănăstire ca să te eliberez. Ce salvare ar mai fi asta dacă te-aş lăsa aici?

Logica era zdrobitoare, dar ea nu a cedat. Rosa aproape dobândise libertatea. I se acordase grațierea, dar trebuia să aibă o discuție cu fratele ei a doua zi dimineață, înainte să fie eliberată. Nu putea să fugă! Dacă o făcea, ar însemna să încurce totul.

— Nu pot să plec cu tine, a spus până la urmă, plină de tristețe.

Andrew s-a uitat la ea, nefiind în stare să reacționeze şi să înțeleagă întru totul refuzul ei. Pentru ea galopase ca un nebun până la Dover. Căutase şi găsise un velier care îl costase o mică avere şi care chiar în acel moment era ancorat în portul Sevilla, aşteptându-i. Apelase la cei doi prieteni tâlhari ai lui ca să-l ajute, şi Rosa refuza să vină cu el.

— Nu vorbeşti serios! i-a spus, încă nevenindu-i să creadă.

Ea a înțeles că refuzul ei îl supărase din nou, dar trebuia să facă lucrurile cum trebuie pentru micuța lor.

— Înainte de a pleca pentru totdeauna trebuie să vorbesc cu fratele meu, şi pentru asta e necesar să rămân aici.

Andrew nu ştia că Rosa fusese grațiată de către Coroană în schimbul anumitor lucruri convenite cu ducele de Alcázar, înțelegeri care se vor adeveri chiar în dimineața aceea, înainte de eliberarea ei.

— Vorbeşti despre acelaşi frate care e gata să te acuze? Să-şi aducă contribuția la spânzurarea ta?

Întrebările au nedumerit-o, fiindcă n-avea dreptate. Alonso nu era un ucigaş.

— Dă-mi voie să te lămuresc…

— Nu avem vreme! a întrerupt-o el.

— Andrés! Nu pot să vin cu tine! a exclamat îndurerată. Andrew obosise de neîncetatele ei refuzuri. Rosa avea o îndatorire față de fiica lor, mult mai însemnată decât să încheie o înțelegere cu fratele ei. A luat-o de umeri ca s-o silească să se dea jos din pat, dar ea s-a împotrivit. Nu pot să vin cu tine! a stăruit, chiar dacă dorea din tot sufletul s-o facă.

Refuzul ei hotărât l-a înfuriat. I-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— Îți cer o dovadă de iubire, i-a spus solemn.

— Dovadă de iubire? a repetat ea copleşită.

— Dacă m-ai iubit vreodată, dacă vrei s-o îmbrățişezi din nou pe fiica noastră, îți cer o dovadă de iubire: vino cu mine acum. Nu privi înapoi. Lasă totul şi vino cu mine. Fără întrebări, fără îndoieli. Doar vino.

Rosa a închis ochii o clipă. Andrew nu-şi închipuia ce însemna pentru ea să lase totul, fără să rezolve nimic. Semnase o înțelegere care se va dovedi benefică pentru fiica lor în viitor, iar el îi cerea o dovadă de iubire, dar… pe Dumnezeu că i-o va da!

— Atunci, să mergem cât mai repede!

Andrew a sărutat-o cu foc înainte să se întoarcă şi să se ducă spre uşa încuiată. Rosa lăsase deja un picior pe pardoseală luând capotul ca să şi-l pună, dar din nefericire, piciorul celălalt i s-a încurcat în cordonul lung când a încercat să facă un pas. Înfăşurată astfel, nu a putut să reacționeze la vreme şi a căzut cu zgomot, lovindu-se la cap de colțul ascuțit al noptierei, pe care se aflau un pahar cu apă, pe jumătate gol şi un şir de mătănii din lemn cu un crucifix din argint.

A rămas în nesimțire la pământ şi Andrew a alergat s-o ajute. A îmbrățişat-o cu putere şi a strâns-o la piept, mâhnit; după câteva clipe, i-a luat pulsul şi a văzut rana de la cap care sângera din abundență.

A luat-o în brațe şi a scos-o din încăpere. Cu ea astfel, nu va

putea să urce pe zid, dar datorită lady-ei Jane ştia pe ce drum s-o apuce ca să iasă pe uşa principală fără probleme. Trebuia doar să aibă puțină răbdare. Curând va bate ceasul pentru Laudes[7], adică spre trei noaptea. La ora aceea, după regulile benedictine, toată comunitatea religioasă trebuia să se adune în capelă ca să se roage şi mai erau doar câteva minute. Pentru că nu era călugăriță, nici novice, Rosa nu avea această îndatorire şi de aceea o găsise dormind în patul ei, ca un înger.

Lady Jane îl instruise foarte bine pe Andrew în această privință. S-a uitat la trupul femeii pe care o ținea în brațe, cu o nesfârşită duioşie. Rosa slăbise, era prea bine cunoscută austeritatea din mănăstiri sub toate aspectele, dar el avea de gând să schimbe de îndată lucrurile. În clipa în care se va trezi, o va răsfăța cu un mic dejun vrednic de o regină, ca să pună ceva came pe oase.

Începând din acel moment, va fi alături de el, în casa lui şi în patul lui. Putea un bărbat să ceară mai mult? Se îndoia.

O uşoară legănare a trezit-o, dar o durea îngrozitor capul, iar stomacul şi-l simțea întors pe dos. Deodată şi-a amintit totul. Se lovise căzând peste noptieră!

A ridicat mâna şi a văzut că avea capul bandajat, dar a putut să simtă prin bandajul subțire umflătura provocată de lovitură.

Când s-a ridicat, l-a văzut pe Andrew la picioarele patului, uitându-se la ea cu o privire tandră. Ținea mâinile în şoldurile înguste. Era îmbrăcat în pantaloni negri strâmți, cămaşă albă cu doi nasturi descheiați la gât şi brâul roşu asortat cu batista, pe care o purta înnodată ca un corsar; părea un amestec de pirat şi tâlhar. Pe dată inima a început să-i bată mai tare, căci era mult mai chipeş decât odinioară. Anii îi dăduseră un aer mult mai

7 Sfântul Benito a clasificat orele de rugăciune în Maitines, la miezul nopții; Laudes, în zori; Prima, după o oră de la răsăritul soarelui; Tercia, după trei ore de la răsăritul soarelui; Sexta, la prânz; Nona, la trei după-amiază; Vísperas, după apusul soarelui şi Completas, la nouă seara (n.a.).

matur, dar încă avea aceeaşi înfăţişare de ştrengar.

L-a privit cu o durere atât de adâncă în ochii căprui, că a reuşit să îl stingherească, deşi ea nu şi-a dat seama de asta.

Andrew îi urmărea cu atenție succesiunea emoțiilor. A văzut-o trecând de la iubirea cea mai profundă la căința cea mai sinceră şi s-a întrebat de ce. Ochii Rosei îi dovedeau că încă simțea un interes deosebit pentru el, dar şi altceva ce l-a alarmat.

— Dumnezeule, sunt o nesăbuită! a exclamat ea în şoaptă.

Rosa îşi dădea prea bine seama ce mare prostie făcuse evitând discuția cu fratele ei pentru a lămuri lucrurile.

El a privit-o mai departe în tăcere, şovăind între dorința de a o îmbrăţişa sau de a aştepta să se obişnuiască puțin cu ideea că nu deținea controlul asupra întâmplărilor. În cele din urmă, a rupt tăcerea.

— Eşti în siguranță, a spus după un lung moment care Rosei i s-a părut tensionat.

Mintea ei întorcea pe toate fețele urmările fugii.

— Eram deja în siguranță, Andrés, a răspuns cu glas liniştit, dar când sunt cu tine, nu pot să gândesc. Îmi întuneci judecata şi mintea, a adăugat cu oarecare tristețe, Andrew se aştepta la altă purtare din partea ei, nu la acceptarea aceea resemnată; şi asta îl făcea nesigur.

— Iartă-mi neîncrederea, Rosa, dar oare nu erai închisă între patru pereți, în aşteptarea unei judecăți care te-ar fi condamnat la spânzurătoare?

„E adevărat, dar nici nu ai habar ce-am făcut”, s-a gândit întristată.

— Mulțumită lui John Beresford, viața mea nu mai era în primejdie, l-a lămurit pe un ton ce suna a reproş. Andrew a strâns pumnii la auzul vorbelor ei. Trebuia doar să iscălesc o înțelegere prin care mă angajam să nu mă mai amestec în vreo conspirație împotriva Coroanei spaniole. Era prețul pentru

grațierea primită şi, drept garanție, trebuia să-mi las posesiunile în Sevilla.

— Atunci, fratele tău să-ți trimită înțelegerea în Anglia, unde vei locui începând de acum. De acolo vei putea să gestionezi toate aspectele legale, prezente şi viitoare.

Rosa şi-a spus că el nici nu avea habar ce însemna plecarea ei.

— Pentru Alonso, fuga mea va reprezenta încă o dovadă a revoltei şi a intenției de a nu respecta înțelegerea. Andrew nu vedea lucrurile în acelaşi fel. Ar trebui să mă întorc şi să încerc să rezolv totul.

— Nu, a răspuns el hotărât. Dacă te întorci, te vor aresta iarăşi tocmai pentru pricinile pe care le-ai pomenit.

— E o posibilitate…

— Nu mai e cale de întors, Rosa, înțelege.

Ea a strâns buzele, iritată de atitudinea lui neclintită. Erau prea multe în joc! Revederea lui după atâta vreme o aruncase într-un haos emoțional. Trezise toate simțămintele pe care le credea ținute sub control şi izbutise să facă să renască focul pasiunii care o ardea, dar acum, când se mai liniştise, îşi dădea seama de uriaşa greşeală pe care o făcuse. Ar mai fi trebuit să aştepte doar puțin şi libertatea ei ar fi fost o realitate neumbrită de nimic.

— Nu hotărî pentru mine! i-a răspuns ea sec şi Andrew a simțit un fior în tot corpul, care l-a făcut să tremure.

Chipul lui, de obicei zâmbitor, a căpătat o culoare roşie, de furie.

— Oare tu nu ai făcut la fel cu ani în urmă? Ai hotărât pentru mine şi mi-ai furat cinci ani neprețuiți din viața fiicei mele. Eşti persoana cel mai puțin indicată să-mi aducă o asemenea acuzație.

Rosa a tras adânc aer în piept. S-a ridicat din pat şi s-a apropiat până când a rămas la un pas de el. Alesese vorbele

greşite; putea să vadă în ochii lui cât de rănit se simţea.

— Îmi pare rău, s-a scuzat cu sinceritate, dar mi se dăduse prilejul să-mi rezolv situaţia şi revederea noastră după atâta vreme m-a tulburat într-atât că am uitat totul. Cu tine uit mereu de toate.

Vorbele ei i s-au părut lui Andrew o mustrare. Strălucirea din ochii albaştri s-a stins o clipă şi el a privit-o în faţă, iară să clipească. I se părea nemaipomenit ca Rosa să creadă că scuza aceea simplă putea să şteargă cinci ani de tăcere perfidă.

— Asta-i tot? a întrebat-o furios. Ai habar de răul pe care mi l-ai făcut? Faptele tale au fost o ofensă greu de îndurat.

— A fost o hotărâre dictată de împrejurări, s-a apărat ea.

Andrew era tot mai supărat. Sperase să audă altă lămurire. Teamă, ruşine, poate şovăire…

— De împrejurări? a repetat cu glas ameninţător. Te-am înşelat oare? Crezi că te-am minţit? Că te-am folosit în chip mârşav? Chipul Rosei căpăta încet-încet culoarea căpşunelor coapte. Vorbele lui o întristau pentru că Andrés avea dreptate în toate. Îl înşelase nespunându-i cine era cu adevărat. Îl minţise evitând să-l întâlnească, de două ori când se întorsese ca s-o caute şi îl folosise sexual ca să-şi atingă un scop: să nu mai fie o novice acceptabilă pentru Biserică. Ar trebui să-ţi dai seama ce înseamnă să fii minţit, să fii *folosit.*

— Taci! Nu mai spune asta, i-a cerut supărată.

— Dar, spre deosebire de tine, fiica noastră este prea importantă pentru mine ca să-ţi răspund aşa cum meriţi.

— Credeam că m-ai iertat, i-a spus ea în şoaptă.

— În această clipă a vieţii mele, mă simt trădat, iar iertarea rămâne pe locul al doilea.

Rosa şi-a muşcat buzele nervoasă. Se bucurase să-l vadă şi de aceea uitase cât de condamnabile îi erau faptele.

— Te-am trădat, dar nu cu intenţia să te rănesc, vorbele tale te

fac să pari răzbunător şi nu mi-am închipuit niciodată că ai fi aşa.

— Nu sunt, dar îmi vine greu să înţeleg purtarea ta.

Andrés o asculta mult mai bine decât îşi închipuise ea.

— Purtarea mea are un scop, s-o protejez pe Blanca.

Lui Andrew îi venea să înjure, dar s-a stăpânit.

— Purtarea ta a pus-o într-o mare primejdie. Ai fost gata s-o laşi orfană, ai transformat-o într-o posibilă armă în mâna unchiului ei, pentru a se răzbuna pe tine, ai făcut din ea ţinta privirilor şi criticilor tuturor celor care o înconjoară, împiedicând-o să ducă o viaţă demnă, fiindcă va fi mereu fiica unei trădătoare şi o bastardă.

Rosa şi-a reprimat un geamăt. Vorbele lui Andrew erau îndreptăţite şi au lovit-o în plin, chiar dacă tonul folosit de el era mult mai blând decât merita.

— Încercam să evit tocmai acest lucru, a spus.

— Şi asta scuză purtarea ta de mai înainte?

— Am trimis-o în Anglia, la tatăl ei, i-a amintit.

Andrew a bombănit furios.

— Ai trimis-o în Anglia doar când te-ai văzut aproape cu funia de gât, nu dintr-un gest de consideraţie faţă de mine. Oare faptele nu dovedesc că eşti o trădătoare?

Avea tot dreptul să se simtă jignit, dar ea acţionase dintr-un simţ al loialităţii, şi acum din frică.

— Nu trădătoare, disperată, l-a corectat. Iar disperarea ne împinge să comitem fapte nechibzuite şi greşite.

— Atunci va putea să le scuze şi pe ale mele.

— Ce încerci să-mi spui?

El nu i-a mai răspuns. Îi vorbise fără milă, dar se simţea atât de jignit în mândria lui de bărbat, că nu-şi măsurase vorbele.

— În timpul traversării mării Irlandei, am să te lămuresc.

— Marea Irlandei? Rosa nu înţelegea nimic. Nu mergem la

Portsmouth? Tăcerea lui a îngrijorat-o. Unde mă duci?

— Mergem la Gretna Green.

— La Gretna Green? a întrebat şi mai nedumerită.

— O să ne căsătorim în Scoția. Fiica mea nu poate să mai fie o bastardă.

Rosa amuțise. Greutatea vorbelor lui a căzut peste ea ca un fulger paralizant. Andrés nu ştia că era căsătorit cu ea prin procură!

— Nu pot să mă mărit cu tine! a exclamat cu stomacul strâns de teamă.

Andrew a interpretat refuzul ei în cel mai rău mod cu putință şi nu a putut să se stăpânească. I-a cuprins fața în mâini şi a privit-o cu ochii ca nişte pumnale. Şi-a afundat degetele în părul ei lung şi des şi le-a strâns ca pe nişte gheare, silind-o să dea capul pe spate.

— Gata! a spus cu glas răguşit de supărare. N-am de gând să mai îngădui niciun refuz. În trecut au fost prea multe, dar în acest moment n-am să mai accept niciunul.

I-a dat drumul cu atâta putere că ea a fost gata să-şi piardă echilibrul, dar s-a ținut cu mâna dreaptă de cămaşa lui ca să nu cadă.

— Andrés! a exclamat îndurerată. Nu înțelegi că…?

El nu i-a îngăduit să mai spună nimic. A făcut-o să tacă punându-i un deget pe buze, dar întunecimea ochilor lui a fost cea care a amuțit-o.

— În cufărul ăsta ai haine. I-a arătat cu un semn al capului un cufăr aflat într-un colț, chiar lângă masa îngustă care servea drept birou. Schimbă-te şi bucură-te de călătorie.

A ieşit din cabină ca un suflet urmărit de diavol.

Rosa a rămas cu gura căscată. Era stăpânită de un zbucium care îi provoca o sufocare fizică. John o minţise!

Andrew nu ştia că era căsătorit cu ea. Dumnezeule mare! Şi

acum cum îi va spune că nu puteau să se căsătorească pentru că erau deja uniți prin căsătorie? Şi, ceea ce era şi mai îngrijorător, cum va interpreta el această schimbare din viața lui, fără să fi fost implicat în ea? Teama pentru posibilul rezultat o chinuia, fiindcă manipularea fusese deplină.

Andrew va avea toate motivele să fie supărat pe ea, acum şi în viitor.

11

Alonso de Lara a fulgerat-o cu privirea pe maica stareță. Nu ştia de ce nu-i spusese nimic despre vizitele pe care le primise sora lui în mănăstire cu câteva zile în urmă. Iar acum afla că dispăruse fără urmă din odaia ei. O vedea pe călugăriță frângându-şi mâinile îngrijorată, de bună seamă la gândul minărilor pe care le va avea pentru ordin faptul că supărase casa de Lara. Şi avea dreptate să-şi facă griji, fiindcă în acel moment îi venea să retragă toate fondurile pe care le aloca mănăstirii în fiecare an.

S-a uitat la secretarul şi omul lui de încredere, care îşi trecea un deget peste documentele pe care le găsiseră în dependințele surorii lui, într-un sertar al birouaşului.

Luis de García era un avocat foarte priceput şi lucra pentru el de mai mulți ani.

Alonso nu-şi revenea din starea de uluială; hainele surorii lui erau toate în dulap, ca şi obiectele personale pe care nicio femeie nu le-ar lăsa de bunăvoie. Ochii lui au străbătut odaia austeră. Putea să simtă în aer parfumul Rosei şi s-a întrebat, pentru a câta oară, de ce l-o fi păcălit iarăşi.

— Documentul este legal, a afirmat secretarul. Alonso a strâns din dinți cu putere. Fusese un prost. Sora lui era la fel de îndărătnică şi rebelă ca întotdeauna. Fetița a fost recunoscută de către tatăl ei, a adăugat avocatul.

— Fetița? a întrebat Alonso furios.

— Fiica surorii dumneavoastră, domnule Lara. Printre documente se află certificatul ei de naştere. „Rosa are o fiică? Nu se poate!", s-a gândit Alonso. Dacă ar avea, el ar fi aflat. A început să meargă în sus şi-n jos prin încăpere. Socotind, înlăturând posibilități, cântărind alternative. Fetița, Rosa Catalina Blanca de Lara s-a născut în oraşul Córdoba.

Alonso a închis ochii o clipă, incapabil să asimileze vestea neaşteptată. Rosa avea o fiică! O fetiță de care el nu avea habar!

— Am o nepoată? a întrebat, uluit. Şi nu ştiam absolut nimic? Privirea lui de şoim a țintuit-o pe călugăriță, care s-a uitat rapid în altă parte. Asta e o mârşăvie fără seamăn! a exclamat furios.

Luis de García examina mai departe documentele.

— Căsătoria surorii dumneavoastră cu sir Andrew Robert Beresford este legală. Ceremonia a fost oficiată de către ambasadorul englez, sir George Villiers.

Alonso gândea cu rapiditate. Spusese Beresford? Pesemne se înşela.

— Beresforzii din Portsmouth? a întrebat cu glas din care răzbăteau ura şi nerăbdarea. Avocatul a înjurat furios dând din cap şi Alonso a blestemat violent. El îi cunoştea prea bine pe Beresforzi, dar o îndoială i-a muşcat din inimă, stârnindu-i un haos emoțional greu de stăpânit: cum îi cunoscuse Rosa? Fără îndoială, prin prietena ei Isabel, fiica celui mai aprig duşman al lui, contele Ayllón. Trădătoare blestemată! a bombănit ofensat.

Rosa îşi bătuse joc de el ani în şir. Urzise pe la spatele lui, nu doar împotriva Coroanei, ci şi împotriva casei de Lara. Era încredințat că în spatele căsătoriei surorii lui cu un blestemat de

englez se afla contele Ayllón. Şi şi-a jurat să-l facă să-şi înghită sforăriile.

— Regina María Cristina a fost martor în lipsă la căsătorie. Aici este iscălitura regală pe document, a spus mai departe avocatul, care continua să examineze documentele. Alonso nu mai înţelegea nimic. Regina nu putea să aprobe unirea surorii lui cu un necunoscut. Trebuia să fie o greşeală. Toate proprietăţile au fost trecute pe numele nepoatei dumneavoastră, domnule Lara. Iar tatăl micuţei a fost numit tutore şi fideicomis. Alonso a clipit neîncrezător. Năucit. Sora lui îşi jucase cărţile cu o şiretenie uimitoare. Dar aceste documente sunt doar nişte copii, îmi închipui că cele adevărate se află în mâinile lui sir Andrew Robert Beresford.

— Nu sunt suficiente pentru o reclamaţie? a întrebat.

Avocatul a tăgăduit dând din cap.

— Bănuiesc că sora dumneavoastră a hotărât să facă o copie a lor, în eventualitatea că va fi nevoie.

— Nevoie pentru ce? a întrebat Alonso pe un ton tot mai furios.

— Pentru a bara accesul Coroanei sau al casei de Lara la proprietăţile şi averea ei. Prin ele s-ar putea dovedi legalitatea dar nu vor putea fi folosite pentru redactarea unei reclamaţii, căci pentru asta este nevoie de originale.

Alonso a bombănit cu un aer ostentativ. Dar dacă sora lui credea că îl învinsese, se înşela amarnic. L-a ţintuit cu privirea pe secretarul şi omul său de încredere, care acum privea în tăcere documentele.

— Du-te la Córdoba, la palatul Zújar şi caută acolo toate documentele care crezi că ne vor fi de folos. Ne vom vedea la Madrid peste două zile. Celălalt bărbat a făcut un gest de încuviinţare. Alonso a luat toate copiile, le-a făcut sul şi le-a legat cu un şnur galben. S-a uitat cu ochii mijiţi la avocat. Şi

pregăteşte un contract matrimonial între nepoata mea, Rosa Catalina Blanca de Lara şi primul născut al ducelui de Marinaleda, León Alejandro de Hidalgo y Osuna.

Luis de García s-a rezemat de scaun urmărindu-l cu privirea pe ducele de Alcázar care umbla dintr-o parte într-alta a încăperii, cu chipul întunecat şi căutătura aspră.

— Acest acord matrimonial era destinat fiicei dumneavoastră, domnule Lara, a remarcat secretarul.

Alonso s-a oprit şi s-a uitat la el. Într-adevăr, încheiase acel acord pentru viitoarea lui fiică, dar deocamdată nu avea urmaşi şi se îndoia că acest lucru se va întâmpla vreodată.

— Dar eu nu am nicio fiică, nu-i aşa? l-a întrebat retoric, în schimb mi-a căzut din cer o nepoată. O lovitură a sorţii de care am de gând să profit la maximum.

— Ducele de Marinaleda poate să aibă o obiecție în legătură cu asta, i-a spus avocatul pe un ton calm.

— Prietenul meu Leonardo nu se va împotrivi, a spus cu convingere. Fiul lui are aproape cincisprezece ani, iar nepoata mea cinci. O vârstă foarte potrivită pentru aranjarea unei căsătorii între ei.

— Trebuie să luăm în calcul toate posibilitățile. Tatăl fetiței poate să aibă o cu totul altă părere, a continuat omul de încredere al lui Alonso. Nu uitați că a fost recunoscută de curând. Fetița este, prin urmare, cetățean englez.

Alonso a zâmbit cu cinism.

— Fetița s-a născut în Córdoba, nu-i aşa? Avocatul a confirmat. Asta e tot ce mă interesează.

— Va trebui să dobândiți sprijinul Coroanei pentru a putea înainta reclamația asupra fetiței.

— Sunt un grande[8] al Spaniei. Coroana mă va sprijini. Ca

8 Titlul de grande este cea mai înaltă demnitate a nobilimii spaniole în ierarhia nobiliară. Este, de asemenea, cea mai înaltă demnitate a clasei sale din toată Europa. Privilegiile sale au fost mai mari decât ale altor figuri

răspunzător față de nepoata mea, voi putea să aranjez o căsătorie cu o casă loială Coroanei. Iar sora mea va fi întru totul de acord, te asigur.

Navigau de mai multe zile, dar Andrew nu se dusese nici măcar o dată în cabina în care era închisă Rosa. Ea simțea că schimbase o închisoare cu alta. De câte ori un mus îi aducea tava cu mâncare, ea stăruia să iasă dar mereu se lovea de un refuz hotărât. Iar furia i se acumula încetul cu încetul ajungând aproape de paroxism, doar că nu putea să se poarte cum i-ar fi plăcut.

Şi-a trecut degetele prin părul nepieptănat. În cabina micuță nu avea nici măcar un pieptene, aşa că nu-i rămânea decât să-l poarte liber şi încurcat. Se îmbăia în fiecare seară cu apă sărată, dar era îndeajuns de mulțumită ca să nu se plângă de asta. Totuşi, nu suporta singurătatea şi tăcerea. În pofida anilor petrecuți în mănăstire, nu se obişnuise cu lipsa de companie şi a ajuns să creadă că va înnebuni dacă mai stătea închisă, având ca singură tovarăşă melancolia.

Trecerea vremii i-a oferit posibilitatea să se gândească iar şi iar la situația ei.

Fugise din Sevilla în cel mai nepotrivit moment. Voise să facă lucrurile bine pentru viitorul micuței ei, ca să se poată întoarce la Córdoba fără să fie socotită o paria, dar acum asta nu se mai putea. După grațiere, va trebui să trăiască în Anglia, dar perspectiva aceasta n-o încânta. Şi-a blestemat ghinionul şi încăpățânarea lui Andrew de a nu asculta pricinile pentru care îi spusese că trebuia să se întoarcă în oraşul de pe Guadalquivir. Gândindu-se la el, inima i-a bătut mai tare. Era mult mai chipeş şi mai viril, fără ca apucăturile de canalie care îl caracterizau să fi dispărut câtuşi de puțin. Dar amândoi se aflau într-o situație neobişnuită: căsătoriți Iară ca una dintre părți să ştie. Rosa a tras

similare: pairii din Franța sau Regatul Unit (n.a.).

concluzia că merita tot ce i se întâmpla, pentru că acționase fără să se gândească la urmări.

Dusese o viață temerară, făcând paşi primejdioşi fără să se întrebe încotro o vor duce şi acum avea ceea ce căutase prin trufia ei: exilul şi disprețul bărbatului de care îi păsa cel mai mult. Fiindcă nu avea nici cea mai mică îndoială că Andrew o disprețuia. Privirea lui mânioasă, plină de mustrări, îi spunea asta. Îl rănise profund. Mintea rebelă a Rosei se întorcea iar şi iar la zilele pe care le petrecuse în compania lui. Iubindu-l nebuneşte şi fără control.

Prima noapte când l-a cunoscut, era îmbrăcat şi râdea ca un moşier cordobez, dacă făceai abstracție de ochii aceia de culoarea cerului şi de părul asemănător unui lan de grâu copt. Andrew a privit-o, şi tot trupul ei a fost zguduit de o dorință care a pârjolit-o complet. Nu dorise niciodată ceva cu atâta ardoare, şi această nechibzuință temerară de a jindui după ceva interzis încă o chinuia, fiindcă se purtase ca o netoată, cu o nesăbuință inadmisibilă. Dar Andrew i-a răspuns şi ea s-a cuibărit în brațele lui mânată de un impuls distrugător, apoi îl îndepărtase de ea sub imperiul aceleiaşi nebunii care o stăpânise.

Uşa cabinei s-a deschis brusc şi Andrew şi-a făcut apariția. A intrat cu o figură neobişnuit gravă şi o privire critică şi Rosa s-a înfiorat de parcă ar fi străbătut-o un frison de durere.

— Tocmai am intrat în golful Portsmouth.

Vorbele lui au nedumerit-o.

— Aşadar, nu traversăm Marea Irlandei?

— A intervenit o mică schimbare în planurile mele.

— De ce? Rosa aştepta s-o lămurească, şi muțenia lui a nedumerit-o. Trebuie să ştiu, Andrés.

El i-a aruncat o privire de oțel care a înfiorat-o.

— Vei şti la momentul potrivit. Acum pregăteşte-te să cobori de pe vapor. Poftim, ia capa asta. Rosa a luat-o înainte să cadă la

pământ. Era tot în cămaşă de noapte. Andrés nu avusese prevederea să ia o rochie din dulapul ei de la mănăstire, când ea s-a lovit cu fruntea de noptieră. El a plecat la fel de brusc precum venise, şi ea a rămas în picioare în mijlocul cabinei, fără să ştie la ce să se aştepte. Şi-a amintit discuţia aprinsă pe care o avuseseră cu câteva zile în urmă şi a încercat să descopere pricina schimbării atitudinii lui, acum distantă şi rece. Nu părea acelaşi bărbat de care se îndrăgostise, şi sentimentul de vină o sufoca. Următoarele ceasuri au fost foarte agitate. Pe vapor, marinarii plecau şi veneau de la prova la pupa în mare grabă, într-o activitate neobosită care ei i s-a părut plăcută în contrast cu vremea petrecută într-o pasivitate desăvârşită. Rosa nu ştia nimic despre manevrarea unui vapor, pentru că nu avusese niciodată prilejul să călătorească pe mare; cea mai mare parte a vieţii ei se scursese între patru pereţi, fără nimeni alături, în afară de anii în care trăise şi studiase în Franţa, care au fost cei mai frumoşi şi mai rodnici, în pofida unor nemulţumiri. Nu o întrebase nimeni niciodată unde voia să trăiască, ce dorea să facă cu viaţa ei; mereu acţionaseră în numele ei. Mai întâi, tatăl, apoi fratele ei şi acum, Andrew. De pe copastie, a putut să vadă forfota din port, numeroasele vapoare ancorate, activitatea comercială din jur şi trăsura cu blazonul Beresforzilor pe uşă, aşteptând pe cheu. O briză rece i s-a strecurat pe sub cămaşă şi i-a înfăşurat materialul în jurul picioarelor. Capa subţire nu o apăra de vântul îngheţat care sufla cu putere. Diferenţa faţă de clima din Sevilla era evidentă, dar privind munţii verzi, încruntarea i-a dispărut. Anglia era o ţară frumoasă. Va putea oare să să-şi găsească locul acolo?

— Pregătită? S-a întors brusc auzind glasul lui Andrew care se oprise în spatele ei. Fiica ta te aşteaptă.

Vorbele lui au izbutit s-o descurajeze, fiindcă se referise la micuţa Blanca doar ca fiică a ei, nu a amândurora. Nu a ştiut

cum să interpreteze răceala din ochii lui şi rictusul de cinism al acelei guri pe care tânjea s-o sărute.

— Andrés… a început, niciodată n-am avut de gând să te rănesc, cel puțin nu în mod voit. A tăcut un moment ca să pună mâna pe brațul lui. Îți cer, pentru micuța noastră, să nu-ți manifeşti disprețul pe care îl simți pentru mine, în fața ci. Te rog! Doar în prezența fetiței, ceilalți nu mă interesează.

Andrew a privit-o intens. Rosa redevenea aceeaşi femeie care îl respinsese în trecut: reținută, serioasă, prudentă, matură. Dar el ştia că acestea erau doar aparențe, fiindcă în brațele lui fusese doar foc şi patimă. De aceea detesta acum atitudinea ei mândră, seniorială.

— Nu face presupuneri în privința simțămintelor mele, a răspuns. Sunt furios, dezamăgit, dar nu simt dispreț față de tine.

Inima Rosei a tresăltat preț de o secundă, copleşită de o bucurie necunoscută.

— Mulțumesc, i-a spus mişcată. El a privit cum buzele ei rosteau cuvintele. Nu merit nici considerația, nici amabilitatea ta, având în vedere cât de nedrept m-am purtat cu tine.

Andrew a ridicat întrebător din sprâncene. Aparenta ei supunere era surprinzătoare pentru el şi a dedus că zilele pe care Rosa le petrecuse în singurătate înfăptuiseră minunea de a-i reda înțelepciunea, cel puțin asta fusese intenția lui. Hotărârea de a sta departe de ea însemnase un efort supraomenesc pentru el.

— În privința asta suntem de acord, a răspuns cu glas liniştit. Ranchiuna este un simțământ care nu-şi are locul în viața mea. Sper că nu vei uita.

De ce explicația lui, atât de seacă, sunase ca o amenințare? s-a întrebat Rosa curioasă.

— Nu voi uita.

— Atunci, să mergem, Whitam Hall ne aşteaptă.

Rosa a luat brațul pe care i l-a oferit Andrés şi l-a urmat pe

pasarelă cu sufletul la gură.

O nouă viață se deschidea în fața ei, dar nu era sigură că se va ridica la înălțimea aşteptărilor. Se temea, dar ce om confruntat cu asemenea greutăți ar putea să rămână nepăsător? Fusese atât de aproape de moarte încât nu-şi revenise încă din sperietură.

Sub degetele înghețate simțea puterea muşchilor lui Andrés şi nu a ştiut din ce pricină ciudată asta i-a dat senzația de confort psihic. Fără să-şi propună, el întotdeauna avusese însuşirea aceea de a o face să se simtă în siguranță. Şi avea încredere că această emoție fundamentală nu va dispărea niciodată din trupul şi inima sa.

Whitam Hall era spectaculos. Conacul fusese ridicat pe un teren înalt şi din depărtare domina cu totul golful Portsmouth. Cu cele două caturi ale sale, se înălța mândru spre cer. Fațada era luxoasă, solidă, maiestuoasă. Când Andrew a condus-o înăuntru, surpriza ei a fost şi mai mare. În vestibulul amplu erau două scări față în față, care duceau la catul de sus. Mobilele păreau făcute special pentru casă, iar nenumăratele tablouri din salon le ofereau oaspeților prilejul să le admire şi să le prețuiască în timp ce aşteptau să fie primiți. S-a oprit în fața unuia care i-a atras în mod deosebit atenția. Era ultimul din rând şi femeia pictată pe pânză a lăsat-o preț de un moment fără răsuflare. Era frumoasă şi, fără îndoială, de origine spaniolă.

Andrew a observat şirul de emoții care se succedau pe chipul ei în timp ce privea portretele de familie.

— Cine este? a întrebat Rosa, plină de curiozitate.

— Sora mea Aurora, i-a răspuns el.

— Este foarte frumoasă.

„Mai puțin decât tine”, s-a gândit Andrew continuând s-o privească.

Un glas de copil la catul de sus a făcut-o pe Rosa să-şi ducă

mâna la gât, copleşită. Şovăia dacă să facă un pas sau să stea pe loc. Micuța Blanca venea în grabă pe scări, însoțită de lady Jane. Țipa şi aplauda totodată şi, după ce a coborât ultima treaptă, a rămas nemişcată o clipă, înainte să strige din nou ca o nebună.

— Mami! Mami!

S-a aruncat în brațele mamei sale, care s-a lăsat pe vine chiar în momentul în care Blanca ajungea lângă ea. A strâns-o într-o îmbrățişare caldă şi iubitoare, acoperind-o de sărutări.

— Fetița mea frumoasă. Ce mare te-ai făcut!

Mama şi fiica râdeau şi vorbeau în acelaşi timp. Andrew a putut să remarce emoția din glasul Rosei. Nădejdea amestecată cu o bucurie debordantă. O clipă mai târziu, micuța s-a desprins din brațele mamei sale şi a alergat să îmbrățişeze picioarele tatălui ei. Andrew a rămas țintuit locului în fața acestei dovezi neaşteptate de iubire.

— *Mulsumesc! Mulsumesc!*

El a luat-o în brațe şi a strâns-o cu putere la piept. Fericirea ei era molipsitoare.

— Ți-am spus că în curând o voi aduce lângă tine. Ai uitat?

Rosa a privit fermecată imaginea lui Andrés rotindu-se cu fiica lor în brațe şi i s-a pus un nod în gât, care o împiedica să respire. În acel moment era pe deplin conştientă de răul uriaş pe care îl făcuse prin tăcerea ei, şi această certitudine i-a apăsat sufletul ca o piatră de moară.

Lady Jane a îmbrățişat-o pe Rosa cu drag şi respect.

— Mă bucur atât de mult să te văd, i-a spus emoționată.

— Mulțumesc că ai avut grijă de micuța mea, a răspuns ea.

Majordomul Marcus şi-a dres glasul ca să atragă atenția lui Andrew.

— Bagajul şi toate celelalte lucruri au fost date jos din trăsură.

— Mulțumesc, Marcus. Porunceşte să se pregătească odaia

aurie pentru doamna Lara.

— M-am ocupat de asta înainte de plecarea dumneavoastră.

Andrew a zâmbit. Omul era extrem de eficient.

Rosa şi-a muşcat buza, îngrijorată. Trebuia să-i fi spus lui Andrew că erau căsătoriți, dar după cinci ani de despărțire aproape că i se părea o ocară. S-a gândit dacă n-ar fi mai bine ca John să-i comunice fiului său măsura luată în numele lui ca s-o scape de spânzurătoare şi s-o scoată din Spania. În cele din urmă, nu fără oarecare rezerve, a hotărât că marchizul era cel mai nimerit ca să-i spună. Va aştepta întoarcerea lui ca să-i dezvăluie lui Andrew secretul căsătoriei lor.

— Fratele dumneavoastră Christopher şi soția lui vor veni la cină în seara asta.

Andrew a închis ochii auzind vestea. Ultimul lucru de care avea nevoie era prezența fratelui său cel mare şi a cumnatei, în prima zi la Whitam Hall, dar nu a zis nimic. O ținea încă în brațe pe fiica lui, care acum îşi rezemase încântată căpşorul de umărul lui.

— O însoțim pe mama în odaia ei?

Micuța Blanca a făcut un semn de încuviințare.

— Vă aştept în bibliotecă, a spus lady Jane, cu mâinile încrucişate în poală.

Toți trei l-au urmat pe Marcus spre catul de sus. Rosa mergea în spatele lui Andrés şi al fiicei lor. A observat înduioşată legătura care se statornicise între tată şi fiică, şi asta a mişcat-o profund. Şi-a spus că sângele era mai puternic decât logica şi raționamentele. Andrew putea să fie supărat pe ea, dar niciodată nu îi va plăti pentru asta folosindu-se de Blanca. Şi toate îndoielile pe care le avusese înainte să se hotărască să i-o încredințeze s-au întors împotriva ei cu cruzime. Cu cinci ani în urmă se înşelase, şi vremea aceea minunată era de domeniul trecutului.

Marcus s-a oprit în fața unei uşi încuiate, a căutat printre chei pe aceea de la cameră şi în clipa următoare a tras draperiile şi a deschis ferestrele care dădeau în grădina din spate.

Rosa s-a uitat mulțumită la odaie. Văzând ramele aurii ale tablourilor şi oglinzii, ca şi cuvertura, a înțeles de ce i se spunea odaia aurie.

— E superbă! a îngăimat Rosa.

— Odaia Blancăi este alături de a ta, a înştiințat-o Andrew. Lady Jane stă în celălalt capăt al coridorului. Marcus aranja câteva aşternuturi de pat pe care cameristele le lăsaseră la picioarele patului. Îmi pare rău că nu ai haine, dar Emma îți va aduce câteva dintre cele pe care le-a lăsat sora mea la Whitam când s-a mutat în noul ei cămin. Camerista te va ajuta să le ajustezi ca să-ți vină bine. Nădăjduiesc că vei putea să îți pui vreo rochie înainte de prânz.

— N-o să se supere? a întrebat ea cu oarecare şovăire.

Femeile aveau obiceiul să fie foarte posesive cu lucrurile lor şi ultimul lucru pe care îl dorea era să o supere pe sora lui Andrés.

— Aurora este foarte generoasă, va fi încântată să te ajute.

— Mulțumesc.

— Mâine vom merge la Portsmouth să-ți comandăm o garderobă nouă. Rosa a rămas tăcută. Mai târziu voi veni să te iau ca să mergem în sufragerie. A lăsat-o pe micuța Blanca jos. Copila a alergat spre pat şi s-a aşezat pe salteaua moale. Să fii cuminte, i-a spus Andrew fetiței şi apoi s-a întors spre uşa pe care Marcus o ținea deschisă.

O clipă mai târziu, odaia s-a cufundat în tăcere.

12

Andrew nu ştia cum să facă faţă evenimentelor. Când s-a hotărât să se ducă după Rosa, în încercarea de a o salva, avea ideile limpezi, dar acum totul devenea de un cenuşiu atât de întunecat încât îl împiedica să se orienteze ca să meargă mai departe. Era superbă, mult mai frumoasă decât îşi amintea, dar răceala ei reprezenta un zid pe care el nu putea să îl treacă fără ajutorul ei. Noul ei refuz de a se căsători cu el avusese acelaşi efect ca o lovitură drept în inimă. Nu putuse s-o convingă cu cinci ani în urmă şi acum, deşi crezuse în mod greşit că micuța Blanca o va determina să cedeze în sfârşit, se înşelase din nou. De aceea îşi schimbase planurile. Gretna Green putea să aştepte un moment mai potrivit. Până atunci, el avea în faţă cea mai mare provocare a vieţii: înfrângerea ei deplină.

Rosa de Lara era femeia vieţii lui. Înţelesese asta la moşia Azhara chiar în noaptea în care a cunoscut-o. Ochii ei nevinovaţi, gura senzuală care îi zâmbea, îi pecetluiseră soarta. Dar nu ştia atât de puţine lucruri despre ea încât acum se întreba cum se înfiripase o legătură atât de strânsă între ei.

Cu toate acestea, se simţea liniştit într-un fel. Acum Rosa depindea numai de el fiindcă lăsase totul ca să vină împreună în ţara lui şi, chiar dacă averea lui Andrew nu era mare, va putea să-i asigure un trai îmbelşugat până când îşi va aranja viaţa profesională. Fusese un student excelent, cu note foarte bune şi s-a gândit că nu îi va fi greu să găsească o ocupaţie potrivită pregătirii lui universitare. Era chiar dispus să îl roage pe tatăl lui să-i dea o mână de ajutor ca să-şi atingă scopul.

Totuşi, se menţinea în expectativă. Avea mintea plină de idei şi inima debordând de iluzii, dar niciun răspuns din partea Rosei, deşi nimic nu putea să atenueze perspectivele măreţe care i se deschideau având-o în căminul lui. Viitorul îi surâdea, poate

împăciuitor, şi nu avea de gând să irosească prilejurile pe care soarta i le scosese în cale. Trebuia s-o convingă. Erau prea multe lucruri împotrivă, dar, chiar şi aşa, anumite chestiuni trebuiau discutate şi rezolvate de amândoi.

A bătut uşor în uşa închisă a odăii. Înăuntru se putea auzi râsul Blancăi şi glasul melodios al mamei ei, care îi spunea să nu mai sară pe pat. Inima i-a tresărit înduioşată. El, care în urmă cu câteva săptămâni era un zănatic fără un scop în viaţă, avea acum în grija lui două flori; atât de delicate şi de deosebite încât era hotărât să îşi dea toată silinţa ca să le îngrijească şi să le răsfeţe cum meritau. Noţiunea de familie îl umplea de mândrie, căci mereu invidiase fericirea care domnea în căminul surorii Aurora şi al fratelui Christopher. Andrew voia acelaşi lucru pentru el, şi acum, că avea o fiică, trebuia să vegheze asupra siguranţei ei viitoare.

Blanca a deschis uşa şi, văzându-şi tatăl stând în prag, i-a adresat un zâmbet în stare să topească orice inimă, unul dintre acelea ce transformă totul în bine. Şi Andrew a ştiut că va avea o uriaşă problemă cu ea, fiindcă nu va putea să-i refuze nimic, indiferent ce îi va cere.

— Sunteţi gata?

Fetiţa l-a luat de mână ca să-l ghideze, ca şi cum ar fi ghicit că avea nevoie de asta.

— Mama are probleme cu decolteul şi a *otărât* să-şi schimbe rochia.

Vorba decolteu i-a stârnit o furtună de emoţii. Îşi amintea la perfecţie trupul ei gol în braţele lui, parfumul dulce şi pielea caldă. A trebuit să tuşească pentru a-şi limpezi glasul. Doar gândul la ea îl făcea să tremure de dorinţă.

— Mătuşa ta e mai înaltă decât mama şi de aceea rochia nu se potriveşte cu statura ei.

Blanca s-a încruntat gândindu-se la vorbele tatălui ei. Ea nu-şi

cunoştea mătuşa şi nu ştia dacă era aşa de înaltă cum îi spunea el.

— Mama *ssspune* că nu are sâni.

— Blanca!

Exclamația Rosei s-a auzit din baie.

— Din câte îmi amintesc, de asta nu duce lipsă, i-a spus Andrew fetiței ca şi cum i-ar fi împărtăşit o taină.

— Andrés! a exclamat din nou Rosa, şi mai îngrozită. Scumpo, a adăugat adresându-se Blancăi, nu trebuie să repeți vorbele pe care le auzi la adulți când poartă o discuție care nu te priveşte. Tonul ei a fost categoric pentru ca mustrarea să-şi atingă scopul: îndreptarea. Iar mama nu a spus această vorbă.

— Ce vorbă? a întrebat-o Andrew pe fetiță de parcă nu ar fi auzit-o.

— Ssssâni, a spus iarăşi Blanca prelungind s-urile.

— A, asta! a exclamat zeflemitor.

Cum putea să aibă o discuție atât de scandaloasă cu fetița şi într-un fel atât de firesc? Şi-a scos capul pe uşa dintre baie şi dormitor şi i-a privit cu ochi plini de iubire pe tată şi pe fiică. Niciunul dintre ei nu şi-a dat seama de asta.

Şi a sfârşit prin a schița un zâmbet. S-o educe pe micuță era o neîncetată provocare şi s-a gândit că, din cauza lui Andrés, acum toată strădania ei se va duce de râpă, pentru că el însuşi era un copil; dar i se părea adorabil când îşi privea fiica atât de încântat. Nu încăpea nicio îndoială că o iubea foarte mult. Şi din nou s-a simțit grozav de vinovată.

— Am spus bust, a subliniat ea, trecând pragul dintre baie şi camera de dormit.

Andrew s-a uitat la ea, dar surpriza i s-a şters de pe chip văzându-i hainele. Era îmbrăcată ca o servitoare: fustă neagră şi bluză albă.

Rosa a ştiut ce îi trece prin minte în acel moment.

— Andrés, nu este o jignire față de sora ta, dar hainele ei sunt prea mari. Emma a avut amabilitatea să îmi împrumute ceva de la ea. Amândouă avem staturi asemănătoare.

— Şi eu aş putea să-ți împrumut ceva de-al meu, s-a oferit el cu o privire poznaşă. Dacă ți l-ai pune m-ai face peste măsură de fericit.

Andrew se gândea la halatul lui din satin albastru. Ar fi interesant s-o vadă purtându-l fără nimic pe dedesubt, doar pielea mătăsoasă a trupului ei; materialul s-ar târî pe podea, desfăcându-i-se în față, pentru a scoate la iveală coapsele ei albe…

Auzind chicotitul Blancăi, Rosa s-a uitat la amândoi cu ochii mijiți; după cât se părea, împărtăşeau o taină. Tată şi fiică au schimbat o privire complice care a făcut-o să scoată un oftat.

Micuța a pufnit din nou stăpânindu-şi râsul.

— De ce râdeți? i-a întrebat, plină de curiozitate, dar niciunul dintre ei nu i-a răspuns.

— Eşti gata?

Glasul lui Andrew a sunat nu prea serios. Ea a făcut un semn aprobator din cap şi a luat mâna pe care i-o întindea dar înainte să iasă din odaie s-a întors înspre cameristă.

— Îți mulțumesc pentru bunăvoință, Emma. Curând îți voi înapoia hainele.

Fata a zâmbit şi a continuat să strângă hainele risipite pe pat după nenumăratele încercări.

— Cum şi unde i-ai spus? a întrebat Andrew.

În acel moment, Rosa se uita la prietena ei Jane, care discuta însuflețită cu Blanca în celălalt capăt al salonului.

— Ce să-i spun? a zis ea, întorcând capul spre bărbatul care stătea la distanță de ea.

— Că sunt tatăl ei. Glasul lui avea un ton trist care pe Rosa a înduioşat-o. Îmi propusesem să am această discuție cu tine într-

un moment mai potrivit, dar nu mai pot să aştept şi trebuie neapărat să ştiu.

Rosa a clipit de mai multe ori încercând să înghită nodul dureros pe care îl simţea în gât. Va trebui să se scurgă multă vreme pentru ca Andrew să treacă peste dezamăgire, şi ea peste remuşcări.

— Chiar în seara în care a plecat din palatul Zújar spre tine.

Andrew sperase că îi spusese înainte şi nu în seara când a fost arestată, după cum aflase de la Rosa, fiindcă asta însemna că, dacă n-ar fi fost această împrejurare, el nu ar fi ştiut de existenţa micuţei.

— Blanca nu mi-a spus nimic despre asta, a zis el. A păstrat tăcerea ca şi cum ar fi fost un secret foarte important. Era melancolie în glasul lui? s-a întrebat Rosa. Toţi mi-au ascuns adevărul şi, de îndată ce am aflat, această atitudine m-a descurajat.

— Îmi pare rău, s-a scuzat din nou. Putea să-şi închipuie cât de grea era pentru el situaţia aceea, dar Rosa îi scrisese o scrisoare explicativă, însoţită de documentele legale pentru a o recunoaşte pe Blanca. Nu ştia că John i le ascunsese şi, mai ales, de ce? Nu găsea altceva mai potrivit ca să îndulcească dezamăgirea pe care i-o provocase, decât să-i spună adevărul. Andrew simţea multe lucruri în momentul acela, iar îngăduinţa nu se număra printre ele. Nu putea să evite simţămintele contradictorii pe care le încerca. Nu i-am spus niciodată că tatăl ei ar fi mort, ci departe, din pricini pe care ea nu putea încă să le înţeleagă. Andrew ar fi trebuit să simtă o oarecare uşurare auzind-o, dar nu a fost aşa. L-a durut manipularea Rosei în legătură cu paternitatea lui, dar nu a spus nimic; s-a menţinut într-o tăcere distantă. Cu puţin timp înainte să fiu arestată, a continuat ea, i-am dat instrucţiuni precise despre tine şi despre călătoria pe care urma s-o facă. Blanca ştia că în sfârşit avea să

fie alături de tatăl ei, dar i-am cerut să fie prudentă, i-am amintit că era posibil să nu îți aduci aminte de ea, fiindcă trecuse multă vreme. El şi-a mijit ochii îndurerat. Am făcut-o să făgăduiască că va păstra tăcerea până când va vedea că o primeşti cu dragoste. Este o fetiță foarte inteligentă şi mi-a înțeles perfect vorbele.

— Fir-ar să fie, Rosa! E prea mică să-şi asume o asemenea răspundere. Cum ai putut…?

Dar nu a izbutit să continue, pentru că Rosa l-a întrerupt.

— Am făcut-o cât de bine am ştiut, a răspuns pe un ton calm.

— De ce nu mi-ai spus când am venit după tine? a întrebat-o supărat. Meritam să ştiu. Aveam o fiică, o fiică a iubirii, pe care o țineai cu bună ştiință departe de mine.

Aceasta fusese cea mai mare greşeală a ei, s-a gândit ea, dar nu mai putea să schimbe nimic.

— Nu erai pregătit să fii tată, i-a spus pe neaşteptate, dar de îndată s-a corectat. Am crezut că nu erai pregătit.

Răul fusese deja făcut şi nu putea să-şi retragă vorbele, care sunaseră peste măsură de agresive.

— Tu erai pregătită să fii mamă?

Rosa l-a privit drept în față şi o secundă mai târziu a tăgăduit dând din cap. Tristețea lui Andrew o dezarma.

— Micuța noastră nu a fost zămislită din obligație, nici din onoare, ci, aşa cum chiar tu ai spus, din iubire. Şi iubirea pe care o simțeam pentru tine m-a oprit să te leg de viața mea cu lanțurile unei datorii şi ale unui angajament pe care nu le avuseseşi în vedere.

Andrew nu s-a putut stăpâni să nu strângă din fălci auzind-o. I se părea că pricinile pe care le înşira erau simple scuze.

— O fiică este o răspundere, şi eu obişnuiesc să-mi iau răspunderile foarte în serios, i-a răspuns liniştit, dar şi cu un anume resentiment pe care nu a încercat să-l ascundă.

— Iată răspunsul, i-a spus Rosa. Era o răspundere pe care nu o căutaseşi şi nu m-am simțit îndeajuns de puternică încât să te silesc.

Şi-a spus că Andrew era un bărbat care nu dădea înapoi oricear fi fost. Iar un spirit liber ca al lui nu putea fi înrobit din cauza unei porniri pătimaşe care avusese ca rezultat un copil. De ce el nu putea să vadă lucrurile cu aceeaşi obiectivitate?

— M-aş fi căsătorit cu tine fără să stau pe gânduri, i-a spus cu o privire amenințătoare. Rosa şi-a spus că nu căsătoria era problema. Andrés se întorsese la Córdoba de două ori, ca s-o convingă. Dar nu mi-ai dat prilejul să-ți ofer protecția mea, pentru tine şi pentru fetiță. M-ai abandonat fără să ții seama de simțămintele mele.

Din gura lui ieşeau toate reproşurile pe care le merita.

— Cu ce drept puteam să-ți tai aripile şi să-ți schimb direcția zborului? i-a răspuns cu inima cât un purice. Erai în trecere prin viața mea, eu aveam să fiu doar o amintire oarecare păstrată în memoria ta. Nu-mi datorai nimic, nu ți-am cerut nimic, a încheiat într-o şoaptă. Vrei să mă faci să mă simt vinovată dar te încredințez că nu este nevoie, căci remuşcările nu mă lasă să dorm nopțile. Totuşi, nu pot schimba faptele oricât aş dori.

Andrew a simțit că supărarea îi creştea, dar nu putea să îi dea frâu liber pentru că nu erau singuri. Pentru Rosa totul avea justificare, dar el îşi simțea o parte din suflet retezată. Voia să-i răspundă sec, când Marcus a anunțat sosirea lui Christopher şi a Ágatei împreună cu micul Chris. Andrew şi-a păstrat pomelnicul de mustrări pentru un moment mai potrivit, când vor putea să lămurească lucrurile în mod definitiv. Avea nevoie disperată să audă tot adevărul din gura ei.

Prezentările între cumnați au avut loc cu mare curtoazie. Christopher a făcut risipă de galanterie, pentru ca Rosa şi Jane să se simtă bine în prezența lui. Din când în când, Ágata se uita

la chipul lui Andrew, umbrit de un simțământ de durere cum nu mai văzuse niciodată la el. Nu mai părea acelaşi bărbat nepăsător şi zâmbitor care fusese mereu. Şi cât a ținut cina a fost tăcut, distant, ca şi cum s-ar fi lăsat în prada unor gânduri dureroase. Îi venea să îi întindă o mână şi să-i dea un pic de curaj, dar şi-a reprimat pornirea.

A băgat de seamă că Rosa nu a ridicat privirea din farfurie cât a ținut cina. Se vedea că este stânjenită şi supărată. Din fericire, micuța Blanca nu era conştientă de bătălia emoțională purtată în tăcere de părinții ei. Micuța se străduia să-l învețe pe Chris să țină furculița cum se cuvine, şi acest amănunt a făcut-o să zâmbească înțelegător. Amândoi copiii aveau aproape aceeaşi vârstă dar Blanca părea mult mai matură, şi Ágata şi-a amintit cât de greu era să creşti singură un copil. Ea însăşi o simțise pe pielea ei, de aceea o înțelegea bine pe Rosa chiar dacă şi de Andrew îi era milă.

Aveau acelaşi necaz pe care îl trăiseră Christopher şi ea cu ani în urmă, dar privind-o pe micuță, care urmărea atentă fiecare mişcare a lui Chris, şi-a zis că nu conta prăpastia care părea să îi despartă, Blanca va fi cea care va uni din nou iluziile şi scopurile amândurora. A zâmbit la acest gând liniştitor, dar următoarele vorbe ale lui Christopher au aprins scântei devastatoare. Deşi ea i-a cerut din priviri să se stăpânească, el nu a luat-o în seamă. A ridicat cupa de şampanie spre perechea care continua să păstreze o tăcere stânjenitoare, în vreme ce Ágata îi făcea semne, pe care soțul ei a ales să le nesocotească.

— Bine ai venit în familie, lady Beresford! în acel moment, ochii lui Andrew au strălucit ca două flăcări incandescente. A ascultat cu multă atenție vorbele fratelui său. Este o nespusă plăcere să vă primim printre noi ca soție a fratelui meu cel mic. Cineva a gemut dar nimeni nu a ştiut din ce gură ieşise geamătul, i-am poruncit lui Marcus să servească un desert

special pentru sărbătorirea evenimentului. O nuntă e o nuntă, chiar dacă mirele nu a fost de față la oficierea ei.

Rosa şi-a ținut răsuflarea în vreme ce deschidea larg ochii, privindu-l cu un amestec de groază şi surpriză. Ágata a încercat să-i dea lui Christopher un picior pe sub masă, dar nu l-a nimerit, fiindcă prezida masa stând în capul acesteia.

Andrew şi-a ațintit privirea asupra femeii care stătea lângă el şi care îl fixa pe fratele lui şi, dintr-o pricină ciudată, a ştiut că vorbele lui Christopher erau cheia. A văzut furtuna de emoții contradictorii ce străbăteau frumosul chip al Rosei, care a căpătat culoarea trandafirilor roşii. A privit cu interes teama pe care încerca să şi-o stăpânească, surpriza şi totodată ruşinea pe care le-a exprimat în câteva secunde. A închis ochii cuprins de o bănuială teribilă.

— Mulțumesc, lord Beresford, a spus Rosa cu glas întretăiat. Şi după aceea şi-a întors privirea de la Christopher ca să-l fixeze pe Andrew, dar acesta nu se uita la ea, ci într-un punct oarecare din sufragerie. Dar nu sunt vrednică de o asemenea onoare.

Scârțâitul picioarelor scaunului împins brusc în spate a fost neplăcut şi rău prevestitor. Andrew s-a ridicat şi i-a aruncat o privire tăioasă.

— În privința asta suntem de acord, a spus cu glas aspru şi supărat.

Un moment mai târziu a ieşit din încăpere fără să salute şi fără să se uite înapoi.

13

— Christopher! a exclamat Ágata.

— Dumnezeule! a oftat Rosa.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Blanca îngrijorată, auzind exclamația mamei sale.

Fetița privise surprinsă ieşirea lui Andrew, neştiind ce se petrecuse între adulți. A văzut doar că mama ei părea supărată şi a lăsat furculița pe farfurie ca să se ducă la ea. Dar lady Jane a luat-o rapid de mână ca s-o împiedice. O secundă mai târziu, s-a ridicat pentru a ieşi din sufragerie. O luase în brațe pe micuță şoptindu-i la ureche ceva ce a redus-o la tăcere. În clipa următoare, i-a întins mâna micului Chris invitându-l să vină cu ele. Băiatul nu a stat pe gânduri nicio clipă. S-a dat jos de pe scaun şi toți trei au ieşit din sufragerie.

Tăcerea care a urmat a fost grea şi încărcată de lucruri nespuse.

— De ce-ai făcut asta? l-a întrebat Ágata pe Christopher cu glas încordat.

Rosa nu putea să-şi ridice privirea din farfurie. Era îngrozită. Încă simțea înfiptă în măruntaie privirea îndurerată a lui Andrés înainte să iasă din sufragerie.

— Am crezut că ştia sau că trebuia să ştie, s-a scuzat el, nefiind pe deplin conştient de ruptura produsă între fratele şi cumnata lui.

— N-am putut să-i spun. Teama m-a paralizat, a mărturisit Rosa închizând ochii.

Christopher a amuțit auzind tonul ei mâhnit. Andrew nu ştia că era însurat? Oare nu o salvase pe Rosa el însuşi?

— Am primit o telegramă de la tata în care îmi spunea că totul s-a rezolvat mulțumitor, după care s-a hotărât să se relaxeze câteva zile în Granada, în sânul familiei surorii mele. Tata avea nevoie să-şi recapete puterile, de aceea nu este la Whitam cu noi. Am presupus că, după plecarea lui din Sevilla,

lucrurile se lămuriseră.

Rosa s-a gândit că totul se complica. Ea nădăjduise să-l vadă pe John la Whitam şi acum înţelegea motivul absenţei.

— Când ne-am despărţit, tatăl dumitale nu mi-a spus unde se duce şi am bănuit că se întoarce în Marea Britanie.

— De ce?

Ágata i-a pus întrebarea soţului ei, dar Rosa a fost cea care a răspuns. S-a uitat la Christopher în vreme ce acesta îi susţinea ferm privirea cu hotărâre.

— John Beresford mi-a dat de înţeles că Andrés încuviinţase căsătoria. Când am aflat cum stau lucrurile, nu m-am simţit în stare să-i mărturisesc adevărul. Presupun că mai întâi voiam să îi verific simţămintele faţă de mine. Dar acum e prea târziu.

Christopher s-a gândit o clipă.

— Fratele meu e un bărbat rezonabil, va înţelege că încheierea căsătoriei prin procură a fost un rău necesar.

Rosa a clipit de mai multe ori, încercând să-şi stăpânească lacrimile. Vorbele lui nimeriseră la ţintă. Căsătoria lor putea fi socotită *un rău necesar*.

— Christopher! a exclamat din nou Ágata.

I se părea nemaipomenită lipsa de tact a soţului ei, fiind vorba de o chestiune atât de delicată.

Rosa şi-a încordat umerii, şi ochii i-au scânteiat exprimând hotărârea.

— Nu mai avem de ce să stăruim cu această farsă. Viaţa mea nu mai este în pericol. Căsătoria a fost pusă la cale ca să fiu scoasă din Spania şi să scap de spânzurătoare. Andrés va fi iarăşi un bărbat liber, vă încredinţez.

Ágata şi-a zis că Rosa greşea în felul în care aborda chestiunea.

— Dă-i voie să fie el cel care ia o hotărâre într-un fel sau altul, a sfătuit-o. Merită asta.

Rosa s-a gândit la sugestia ei şi i-a dat dreptate. Andrew trebuia să aibă ultimul cuvânt în legătură cu situația lor.

— Aşa voi face, deşi mă îndoiesc că mă va asculta, a recunoscut plină de tristețe.

— N-o va face, a prezis Christopher, întristând-o şi mai mult. I s-au ascuns prea multe lucruri. Un bărbat are mândria sa şi cea a fratelui meu a fost prea mult călcată în picioare în săptămânile astea.

Ruşinea a colorat în roşu aprins obrajii Rosei, şi Ágata a hotărât să-i ia apărarea văzând-o atât de supărată.

— Andrew este în stare să înțeleagă şi să se poarte în consecință. Nu trebuie să judecăm o atitudine pe încă nu a adoptat-o, a spus. Voi vorbi cu el, a adăugat apoi.

— Nu! a exclamat Christopher. Eu sunt la fel de vinovat ca şi ceilalți pentru că am păstrat tăcerea. S-ar cuveni să fiu eu cel care încercă să-l potolească.

Rosa nu-l asculta pe niciunul dintre ei. Simțea că trebuia să-l caute pe Andrés. Îl va lăsa pe el să hotărască dacă rămâne sau nu căsătorit cu ea.

— Unde pot să-l găsesc? a întrebat cu tristețe. Am obligația să vorbesc cu el înaintea oricui. Îi datorez cinci ani de tăcere. Vreau să am imediat o discuție între patru ochi cu el.

Ágata şi Christopher s-au privit surprinşi şi apoi s-au gândit care ar fi cea mai bună soluție în acele împrejurări.

— Este drept, Christopher, a spus Ágata.

— În port e o tavernă, *Port Royal*. Andrew obişnuieşte să meargă acolo din când în când să bea o bere, când se simte neliniştit. Rosa s-a ridicat de pe scaun şi a pornit către uşă. Nu este un loc potrivit pentru o doamnă, a adăugat Christopher. Voi veni cu tine.

Ea a izbutit să schițeze un zâmbet în ciuda tristeții sale şi i-a clătinat din cap în semn de refuz.

— Nu sunt o doamnă. Sunt o soție care merge în căutarea soțului ei, ca să-l aducă înapoi acasă şi să stea de vorbă cu el. Ágatei i-a venit s-o sărute. Erau exact vorbele potrivite şi Christopher le-a înțeles perfect. Trebuie să mă duc singură ca să-l conving.

— Atunci îi voi cere lui Simon să pregătească trăsura şi să vină cu tine. Portul nu este un loc primejdios în Portsmouth, dar nu trebuie să lăsăm niciodată garda jos.

— Mulțumesc.

Cât timp Rosa s-a dus să vorbească cu fiica sa înainte să plece în căutarea lui Andrew, Christopher a plecat şi el să dea poruncile necesare. S-a întors după câteva momente. Marcus îl urma îndeaproape, cu o tavă cu cafea pe care a lăsat-o pe masă, fără să servească, la dorința expresă a lui Christopher. Majordomul a părăsit sufrageria în tăcere.

Ágata s-a uitat cu ochii mijiți la soțul ei, în vreme ce-şi turna o cafea cu mult zahăr.

— Ştiai că habar n-avea de aranjamentul ăsta, dar ai acționat ca şi cum ar fi aflat, i-a spus supărată.

— Este o cimilitură, scumpo?

Zâmbetul lui zeflemitor a înfuriat-o. În toți anii de când erau împreună, Christopher nu îşi îmblânzise niciun pic firea trufaşă, dar ea îl iubea oricum.

— Ştiai că Andrew habar n-avea că este căsătorit. Ai iscat tot tărăboiul cu bună ştiință.

— Tata m-a înştiințat despre tot şi mi-a dat instrucțiuni precise în legătură cu cumnata noastră şi cu sosirea ei la Whitam Hall. El n-avea de unde să ştie că frățiorul meu se va duce după ea ca s-o aducă acasă. Bănuiesc că nici nu i-a trecut prin minte; ceva neobişnuit, deşi impulsivitatea lui Andrew i-a dat nu o dată bătăi de cap.

— De ce nu ai vorbit cu fratele tău înainte să aprinzi fitilul?

— Pentru că niciodată nu l-am văzut atât de debusolat. Nu i-ai observat chipul răvăşit în timpul cinei? Nu ştiu ce s-a petrecut între ei doi dar nu puteam să stau cu braţele încrucişate văzându-l cum se zbate în necunoştinţă de cauză.

— Dar ai ales drumul greşit, l-a mustrat cu oarecare asprime.

— Am ales dramul drept. Fără ocolişuri. Şi n-o să mă faci să regret.

— Şi de ce ai trimis-o la tavernă? Poate fi primejdios.

— Tocmai, dragă Ágata. Prevăd că fratele meu se va înfuria când o va vedea acolo, sau cum ar spune tata va face un scandal până la cer[9]. Şi bănuiesc că supărarea îl va determina s-o ducă departe şi s-o ţină închisă câteva zile într-o cameră, unde vor avea multă vreme să vorbească, dar să facă şi alte lucruri, care aici, la Whitam Hall, ar fi aproape cu neputinţă de dus la capăt, pentru că e prea multă lume.

— Christopher! a exclamat scandalizată, dar o secundă mai târziu a zâmbit. Eşti incorigibil.

— Tocmai le-am dăruit o minunată lună de miere. Noi ne vom ocupa de Blanca până la întoarcerea lor.

Ágata l-a privit înduioşată. Mereu izbutea s-o ia prin surprindere. Crezuse că acţiona dintr-o pornire de moment, dar nici vorbă de aşa ceva. Christopher ştia în orice moment ce făcea, şi asta i-a sporit admiraţia faţă de el.

Rosa uitase două amănunte însemnate când a împins uşa din lemn a tavernei ca să intre: că era îmbrăcată în haine de servitoare şi că nu ştia cum să scape de bărbaţii dornici de tovărăşia unei femei. Trăise întotdeauna apărată, nu se aflase niciodată în mijlocul unei dispute sau al unei ciondăneli din acelea care abundau în tavernele din orice port şi, fără să ştie, se pregătea să se bage în gura lupului. Dar era atât de grăbită să-l

9 Se face referire la controversele ivite în Consiliul de la Nicea-primul Consiliu egumenic - care a avut loc în 325. Atunci s-a discutat despre natura dual㠄 umană şi divină, a lui Iisus Hristos (n.a.).

găsească pe Andrew, că nu s-a gândit la primejdia la care se expunea.

Mirosul de lemn sărat şi de whisky acru a făcut-o să-şi țină răsuflarea. S-a uitat la Simon, în spatele ei, şi i-a cerut să stea afară până când va da de Andrew. Bărbatul i-a dezaprobat dorința, dar s-a supus de voie, de nevoie. Era un angajat care nu discuta niciodată o poruncă şi, chiar dacă de data asta a fost gata s-o facă, în cele din urmă s-a învoit să rămână în afara tavernei, dar la pândă.

Ochii Rosei au cercetat cu atenție localul înțesat de lume.

Mesele erau ocupate de bărbați care beau şi vorbeau în acelaşi timp. Alții, stând la tejghea, se uitau cu priviri libidinoase la chelnerițe. Se simțea foarte stânjenită, dar mersese prea departe ca să mai dea înapoi. Un marinar cu nişte beri în mână, stând într-un colț, i-a remarcat prezența solitară. Şi-a ațintit privirea asupra părului ei negru pe care gluga capei nu îl acoperea complet şi, ca împins de un arc, s-a ridicat şi a pornit drept spre ea, în vreme ce Rosa stătea cu spatele, uitându-se în altă parte. Când a simțit brațul puternic care o ținea de mijloc, s-a întors plină de speranță, dar nu l-a văzut pe Andrés, ci un bărbat voinic care mirosea a bere amară.

Înşiruirea de vorbe în engleză a zăpăcit-o, căci abia înțelegea limba. Pentru o clipă şi-a regretat pornirea. Trebuia să-i vorbească lui Andrés, dar, încercând să-l caute, risca să intre într-un necaz. Marinarul a strâns-o mai tare, şi Rosa l-a împins rostind o scuză în spaniolă.

Simon a apărut în spatele ei şi a izbutit să o scape de mâinile ca nişte gheare care o țineau strâns. Impulsul puternic a făcut-o să se clatine spre spate şi nu a putut să evite căderea peste o masă. Alte brațe mult mai hotărâte au ținut-o de umeri înainte să se prăbuşească la podea.

— Ce dracu' faci aici?

Era Andrés! Uşurarea pe care a simţit-o a fost imediată, dar senzaţia aceasta a durat foarte puţin. Mai mulţi marinari au venit în ajutorul primului şi au început să-l lovească pe Simon. Andrew a împins-o afară din tavernă, apărând-o cu trupul lui musculos. I-a poruncit să urce în trăsură, dar înainte ca ea să se conformeze, mai multe mâini l-au ţinut trântindu-l la pământ. Şirul de lovituri iuţi pe care le-a primit el au paralizat-o. Rosa s-a întors şi s-a băgat în mijlocul încăierării, fără să se gândească că ar putea să fie rănită. Andrew izbutise să doboare trei marinari, dar un al patrulea se apropia prin spate cu gânduri rele. Rosa n-a stat pe gânduri, a apucat un ulcior mare plin cu bere de pe una dintre mese şi i l-a trântit bărbatului în cap; în urma loviturii, marinarul a căzut la picioarele ei, în nesimţire. Andrés s-a întors şi, înţelegând ce făcuse ea, i-a zâmbit, dar în felul acesta a lăsat garda jos şi a primit un pumn care l-a aruncat cu putere înapoi.

Simon încercase şi el unul. Erau prea mulţi!

Rosa gândea la repezeală şi atunci şi-a amintit de puşca şi pistolul pe care Simon le ţinea pe capra trăsurii. A ieşit în fugă să le ia, dar pesemne că a întârziat mai mult decât credea căci atunci când s-a întors, Andrew se afla într-un mare necaz. Doi marinari îl ţineau lipit de tejghea şi un al treilea îl lovea cu sete în stomac. Rosa a apăsat pe trăgaci, a ţintit spre tavan şi o secundă mai târziu a tras. Zgomotul a fost asurzitor şi toţi cei care se băteau s-au oprit ca s-o privească. Fumul ieşea încă pe gura ţevii. Atunci a ridicat pistolul şi, chiar dacă nu a ţintit pe nimeni anume, ameninţarea îi strălucea în ochi.

— Daţi-i drumul imediat soţului meu! a răcnit cu glas ascuţit. Altfel jur că vă zbor capetele!

A încărcat arma de mici dimensiuni. Îi era greu să ţină puşca descărcată şi pistolul în acelaşi timp, dar a încercat să braveze indivizilor care nu-şi luau ochii de la ea.

Cei care îl țineau pe Andrew i-au dat dramul şi i-au îngăduit să se apropie de ea fără oprelişti. El i-a luat arma caldă din mâini; cu pistolul i-a fost ceva mai greu, pentru că Rosa nu voia să i-l dea. A scăpat şi Simon de atacatorii săi, şi Andrew i-a dat un pumn de lire ca să plătească pagubele pricinuite.

— Să mergem, i-a spus Rosei pe un ton hotărât.

I-a înlănțuit umerii cu brațul şi a scos-o din tavernă. Ea a reacționat în sfârşit. A ridicat ochii spre el şi i-a privit chipul învinețit.

— Îmi pare rău, s-a scuzat din nou.

Era pe deplin conştientă că din cauza ei încasase bătaia şi se simțea mâhnită. Mereu acționa fără să gândească, şi urmările nu întârziau să apară.

— Când voi termina cu tine, îți va părea într-adevăr rău, crede-mă. Vorbele lui au sunat ca o amenințare, dar Rosa s-a gândit că le merita. Simon, care îi urma îndeaproape, s-a suit pe capră şi a aşteptat. Andrew a ajutat-o să urce treptele în vreme ce îi ținea uşa trăsurii. La Gretna Green! i-a poruncit cu glas hotărât vizitiului.

Porunca sunase irevocabil.

14

— Andrés…! a exclamat Rosa ca să-l oprească, dar el nu i-a îngăduit.

— Ai toată noaptea la dispoziție ca să îmi dai explicația pe care o aştept din clipa în care dragul meu frate a scos perlele alea pe gură. Ea s-a înfăşurat în capa din catifea neagră şi s-a rezemat de spătarul moale al banchetei. Şi făgăduiesc să te

ascult cu atenție până la capăt. Andrew a luat loc în fața ei şi a lovit cu pumnul în tavan pentru ca Simon să pornească spre granița scoțiană. După câteva clipe de tăcere în care s-a auzit doar răsuflarea lor, el a încurajat-o, cu glasul uşor răguşit: Soțul tău aşteaptă.

Iisuse! Pesemne îi amintea de fraza pe care o folosise ea în tavernă ca să împrăştie un grup de marinari beți, şi-a spus Rosa. În câteva secunde, îşi pierduse glasul şi se simțea ruşinată, căci avea de dat o lămurire care va fi lungă şi dureroasă, însă absolut necesară.

— Suntem deja căsătoriți, a spus cu glas tremurător. Tatăl tău a rostit jurămintele în numele tău în mănăstirea Santa Marta. Ne-a unit prin căsătorie ambasadorul englez, cu regina María Cristina de Bourbon ca martor la unirea noastră, chiar dacă suverana nu a fost de față. Andrew a tras adânc aer în piept. Bănuise când a auzit surprinzătorul toast al fratelui său. Şi a ştiut că acesta o făcuse dinadins, ca să-i ia o dată pentru totdeauna vălul de pe ochi. Condamna însă felul în care procedase, căci aproape leşinase când a aflat. De fapt, s-a simțit atât de tulburat că a trebuit să plece de acasă ca să respire un pic de aer curat şi să-şi limpezească simțămintele. Nu fi prea dur cu tatăl tău, i-a cerut cu glas îndurerat. A aflat că, dacă mă căsătoream cu tine, deveneam cetățean englez şi astfel putea să ceară întoarcerea mea în Anglia, la presiunea şi cu sprijinul ambasadei britanice.

Andrew şi-a zis că aşa ceva era tipic pentru John Beresford, mereu în căutare de soluții rapide şi eficiente.

— Ai fi putut să ai bunăvoința să-mi spui acest mic amănunt când am venit să te salvez, i-a reproşat oarecum supărat.

— Când mi-am dat seama că nu ştiai, n-am avut curaj să-ți spun. Nu m-am simțit în stare să strâng şi mai tare nodul pe care îl înnodasem în jurul gâtului tău.

Şi era adevărat. De când îşi descoperise paternitatea, începuse o coborâre nestăvilită, s-a gândit Andrew resemnat.

— Ai rostit jurămintele de bunăvoie? a întrebat-o cu un real interes.

Dacă Rosa fusese constrânsă să facă acest pas, el risca să se afunde şi mai mult în hăul emoțional în care se găsea. Ea a răsuflat adânc înainte să răspundă.

— Am crezut că tu erai de acord, a răspuns cu capul plecat, şi îmi pare rău că nu este aşa. Am sporit astfel numărul înşelătoriilor față de tine.

— Uiți că eu am vrut să mă însor cu tine, de la început.

Cum ar putea să uite! Hotărârea pe care a luat-o la momentul acela a fost cea mai grea din viața sa.

— Nu puteam să mă mărit cu tine pentru că deja mă căsătorisem, i-a amintit ea liniştită. Şi am făcut-o de bunăvoie.

El şi-a manifestat firea drăgăstoasă dintotdeauna şi i-a adresat un zâmbet de canalie.

— Cumnatul meu, Justin, s-a căsătorit în stare de inconştiență, dar eu sunt hotărât să rostesc jurămintele cu glas tare şi limpede, ca să nu ai nicio îndoială în privința asta, nici acum, nici altă dată.

Rosa a deschis ochii larg, surprinsă.

— Nu eşti obligat, Andrés. Nu e nevoie să te căsătoreşti din nou. El a privit-o cu pleoapele întredeschise. Fiecare vorbă care ieşea din gura ei îl înduioşa până la lacrimi. Te apreciez prea mult ca să fac asta.

— Mă apreciezi? a întrebat uimit. Te rog, schimbă verbul, pentru că nu apreciere aştept de la tine.

Ochii Rosei au strălucit în întunericul din trăsură. Se grăbise iarăşi, dar era atât de fericită de turnura pe care o luaseră lucrurile că a hotărât să-şi deschidă inima o dată pentru totdeauna. Andrés merita din plin.

— Te iubesc prea mult ca să te silesc la ceva. Te-am iubit mereu, chiar din clipa în care te-am cunoscut, şi tu ştii prea bine.

El a zâmbit cu nesfârşită tristeţe, căci, în pofida vorbelor ei, se simţea supărat, dezamăgit, drept care nu s-a mai putut stăpâni să nu-i reproşeze:

— Dacă m-ai fi iubit cum spui, nu m-ai fi îndepărtat din viaţa ta. Dimpotrivă, ai fi făcut parte dintr-a mea fără condiţii.

Rosa s-a descurajat văzând că tot era supărat pe ea pentru hotărârile pe care le luase.

— Nu puteam să vin cu tine. Viaţa mea era în palatul Zújar, iar a ta la Whitam.

Andrew a pufnit; aştepta de la ea şi altceva decât scuze.

— Eu aş fi rămas cu tine. Şi ştii de ce? Pentru că tu erai totul pentru mine, ceea ce nu e cazul tău.

Rosa a lăsat ochii în jos pentru ca el să nu vadă cât o tulburase recunoaşterea lui sinceră.

— Nu voiam să fiu nedreaptă cu tine şi să te îndepărtez de tot ce iubeai şi cunoşteai. Familia, casa, prietenii tăi.

Andrés a atacat din nou fără milă, descărcând toată artileria din arsenalul său emoţional.

— Familia, casa şi prietenii mei sunt acolo unde eşti tu.

„Asta este cea mai mare deosebire dintre noi”, şi-a spus Rosa. Mereu simţise în străfundul fiinţei ei că Andrés o iubea mult mai mult decât ea pe el. Nu-şi păstra o parte din sine. Oferea totul, dar Rosa nu ştia cum să facă asta fără să se simtă expusă, vulnerabilă.

— Nu puteam să las totul ca să vin cu tine, a declarat pe un ton calm. Nu eram pregătită pentru asta şi este o hotărâre pe care va trebui să mi-o ierţi şi s-o accepţi.

— Acum ai făcut-o, ai lăsat totul, a provocat-o Andrew.

Rosa trebuia să-şi spele păcatele şi nu era decât o cale pentru a izbuti: să ajungă la inima lui prin adevăr.

— Împrejurările s-au schimbat, a răspuns în şoaptă, şi nu pot să mă gândesc numai la mine. Trebuie să țin seama şi de minunata fiică pe care o avem.

— Şi ai avut nevoie de cinci ani ca să devii conştientă de lucrul ăsta? Trebuia să fi ajuns la această concluzie încă din clipa în care ai aflat că rămăseseşi însărcinată.

Aerul din trăsură devenise dens de furie şi resentimente. Andrew revenea mereu la acelaşi subiect. Rosa înțelegea că el trebuia să treacă peste dezamăgire şi vorbind despre ea ar fi accentuat-o. Chiar dacă se simțea stânjenită, s-a ținut tare pe poziție.

— Aş fi fost o egoistă fără seamăn dacă aş fi presupus că nu îți refăcuseşi viața şi nu îți întemeiaseşi o familie fericită. Cum puteam să distrug oaza ta de linişte? Bastionul tău de pace? Anii ne schimbă, Andrés, la fel şi prioritățile noastre. El şi-a spus că în parte avea dreptate, dar Rosa nu ştia că niciodată nu ar putea să iubească pe alta cum o iubise pe ea.

Pentru ca viața lui să fie pe deplin fericită, Rosa trebuia să facă parte din ea, ca şi micuța pe care o zămisliseră. E târziu să te conving de contrariul, înțeleg. Rosa a tăcut un moment ca să tragă aer în piept înainte de a continua. Nu am de gând să-ți spun că vreau să te recompensez pentru trecut. M-am înşelat, Andrés, dar sunt aici şi asta e tot ce contează. Te iubesc! Din tot sufletul.

Rosa n-ar fi putut să aleagă vorbe mai potrivite care să-i aline mândria terfelită de bărbat. Andrew le-a acceptat cu plăcere.

— Ai măcar cea mai vagă idee despre ce am de gând să fac cu tine în drumul nostru spre Gretna Green? Ea a tăgăduit cu un gest al capului, dar puțin convingător. Am să fac dragoste cu tine ca un nebun. Am de gând să-ți sărut fiecare centimetru de piele şi să te duc până la stele ca să te aud țipând din nou. Nici nu-ți închipui cât m-a costat să stau departe de tine. Tremur doar la

gândul să te posed.

— Andrés! a exclamat ea ruşinată, dar în acelaşi timp bucuroasă.

— Şi acum, după ce ne-am dezvăluit simţămintele, singurul lucru care îmi mai rămâne este să-ţi aud gemetele, suspinele de plăcere. Este scopul meu în acest moment.

Când Rosa a văzut că se aşeza lângă ea hotărât să-şi pună în aplicare intenţiile, a rămas fără răsuflare şi inima a început să bubuie în piept.

— Uiţi că nu eram singura care gemea şi suspina, i-a amintit răutăcioasă.

El a prins-o de mâini, ţinându-le între ale lui.

— Atunci, să umplem noaptea de gemete glorioase şi suspine celeste pentru ca îngerii să se bucure şi să danseze în ritmul pasiunii noastre. Rosa nu a mai putut să se împotrivească căci gura lui Andrés pusese stăpânire pe a ei. Şi ea i-a răspuns, supusă, dându-i tot ce cerea, chiar şi sufletul. Îl iubea, îl adora pe Andrew Beresford, şi restul nu mai conta. Legănarea trăsurii îl ajuta să-şi atingă scopul de a o seduce, de a-i smulge răspunsul fizic după care tânjise chiar din momentul în care a văzut-o dormind în patul ei de la mănăstirea Santa Marta. Dorea să-i stârnească o avalanşă de simţăminte cum nu mai cunoscuse niciodată. Zilele petrecute pe mare fuseseră un chin din care ieşise cu chiu, cu vai întreg la minte. O dorea, tânjea să se piardă în ea ca de atâtea ori în trecut. Cu un singur gest, a aşezat-o pe genunchi şi i-a desfăcut şiretul capei, care a căzut pe podeaua trăsurii. Hainele de servitoare pe care le purta Rosa îi permiteau s-o dezbrace cu uşurinţă. I-a scos poalele bluzei albe din fustă şi a atins pielea caldă de pe talie cu vârful degetelor, neîncetând s-o sărute. Geamătul pe care l-a scos ea i-a confirmat să se afla pe drumul cel bun. Şi-a plimbat buzele umede pe gâtul catifelat şi a lăsat o dâră de sărutări care au înfiorat-o de plăcere. Rosa i-a

cuprins capul cu mâinile ca să i-l apropie de decolteu când Andrew s-a oprit acolo unde începea despicătura sânilor, savurând momentul. Unul câte unul, a descheiat nasturii cămăşii fine din bumbac, descoperindu-i pielea mătăsoasă. S-a bucurat că nu purta pieptar, fiindcă astfel putea să ajungă fără piedici la sânii ei maturi, care au rămas la vedere când a descheiat ultimul nasture. Cere-mi-o! i-a zis Andrew deodată. Rosa nu putea să gândească din pricina senzațiilor care o copleşeau, închisese ochii chiar în momentul în care simțise limba lui caldă şi aspră peste sânii ei. Rosa, spune-mi ce vreau să aud! a stăruit. Fă-mi pe plac.

Trebuia să se concentreze, dar mai întâi trebuia să-şi recapete răsuflarea şi graiul.

— Să-ți spun…? Nu s-a simțit în stare să sfârşească fraza. Degetele lui îi ridicau deja fusta pe şolduri. Nimic nu despărțea pielea ei de degetele lui îndrăznețe, care îi mângâiau interiorul coapselor până au ajuns în punctul care o ardea de parcă ar fi fost pusă pe jăratic. A început să gâfâie de plăcere. Pentru Dumnezeu, Andrés! a exclamat cu glas întretăiat. Nu pot să gândesc.

— Sunt doar două vorbe şi îți amintesc că obişnuiai să mi le spui tot timpul.

Răsuflarea lui pe sânul ei stâng o zăpăcea. A simțit cum i se întărea sfârcul aşteptând să fie sărutat, dar Andrés păstra distanța, cu perversitate, răsuflând atât de aproape de umflătura sensibilă, încât a simțit un spasm în măruntaie care a făcut-o să geamă.

— Sărută-mă, canalie! a bâiguit în sfârşit.

Şi gura flămândă a lui Andrew a supt şi muşcat sfârcul ei în voie, în vreme ce îi dădea la o parte lenjeria intimă şi o lăsa să cadă peste şolduri cu un singur gest.

Rosa a rămas fără răsuflare preț de o clipă lungă, nesfârşită.

Incapabilă să facă altceva decât să se bucure de împlinirea provocată de senzația de a fi penetrată de membrul lui Andrés.

— Dacă te mişti, mă omori! a exclamat el stăpânit de patimă.

„Mereu se întâmpla aşa", şi-a amintit Rosa. De câte ori el o penetra, lumea se oprea şi amândoi rămâneau câteva clipe nemişcați, parcă încercând să-şi recapete capacitatea de reacție.

— Dacă nu mă mişc, voi muri eu, i-a spus cu glas răguşit de emoție, dar nu a avut vreme să mai adauge altceva, pentru că o denivelare a drumului a aruncat-o în sus şi a făcut-o să aterizeze pe membrul întărit al lui Andrés.

Geamătul bărbatului aproape că a convins-o să oprească mişcarea circulară pe care o începuse din şolduri, dar şi-a amintit la vreme cât îi plăcea lui ca ea să preia inițiativa.

— Când stau aşa cu tine, mă simt de parcă aş fi în paradis, i-a şoptit Andrés la ureche. Şoapta fierbinte i-a accelerat bătăile inimii. Aş putea să mor chiar acum.

Rosa a zâmbit. Andrés era un amant excepțional, dar avea obiceiul să vorbească prea mult în momentul cel mai nepotrivit.

— Dacă vorbeşti, îmi abați atenția, s-a plâns cu bărbia rezemată de creştetul capului lui.

— Încerc să-mi abat eu atenția şi astfel să evit să ajung pe creasta valului ca un tinerel nepriceput.

Cu mâinile o ținea de fese şi o ajuta în mişcarea de du-te-vino.

— Iau foc, Andrés!

— Atunci, îmbrățişează-mă ca să ard împreună cu tine…

15

Palatul Oriente, Madrid

Alonso de Lara o aştepta pe regina María Cristina într-o atitudine circumspectă. Veştile pe care le aducea erau îmbucurătoare căci războiul împotriva infantelui don Carlos dura mai mult decât se anticipase. Provinciile din nord se răsculaseră. La Rioja şi Navarra erau sub comanda lui Zumalacárregui[10] şi obţineau victorii neaşteptate. Generalul organizase în scurt timp o armată considerabilă, la care s-au adăugat alţi carlişti, slăbiţi după expediţia lui Pedro Sarsfie.

A putut să-şi echipeze oamenii cu arme luate de la armatele reginei pe câmpul de bătălie şi au participat la atacuri împotriva detaşamentelor conduse de don Luis Fernández de Córdova.

Zumalacárregui era conştient de inferioritatea lui numerică în materie de armament şi de aceea aplica tactici de gherilă care dăduseră rezultate foarte bune în trecut împotriva lui Napoleon, ca să submineze armata reginei María Cristina. Dar recurgea la represalii cumplite şi folosea teroarea ca să păstreze controlul teritoriului, lucru pe care Alonso îl condamna. Din fericire pentru monarhie, înfrângerea suferită de armata carlistă în bătălia de la Mendaza şi retragerea prudentă în bătălia de la Arquijas schimbaseră turnura luptei. Carliştii se retrăgeau iar ei înaintau.

Alonso s-a oprit ca să privească Salonul Ambasadorilor, unde o aştepta pe regina María Cristina de Bourbon Dos Sicilias. Fusese chemat în grabă la palat.

Salonul era dominat de două tronuri. I s-a părut că acela tapiţat cu catifea roşie şi ciucuri în stil roccoco din argint aurit care acoperea pereţii încărca prea mult ansamblul decorativ.

Pe amândouă laturile tronului erau patru lei din bronz, fiecare

10 Tomás de Zumalacárregui y de Imaz, duce de Victoria şi conte de Zumalacárregui, cunoscut drept „Unchiul Tomás”, a fost un militar spaniol care a ajuns general în timpul primului război carlist (n.a.).

cu câte o labă sprijinită pe o bilă din calcar de culoare roşiatică. Salonul era împodobit de douăsprezece console aurite cu oglinzi fabricate şi aduse din Italia. Atât consolele cât şi oglinzile reprezentau cele patru anotimpuri ale anului, cele patru elemente şi cele patru continente. Alonso şi-a îndreptat atenţia către statuile leilor, aduse de către pictorul Velázquez la cererea expresă a regelui Filip al IV-lea. Ansamblul din salon era excepţional, dar pe el îl făcea să se simtă de-a dreptul copleşit.

Una dintre uşile laterale înalte şi masive s-a deschis lăsând să treacă regina. Alonso a făcut o plecăciune adâncă.

— Ridică-te, duce. Alonso s-a supus poruncii regale şi a rămas la un metru distanţă de silueta suveranei. María Cristina era însoţită de oamenii săi de încredere: Agustín Fernando Muñoz, Martínez de la Rosa şi Luis Fernández de Córdova. Ce veşti aduci? a întrebat regina cu o figură marţială.

— Înfrângerea suferită de armata carlistă în bătălia de la Mendaza şi retragerea prudentă în bătălia de la Arquijas s-au soldat cu o întorsătură neaşteptată a luptei. Carliştii se retrag, maiestate.

María Cristina a oftat adânc şi a continuat să-l privească pe Alonso cu un aer întrebător.

— Dar mă îngrijorează Nazario Eguia, care şi-a arogat postul de general şef al trupelor din Navarra, a răspuns regina. Armata lui se ridică la peste treizeci şi şase de mii de oameni.

— Sunt ocupaţi să elibereze Bilbao, şi treaba asta poate să-i coste foarte scump, i-a răspuns Alonso.

Regina a început să străbată sala de la un capăt la altul, cu paşi scurţi, gândindu-se la vorbele ducelui.

— Ceea ce ne face rău cu adevărat nu este armata, gherilele. Alonso a oftat. Lupta gherilelor submina armata regală, aşa cum se întâmplase şi cu armata lui Napoleon, pentru că se ascundeau în munţi şi se mişcau tăcute ca nişte şerpi. Regina s-a oprit şi l-a

privit mustrătoare. Credeam că, stabilind alianțe între nobili şi unind prin căsătorie case importante, voi izbuti să pun capăt războiului ăsta absurd şi implicit pretenții lipsite de sens din partea cumnatului meu. Alonso şi-a încordat umerii, căci ştia ce urma. Aracena de Velasco are în subordinea sa cea mai mare gherilă din Burgos.

El a strâns buzele furios auzind numele pomenit de regină. Şi-a încleştat pumnii ca să-şi stăpânească mânia.

— Aracena este o problemă minoră, maiestate, i-a răspuns sec.

— Am unit casele de Lara şi Velasco tocmai ca să evit asta. Şi mă surprinde incapacitatea domniei tale de a-ți struni soția. Critica reginei l-a afectat profund. Am încuviințat căsătoria Rosei de Lara cu englezul ca să-mi asigur loialitatea surorii domniei tale, dar totul a fost zadarnic.

Alonso şi-a mijit ochii înainte să răspundă.

— De aceea doresc să vă cer o favoare. Sprâncenele reginei s-au ridicat întrebătoare. O logodnă între nepoata mea Rosa Catalina Blanca de Lara şi León Alejandro de Hidalgo y Osuna.

Regina a clipit surprinsă. Pretenția lui Alonso de Lara de a uni ducatele de Alcázar şi Marinaleda vădea o ambiție fără margini.

— Şi Coroana ce câştigă prin unirea celor două familii?

— Dacă încuviințați logodna nepoatei mele, voi controla averea şi influența surorii mele, ca să nu poată finanța lupta lui don Carlos.

— Ştii cumva că o finanțează? l-a întrebat regina pe un ton sec.

Alonso ştia că păşea pe marginea prăpastiei. Regina era foarte bănuitoare şi el trebuia să aibă mare grijă.

— Nu, a răspuns hotărât, dar tatăl fetiței, ca tutore şi fideicomis al averii ei, poate să aloce fonduri pentru cauza carlistă. Însă, dacă dobândesc acordul de logodnă, proprietățile

surorii mele vor trece nepoatei şi vor rămâne ca dotă. În acest caz, le-aş controla eu.

Regina s-a gândit câteva momente la propunerea lui.

— Dacă încuviinţez logodna, a spus în sfârşit, pot să creez un conflict internaţional cu Anglia care riscă să dăuneze Coroanei şi nu sunt dispusă să tolerez un asemenea prăpăd.

Alonso se temea de acest răspuns.

— Englezii luptă în favoarea infantelui don Carlos, i-a spus pe un ton calm. Un exemplu edificator îl constituie Charles Frederick[11]. Şi mulţi alţii despre care nu am aflat încă.

Bărbia reginei s-a crispat auzindu-l. Englezul era prizonierul lui Alonso de Lara şi ultimul lucru de care avea nevoie monarhia spaniolă îl reprezentau intruşii care se credeau apărători ai cauzei carliste.

— Vorbele tale sunt nechibzuite, de Lara, şi pot să le interpretez ca pe o provocare.

Fernando Muñoz a hotărât să intervină în discuţie.

— Nu este o idee aşa de nebunească, a zis el împăciuitor, dar dacă s-ar înfăptui, ar trebui cercetate bine toate pistele. María Cristina şi Alonso s-au uitat cu atenţie la ministru, cântărindu-i vorbele. A ne asigura loialitatea nobililor unindu-i de familiile cele mai credincioase este cea mai bună strategie pe care putem s-o aplicăm ca să obţinem victoria.

— Dar până acum nu a dat rezultate. Regina avea în minte căsătoria lui Alonso de Lara cu Aracena de Velasco şi a Rosei de Lara cu un englez, amândouă sprijinite de ea. Am crezut în mod greşit că, avându-i pe cei mai mulţi nobili de partea mea, va fi de-ajuns, dar m-am înşelat.

— Contele Velasco nu s-a pronunţat în legătură cu asta, i-a amintit Alonso reginei. Stă mai departe în expectativă, în turnul

11 Soldat englez care a luptat alături de carlişti (n.a.)

lui de fildeş şi mă îndoiesc că va orienta într-un sens sau altul.

— De Velasco ar fi un aliat important pentru cauza mea, a remarcat María Cristina cu un oftat de resemnare. Prin sprijinul lui am putea să obținem altele la fel de însemnate, ca al marchizului de Irián, al ducelui de Besande şi al conților de Arcayos şi Laciana.

— Intenționez s-o vizitez pe sora mea în Anglia, a spus Alonso pe un ton scăzut. Şi pot să mă văd cu contele Ayllón, maiestate. Voi încerca să culeg informații despre dovedita lui părtinire în chestiunea care ne priveşte.

Regina şi-a mijit ochii uşor iritată.

— Am nevoie de domnia ta aici, în Spania, şi nu într-o țară străină, care poate să se pronunțe în favoarea dreptului divin al infantei Isabel de a se proclama regină legitima a tuturor spaniolilor.

— Va fi doar o vizită scurtă, suficientă pentru a-i face să înțeleagă, pe sora mea şi pe conte, nevoia imperioasă de a sprijini cauza voastră.

— Nu am de gând să provoc un conflict din cauza ambiției nemăsurate a domniei tale, duce.

— N-o veți face, maiestate. Vă dau cuvântul meu.

— Du-te, atunci. Încearcă să îți controlezi sora şi convinge-l pe conte să fie de partea mea.

Totul fusese spus. Alonso a făcut o plecăciune adâncă şi s-a retras mergând cu spatele până când a ajuns la uşa din lemn. A apăsat pe clanța aurită şi a mai înclinat o dată din cap în semn de rămas-bun. A închis uşa încet după el. Avea în față un drum lung şi multe obstacole de trecut, dar, dacă sora lui se credea la adăpost de persoana lui, se înşela amarnic.

16

Zilele petrecute la granița scoțiană au fost cele mai frumoase din câte îşi putea aminti. Căsătoria în micuța capelă fusese o experiență minunată care o umpluse de o mare fericire. Andrés fusese zâmbitor, vorbăreț şi tandru ca în trecut. Ea se bucura pentru fiecare minut de energie pe care îl risipea şi acolo, la Gretna Green, părea că vremea nu trecuse, că ei încă se iubeau în munții Hornachuelos, lipsiți de griji ca doi adolescenți.

Dar se întorseseră la Whitam Hall. Andrés o prezentase întregului personal ca pe doamna casei, apelativ pe care-l acceptaseră cu toții. Din acel moment, orice hotărâre în legătură cu treburile casei era supervizată de ea. Rosa se mutase din odaia aurie în cea a lui Andrés, unde petreceau momente unice de iubire şi jocuri.

Viața se purta minunat cu ea.

Andrew se uita la femeia care îi întorsese lumea cu susul în jos. Era aceeaşi vrăjitoare pe care o cunoscuse în Hornachuelos. Senină în gesturi, dornică să învețe şi o amantă dezinhibată şi veselă cum existau doar în povestirile scrise special pentru sexul tare. Şi-a amintit când a văzut-o prima oară vorbind cu un bărbat, care lui i s-a părut un negustor. Acolo, în curtea întunecată a casei, rămăsese vrăjit de figura acelei femei care radia senzualitate prin fiecare por al pielii. Murmurul glasului ei catifelat, mişcările calme şi reținute l-au atras ca şi cum el ar fi fost o albină şi ar fi descoperit deodată cea mai frumoasă pajişte, plină de flori spre desfătarea lui.

A urmărit-o şi a bombardat-o cu insistențele sale până când zâmbetul pe care i l-a dăruit ea l-a zăpăcit şi amețit de dorință. Dar Rosa nu i-a uşurat situația. Ocolea cu măiestrie săgețile

aruncate de el, până când norocul i-a surâs în sfârşit şi una dintre ele a nimerit în inima femeii.

Cucerirea ei a fost lucrul cel mai îndrăzneţ şi divin la care putea să aspire un muritor. Andrew s-a îndrăgostit până peste cap în câteva zile. Rosei i-a luat mai multă vreme să accepte că şi ea fusese atinsă de săgeata lui Cupidon, dar când în cele din urmă a recunoscut, l-a făcut cel mai fericit bărbat din lume… până în clipa în care s-au despărţit. În ziua aceea şi în următoarele, Andrew a căzut din raiul pământesc în flăcările iadului, dar credea orbeşte că va ieşi nevătămat din ele.

Era a lui. Căsătorită de două ori, pentru ca niciodată să nu existe vreo îndoială în legătură cu asta. Rosa de Lara era Rosa Beresford, la bine şi la rău.

— Parcă ai fi motanul care a mâncat şoarecele.

Andrew a întors privirea auzindu-i vorbele. Era cufundat în amintiri care îi făceau inima să bată mai tare.

— Lady Beresford, nu sunt motanul care a mâncat şoarecele, sunt un leu care a vânat o căprioară rătăcită.

Ea i-a zâmbit la auzul acelei comparaţii.

— Ai de gând s-o mănânci?

El a tăgăduit, clătinând de mai multe ori din cap.

— Este atât de frumoasă că am hotărât să o ţin ostatică în regatul meu. Prinsă în ghearele mele şi cu răsuflarea mea desenând inimi pe gâtul ei de lebădă.

Ea i-a aruncat o privire amuzată.

— Întotdeauna mi-a plăcut această însuşire a ta, i-a spus pe un ton scăzut. Incredibilul tău simţ al umorului; ceva ciudat, venind de la un englez.

Andrew a pus un picior peste celălalt în vreme ce trăsura îşi urma drumul către Crimson Hill, unde urma să aibă loc o recepţie cu ocazia nunţii lor.

— Pentru că sunt un englez din sud. Şi noi, cei din sud avem

sângele mai fierbinte, ca şi spaniolii.

Rosa nu-i împărtăşea deloc părerea. Îşi amintea perfect de Arthur, fratele mai mare al lui Andrés, căci niciodată nu mai văzuse un chip mai sever şi mai aspru. Rezolvase chestiunea legalității Blancăi cu o solemnitate care a surprins-o. Nu văzuse pe chipul lui bărbătesc un zâmbet sau un licăr de empatie. Nu, Andrés se înşela. Bărbații englezi din sud erau rigizi şi serioşi.

— Nu-mi place s-o las singură pe Blanca, i-a spus pe neaşteptate, cu un aer melancolic.

— Micuța noastră e bine. Lady Jane nu va permite să i se întâmple nimic rău.

— Mintea mea ştie asta, dar inima nu vrea să se despartă de ea.

Andrew nu a apucat să-i spună nicio vorbă de alinare, fiindcă trăsura trecuse de gardul din fier şi o luase pe drumul ce ducea la conac. S-a uitat la Rosa, care şi-a manifestat agitația muşcându-şi buza inferioară. A început a-şi netezească cutele inexistente de pe poala rochiei de gală cu gesturi identice celor ale Blancăi.

— Nu trebuie să te îngrijorezi. Nu voi îngădui niciodată să-ți facă cineva rău.

Dar teama ei avea cauze mult mai întunecate: fratele ei Alonso şi războiul din Spania, însă nu voia să recunoască.

— Doresc să fiu vrednică de tine, Andrés, i-a spus brusc. Nu mi-ar plăcea să te fac de ruşine în fața prietenilor tăi. El a răsuflat adânc simțindu-se peste măsură de mândru. Vorbele ei îi plăcuseră foarte mult, dar nu i-a spus. Doresc să ne începem bine viața noastră în comun. Să fiu acceptată de cei care te iubesc.

— N-ai de ce să te temi în privința asta. Eşti femeia vieții mele şi toți ştiu sau vor şti. Rosa l-a privit cu ochi strălucitori de emoție. Andrés era un bărbat care nu-şi drămuia vorbele de

afecțiune, însă acestea nu păreau mieroase. Spunea ce gândea şi făcea ca inima ei să bată mai tare când îl auzea. Era un seducător înnăscut. Un donjuan unic şi era soțul ei. Se simțea cu adevărat foarte fericită. Caleaşca s-a oprit, şi Andrew a prins-o de mâini când se pregătea să deschidă uşa şi să iasă, dar, înainte de a o ajuta să coboare, i-a spus câteva vorbe liniştitoare. Acum sunt aici ca să te apăr şi să te iubesc. Alungă îngrijorarea de pe chip şi teama din suflet. Familia mea te va iubi la fel de mult ca mine. Prietenii mei te vor respecta la fel, dacă nu chiar mai mult decât mine.

Zâmbetul Rosei i-a confirmat că vorbele lui fuseseră cele potrivite.

Andrew i-a sărutat mâinile şi a ajutat-o să iasă din trăsură. Când a vrut să-i ofere brațul, a văzut că Ágata şi Christopher le veneau în întâmpinare coborând scările. Era frumos din partea lor că îi sprijineau la acea primă întâlnire pe care o vor avea ca soț şi soție cu nobilimea din Portsmouth.

— Arăți minunat, lady Beresford! Andrew…

Salutul înflăcărat al lui Christopher a fost ca un balsam regenerator pentru muşchii ei dureroşi din pricina încordării. Era atât de plăcut să primească dovezi de încurajare! Sărutul galant al cumnatului ei şi îmbrățişarea drăgăstoasă a Ágatei au făcut-o chiar să se simtă speriată de buna primire.

— Este impresionant, a spus în vreme ce ridica privirea ca să se uite la conac, după saluturile de rigoare. Aproape la fel ca Whitam Hall.

Lui Christopher i-au plăcut aceste vorbe, căci preferințele lui se îndreptau spre căminul Beresforzilor.

— Crimson e mai mare, dar nici Whitam nu rămâne mai prejos ca dimensiune.

Din glasul lui Andrew străbătea mândria, şi Rosa s-a gândit că avea toate motivele să se comporte astfel. Amândouă casele

erau excepționale şi de un lux copleşitor.

— Întârziem, s-a grăbit să spună Christopher. Ágata nu mi-a îngăduit să-l salut pe Devlin înainte de sosirea voastră.

— Rosa trebuie să-şi facă intrarea sprijinită de familie, a subliniat soția lui.

Rosa i-a adresat un zâmbet cumnatei ei în vreme ce urca scara susținută de brațul lui Andrés.

Ducele de Aran, stăpânul casei, se afla chiar în capătul celălalt al unui lung şir de oaspeți. Era un bărbat înalt şi cu păr bogat. Zâmbea într-un fel ce i s-a părut surprinzător Rosei, care şi-l închipuise mult mai sobru şi mai protocolar. Andrew a condus-o pe holul luminat până în marele salon.

— Nu aşteptăm să fim anunțați? a întrebat ea alarmată.

Christopher şi Ágata îi urmau îndeaproape.

— Suntem din familie, a spus Christopher. Sora mea este căsătorită cu primul născut al ducelui. Crimson Hill reprezintă al doilea cămin al nostru.

Explicația i se părea Rosei nemaipomenită, fiindcă, în ciuda înrudirii, rămâneau totuşi nişte oaspeți.

— E aici?

Se referea la Aurora, sora lui Andrés şi a lui Christopher.

— Nu. Locuieşte în cea mai mare parte a anului în casa ei din Granada. Eu obişnuiesc s-o vizitez cel puțin o dată pe an.

Rosa l-a privit uimită, dar n-a spus nimic. Acum îşi amintea de vorbele lui John. După ce rezolvase problema ei, îi spusese că va petrece câteva zile cu fiica lui, Aurora.

Ducele i-a zărit de la depărtare şi scuzându-se față de câțiva oaspeți, s-a îndreptat spre ei. Rosa s-a pregătit să facă reverența cuvenită.

— Vă aşteptam.

Glasul lui grav nu părea câtuşi de puțin mustrător.

— Lord Penword, a început Andrew, dați-mi voie să v-o

prezint pe soția mea, Rosa de Lara y Guzmán.

Devlon s-a uitat cu un ochi critic la fată şi ea a făcut o plecăciune adâncă şi plină de grație.

— Excelență…

Devlin i-a sărutat protocolar mâna. Ágata se uita la cumnata ei, cu uimire şi invidie. Ea n-ar fi putut niciodată să facă o reverență atât de grațioasă şi de elegantă.

— Bine ai venit la Crimson Hill!

Şi din acel moment Andrew a rămas singur căci Devlin a acaparat cu totul atenția Rosei. Acesta a condus-o către restul oaspeților ca s-o prezinte cu toate onorurile.

Christopher, Ágata şi Andrew au petrecut următoarele ceasuri răspunzând la întrebările adresate de doamne bătrâne şi prieteni foarte interesați să cunoască amănuntele unei căsătorii atât de neobişnuite.

— Mă duc s-o salvez, s-a oferit Ágata, dar Andrew a clătinat din cap şi, fără să-şi ia privirea de la soția lui, care chiar în acel moment vorbea liniştită cu lordul Eliot[12]. Rosa asculta foarte atentă lămuririle pe care i le dădea lordul în legătură cu ceva. O vedea încuviințând din când în când. Este o adevărată doamnă, a spus deodată Ágata. Ascultă de mai bine de un ceas aceeaşi persoană fără ca pe chip să i se citească altceva decât interes. Eu aş fi murit de plictiseală.

Andrew gândea acelaşi lucru dar nu a spus nimic. Christopher a luat o înghițitură din cupa de şampanie, în vreme ce băutura lui Andrew i se încălzea în mâini fără ca el să-i dea atenție.

— În curând va fi anunțată cina, le-a amintit Christopher.

El nu putea să-şi ia ochii de la figura soției lui. Rosa îşi ținea spatele drept, capul aplecat spre lordul Eliot şi mâinile împreunate. Avea ținuta unei regine şi stăpânirea unui general.

12 Lordul Eliot a fost trimis în Spania de către guvernul britanic ca să pună capăt execuțiilor arbitrare ale prizonierilor din ambele tabere şi să promoveze schimbul acestora (n.a.).

Şi s-a întrebat de ce îl deranja această atitudine. O singură dată ochii ei s-au îndreptat către locul unde se afla el, mâncând-o din priviri.

— Du-te, Andrew, i-a spus Christopher. Rosa este prea bine-crescută ca să întrerupă o discuție care sigur nu o interesează.

— N-aş vrea să par nerăbdător sau băgăcios, a recunoscut cu glas scăzut.

— Este dreptul tău să pretinzi o atenție care ți se cuvine.

Lordul Eliot va trebui să accepte, la fel ca şi restul oaspeților.

Dar nu a fost nevoie s-o salveze Andrew, fiindcă lordul Eliot venea deja împreună cu ea spre ei. Chipul Rosei exprima o îngrijorare care i-a făcut stomacul să se strângă. Despre ce naiba or fi vorbit? De ce soția lui trecuse cu iuțeala fulgerului de la veselie la tristețe? Andrew avea de pus multe întrebări, dar curiozitatea lui trebuia să aştepte un moment mai potrivit ca să fie satisfăcută, deoarece chiar atunci s-a anunțat cina.

Rosa nu mai era aceeaşi persoană plină de iluzii care sosise la conacul Crimson Hill la brațul lui. La cină fusese serioasă, absentă. Nici glumele Ágatei nu au făcut-o să-şi schimbe înfățişarea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Andrew înainte de desert.

Ea fusese tăcută cea mai mare parte a cinei. Stătea chiar în fața lui Andrew, dintr-o greşeală de protocol care nu fusese îndreptată la vreme şi datorită acestui fapt nu pierduse niciuna dintre expresiile întipărite pe chipul ei.

— Lordul Eliot va călători în curând în Spania, a răspuns ea pe un ton calm. El şi-a dat ochii peste cap, fiindcă nu ştia ce însemna această călătorie pentru soția lui. Guvernul britanic este îngrijorat de neîncetatele execuții ale rebelilor din patria mea.

Acum Andrew a rostit o înjurătură în gând. Dacă Anglia intervenea în lupta spaniolilor, necazurile nu vor întârzia să apară.

— Aţi vorbit despre execuţii?

I se părea uluitor faptul că lordul Eliot acaparase atenţia soţiei sale cu un subiect politic care îi privea doar pe bărbaţi.

— Ştie că am fost arestată de către Coroana spaniolă pentru că am luat atitudine în favoarea lui Carlos Isidro. Andrew s-a întrebat cum de se aflase că el se căsătorise cu o rebelă. La rândul lor, carliştii au început să împuşte prizonierii care le cad în mână, a continuat Rosa. Aceste grozăvii sunt discutate de către guvernul britanic, care a hotărât să trimită o comisie pentru ca cele două taberele să ajungă la o înţelegere şi să înceteze execuţiile arbitrare.

— Îţi înţeleg îngrijorarea, dar aici eşti în siguranţă.

Rosa l-a privit cu gravitate.

— Ştiu, dar sunt îngrijorată pentru familia şi prietenii mei care au rămas în Spania.

— Aşa e în război, Rosa. Acolo unde se desfăşoară, urmările sunt neplăcute.

— Discuţia cu lordul Eliot mi-a amintit de ce trebuie continuată lupta.

Temerile lui se adevereau. Rosa scăpase ca prin minune de spânzurătoare, dar încă se gândea la cei care luptau pentru idealurile lor.

— Să lăsăm politica în seara asta, lady Beresford. Ea şi-a aţintit privirea asupra soţului ei, care adoptase o atitudine a naibii de atrăgătoare. Şi-apoi ştiu cum să şterg această expresie de supărare de pe chipul tău. Nu vreau să mai exprime niciodată îngrijorare.

Rosa nu a putut să-i răspundă, pentru că servitorul tocmai aducea desertul: budincă de ciocolată şi căpşune cu miere. Când se pregătea să înfigă lingura în ea, a simţit o mângâiere pe sub masă. Un picior de bărbat tocmai aluneca pe piciorul ei.

Şi-a îndreptat privirea către soţul ei, care îşi mânca budinca,

fără să se sinchisească de stânjeneala pe care i-o provocase. A înțepenit şi a dat drumul lingurii, care a făcut un zgomot metalic când s-a lovit de porțelanul farfuriei.

— Andrés! a exclamat, simțind a doua mângâiere, care de data asta, ajunsese la genunchi.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Ágata, care stătea alături.

Christopher şedea la dreapta lui Andrew.

— E prima oară când gustă budinca, i-a spus acesta cumnatei lui, cu umor.

Rosa a răsuflat adânc în vreme ce piciorul lui continua s-o chinuie pe sub masă. Iisuse! Abia putea să respire şi să-şi ducă lingura de budincă la gură fără să-i tremure mâna. Cu piciorul drept a încercat să îndepărteze piciorul lui Andrés, dar din cauza mişcării s-a deplasat de pe scaun. A izbutit să se țină de marginea mesei ca să nu-şi piardă echilibrul.

— Andrés! a şoptit şocată, fiindcă el îşi continua jocul.

Ajunsese pe partea interioară a coapselor ei.

El a ridicat ochii din farfurie ca să se uite la ea; se făcuse roşie ca focul.

— Nu-ți place budinca, dragă? Sau tot te mai gândeşti la război?

17

Rosa se dovedea foarte receptivă. Învăța mult despre noua ei patrie şi despre obiceiurile englezilor. Toți cei de la Whitam o ajutau să se adapteze cât mai iute cu putință şi ca nou membru al familiei Beresford fusese acceptată fără rezerve de către nobilimea din Portsmouth.

La Whitam era aşteptată vizita oficială a ambasadorului spaniol la Londra, ca şi cea a lordului Eliot şi a colonelului John Gurwood[13]. Andrew se simțea un pic depăşit, fiindcă întotdeauna tatăl lui fusese cel care se ocupase de vizitele speciale. Christopher nu-l ajuta prea mult în această privință, fiind încredințat că fratele lui cel mai mic va putea să treacă cu uşurință prin acea încercare. Dar niciunul nu putea să-şi închipuie groaza lui la gândul că nu va fi la înălțime.

A continuat să deschidă corespondența, cu mintea la viitoarea vizită. Şi-a închipuit pricina pentru care ambasadorul spaniol stabilise o vizită în absența patriarhului Beresforzilor, şi Andrew a înjurat fiindcă asta însemna că era hotărât să aibă cu Rosa o discuție despre rebelii spanioli pentru a-i smulge toate informațiile pe care le socotea folositoare. Dar el dorea ca ea să uite de luptele din Spania şi să înceapă să trăiască liniştită alături de el, la Whitam, locul în care va fi în siguranță.

Zgomotul făcut la deschiderea uşii de la bibliotecă l-a determinat să ridice privirea din hârtii şi s-o fixeze asupra fiicei lui, care abia ajungea la clanță.

Zâmbetul copilăresc l-a dezarmat complet şi l-a făcut să simtă în inimă o iubire nemărginită.

— Eşti gata? a întrebat-o.

Blanca a dat din cap în semn de confirmare şi asta a făcut ca buclele ei negre să se unduiască uşor.

— Mama *şpune* că va veni îndată.

El s-a ridicat de pe scaun şi s-a îndreptat către micuță. Când a ajuns lângă ea, s-a lăsat pe vine şi a privit-o în ochi.

— Eşti frumoasă.

Blanca i-a zâmbit radioasă.

— Şi tu, i-a răspuns cu candoare.

---

13 A contribuit la negocierea aşa-numitului Tratat al lordului Eliot în Spania (n.a.)

— Şi eu sunt frumos? a întrebat-o ştrengăreşte Andrew.

— La fel de *frumoş* ca Atila.

El a plescăit din limbă amintindu-şi de câinele pe care îl adoptase Blanca şi de numele pe care i-l pusese. Care, apropo, îi venea ca o mănuşă. Pe unde alerga el, nu mai creştea iarbă.

— Atila tot nu va intra în casă până când nu îşi va stăpâni pornirile. Şi, indiferent ce vei spune, n-o să mă faci să mă răzgândesc.

— Atila nu ştie ce *faţe,* a argumentat micuţa. Andrew era de acord cu fiica lui dar câinele va sta tot în grajd până când se va cuminţi. Încă putea să audă ţipătul pe care îl scosese bucătăreasa când a mâncat o parte din fazanul fript pentru cină. Şi asta fără să pună la socoteală zarva cameristelor când a distrus pernele. Încă i se părea că vede fulgi zburând prin odăi. Dar eu am să-l învăţ, a spus micuţa cu mândrie.

Andrew a îmbrăţişat-o cu putere. În clipa următoare, a luat-o de mână ca să meargă în întâmpinarea soţiei lui, care cobora scara principală şi se îndrepta către ei.

Când i-a văzut, Rosa a răsuflat adânc. Blanca era îmbrăcată întocmai ca tatăl ei: pantaloni de călărie, vestă cu imprimeuri, bluză albă, cizme negre şi capă asortată.

Andrew şi-a reprimat un fluierat când a văzut ţinuta Rosei. Purta un costum de amazoană din catifea verde închis, părul strâns într-un fileu şi pălăria într-o parte, cu flori asortate la culoarea rochiei. Toate hainele ei sosiseră din Spania cu câteva zile în urmă. De câte ori o vedea, rămânea fără răsuflare.

— Am să-i spun Emmei să-ţi schimbe hainele, i-a spus Rosa fetiţei cu glas liniştit.

S-a întors şi a început să meargă, dar vorbele lui Andrew au oprit-o.

— Blancăi îi place să călărească îmbrăcată aşa. Nu, scumpo?

Micuţa a păstrat tăcerea lungă, o bună bucată de vreme, lipită

de picioarele tatălui ei, ca şi când ar fi căutat apărare. Rosa s-a întors brusc şi l-a străpuns cu privirea pe Andrew, care se uita la ea zeflemitor.

— Blanca, du-te după Emma şi spune-i că am zis să-ți schimbe hainele. Fetița a ascultat-o de îndată pe mama ei. S-a eliberat din mâna lui Andrew şi a alergat spre vestibul fără să se uite înapoi. El a încrucişat brațele şi a susținut privirea Rosei. Andrés, Blanca nu poate să umble îmbrăcată ca un băiat, a insistat ea, dar expresia lui a făcut-o să-şi muşte buzele.

— Fiica noastră se va îmbrăca aşa cum va dori de câte ori va fi însoțită de tatăl ei.

Rosa a clipit o dată, căci Andrés folosise un ton autoritar.

— Trebuie să învețe să se poarte ca o domnişoară şi, dacă se va îmbrăca precum un băiat, asta n-o s-o ajute, a încercat să-l lămurească.

El a schițat un zâmbet cuceritor.

— E prea mică să-şi facă griji pentru aceste amănunte. Are tot timpul din lume să învețe rigorile etichetei, crede-mă. Rosa a dat încet drumul aerului. Şi va fi ultima oară când îmi subminezi autoritatea în prezența fiicei noastre.

Rosa a lăsat ochii în jos, mâhnită. Andrés avea dreptate, dar ei încă îi venea greu să înțeleagă că educația micuței nu mai cădea exclusiv în sarcina ei.

— Îmi pare rău că te-am sfidat, a spus cu sinceritate, dar Blanca se va îmbrăca aşa cum se cuvine pentru o domnişoară, altfel nu va ieşi să călărească. El a făcut un pas spre ea, cu ochii mijiți. Înțelegea prea bine stânjeneala stârnită de hainele fetiței fiindcă Rosa crescuse cu norme şi reguli rigide şi, fără să-şi dea seama, transfera această austeritate asupra fetiței; dar nu avea de gând să îngăduie asta, chiar dacă ar trebui să-i conteste hotărârea. Blanca va creşte ca o fetiță obişnuită, sub supravegherea unui tată care o adora. Rosa ştia că întrecuse

măsura prin vorbele ei, dar educarea unui copil era dificilă şi n-avea de gând să arunce la gunoi atâția ani de strădanie. Oare Andrés nu-şi dădea seama cât de dăunător ar putea fi pentru viitorul fetiței să fie catalogată drept excentrică? Ciudată? Şi îngăduindu-i să călărească îmbrăcată în haine bărbăteşti, încuraja tocmai aceste însuşiri, inadmisibile la o domnişoară. Andrés, nu voiam să te supăr, a spus cu sinceritate.

— Dar ai făcut-o, a spus el apăsat, dar fără să-i facă vreun reproş.

— Blanca trebuie să învețe de mică şi nu aş vrea să fie considerată prost crescută fiindcă nu am învățat-o să se supună normelor de conduită obligatorii pentru o fată educată.

— Are suficientă vreme ca să învețe să respecte noianele.

— Dar nu va învăța dacă nu-i punem stavilă.

— Dacă îi permitem să se îmbrace comod ca să călărească, nu înseamnă că nu-i punem stavilă.

Rosa a răsuflat adânc căutând argumente.

— Când va deveni adolescentă, n-o să vrea să se îmbrace cu o fustă incomodă şi voluminoasă de câte ori va avea prilejul să călărească şi atunci tu, cu îngăduința ta, îi vei fi făcut un mare rău.

Andrew era pe punctul să izbucnească în râs, dar s-a abținut. Rosa era delicioasă când pleda pentru o atitudine cât se poate de logică şi coerentă, însă voia să-şi educe fiica fără să țină seama de normele de protocol.

— Va călări cu fustă de câte ori eticheta o va cere, pot să te încredințez, dar când călăreşte cu părinții ei nu trebuie să-şi îngrădească libertatea.

Rosa era gata să rostească o înjurătură, dar s-a stăpânit. Discuția căpăta proporții nebănuite şi îi scăpa de sub control.

— Nu voiam să te provoc, a spus în şoaptă.

— Tu toată eşti o provocare. Andrés ajunsese lângă ea. A luat-

o de mijloc şi a lipit-o de trupul lui. Şi trebuie să înveți bine un lucru: de-acum înainte, n-o să mă mai contrazici în prezența fiicei noastre.

— Dar, Andrés…

— Am să te sărut atât de intens că n-ai să ştii unde ți-e capul şi unde picioarele. O să-ți eliberez părul acesta minunat, ca să unduiască în bătaia vântului în vreme ce călăreşti alături de mine, ca să-i dezvălui fiicei noastre o parte din libertatea de care se poate bucura alături de părinții ei.

Şi şi-a pus în aplicare intențiile. I-a dat jos pălăria de pe cap şi a aruncat-o în cuierul din colț, dar nu a nimerit, şi aceasta a căzut pe podea. Apoi a aplecat capul căutându-i gura şi a sărutat-o cum sărută un bărbat femeia pe care o iubeşte. Cu patimă arzătoare. Cu o foame nemărginită. Între timp, îi scotea acele din păr şi îi elibera şuvițele, cu atâta blândețe de parcă o făcea cu limba, nu cu degetele. Gustul lui o îmbăta. Parfumul pielii lui îi înnebunea simțurile, şi când Andrés s-a îndepărtat, Rosa nu mai ştia unde se află, nici despre ce vorbeau. Simțea înăuntrul ei o avalanşă de senzații care o amețeau.

— N-am aer, i-a mărturisit, tulburată şi foarte aţâţată.

El i-a străpuns chipul cu privirea, îmbujorat de sărat şi dominat de o dorință nestăvilită.

— Atunci răsuflă adânc, pentru că am să te sărut din nou.

Apleca deja capul în întâmpinarea gurii ei când un râs de copil l-a făcut să se depărteze de Rosa, care rămăsese cu ochii închişi şi buzele întredeschise, în aşteptarea sărutului făgăduit.

Amândoi stăteau în mijlocul vestibulului. Pierduseră noțiunea timpului şi, numai cu un efort supraomenesc, a reuşit să se desprindă unul de celălalt.

Andrew s-a uitat la Blanca; îşi înlocuise pantalonii cu o fustă albastră, dar păstrase cămaşa, vesta, cizmele şi capa.

Rosa şi-a revenit în sfârşit şi a străpuns-o cu privirea pe

micuță, care se uita la ea cu un aer complice. Strălucirea din ochii de copil a înfiorat-o de emoție şi i-a dat impresia că pierde ceva, dar nu ştia ce. Complicitatea dintre tată şi fiică era evidentă şi a umplut-o de o linişte necunoscută până atunci.

— Eşti gata? a întrebat-o pe fiica sa, cu dulceață în glas.

Blanca a dat afirmativ din cap, dar nu a răspuns. Rosa s-a întors spre uşă în vreme ce-şi punea mănuşile, cu mâini nervoase. Sărutările lui Andrés o zăpăceau, o făceau să ardă şi, dacă Blanca nu i-ar fi întrerupt, pe ea nu ar fi deranjat-o să facă dragoste chiar în vestibulul casei. Îşi pierdea mințile cu paşi repezi!

Andrew a întins o mână spre fetiță, care a coborât ultima treaptă către el. Când a băgat de seamă că mama ei nu îi vedea, şi-a ridicat fusta albastră şi i-a arătat tatălui ei că pe dedesubt purta încă pantaloni. Andrew a izbucnit în râs şi a luat-o în brațe. Rosa s-a întors să vadă ce îl amuzase atât de tare, dar nu a văzut decât că Andrés şoptea ceva la urechea Blancăi, iar ea făcea un gest afirmativ şi îi răspundea cu un zâmbet nevinovat.

Imaginea tatălui şi a fiicei împărtăşind o confidență era cu adevărat superbă, şi Rosei i s-a pus un nod în gât.

— Ce te îngrijorează? întrebarea lui Christopher l-a readus brusc la realitate. În ultima vreme te văd cam absent.

Îngrijorarea lui Andrew avea un nume: războiul din Spania.

— Mâine va fi cina oficială cu ambasadorul spaniol şi cu lordul Eliot.

Christopher a băut o înghițitură din paharul cu coniac.

— Rosa se va descurca foarte bine. Este o femeie bine pregătită, dar cred că alta este pricina îngrijorării tale.

Andrew nu se simțea îngrijorat şi, chiar dacă era de acord cu aprecierea fratelui său cu privire la Rosa, nu asta îl frământa.

— Crezi că tata va mai întârzia mult până să se întoarcă?

Christopher a ridicat din umeri. Nu cunoştea data întoarcerii

tatălui lor, nici a lui Arthur, care se hotărâse să mai stea o vreme departe de Anglia. Se afla la Salamanca, unde cumpăra iepe pentru grajdurile de la Crimson Hill. Fratele lui câştiga o avere cu mânjii pe care îi creştea.

— Pari istovit, a comentat Christopher, fără să-şi ia privirea de la fratele lui cel mai mic.

Chipul îndeobşte nepăsător al lui Andrew avea un rictus de neliniște care i se părea ciudat. Nou. Amândoi stăteau în fața biroului, în biblioteca de la Whitam. Uşa era închisă, ca să nu fie deranjați.

— Tata este un bărbat foarte influent şi întâlnirile la care trebuie să asist în numele lui sunt prea multe. Abia sfârşesc cu una că trebuie deja să mă pregătesc pentru altele şi toate sunt inevitabile.

Plângerea lui Andrew i s-a părut lui Christopher justificată; tânărul nu era obişnuit cu rigorile etichetei. Crescuse în puf.

— Atunci refuză invitațiile, l-a sfătuit fără să clipească.

Sprâncenele blonde ale lui Andrew au format un arc perfect. „Să le refuz? Cu neputință”, şi-a spus sieşi.

— Nu pot să le refuz.

— De ce?

— Pentru că sunt obligații ale tatei, şi datoria mea este să mă achit de ele. Pentru ca numele lui să fie pe mai departe nepătat. I-a luat o viață întreagă să-şi clădească reputația excelentă şi eu nu pot să stric totul fiindcă mă obosesc îndatoririle sociale.

Christopher a deschis gura, dar a închis-o la loc. Andrew nu mai părea acelaşi om. Unde era libertinul care o ținea din chef în chef până cădea lat?

— Bănuiesc că vorbele astea nu sunt ale tale, ci ale soției tale.

Strălucirea din ochii fratelui lui i-a confirmat bănuielile.

— Este o doamnă în adevăratul înțeles al cuvântului, a spus Andrew pe neaşteptate.

Christopher a avut impresia că tonul lui părea resemnat. Rosa era o femeie nemaipomenită, o soție extraordinară şi o mamă atentă şi devotată.

— Pentru oricine este limpede că te iubeşte şi se străduieşte să-ți facă pe plac, i-a spus ca să-l consoleze.

— Dar e atât de… Andrew a tăcut un moment, atât de rigidă şi severă, a încheiat în sfârşit. Gesturile ei sunt totdeauna elegante. Nu are niciodată rochia şifonată sau o şuviță de păr nelalocul ei. Nu râde niciodată în chip spontan în prezența oaspeților. Îşi controlează emoțiile în fața oamenilor ca o regină în fața duşmanilor. Mă înnebuneşte cu rigiditatea ei!

Christopher începea să înțeleagă starea de spirit a fratelui lui.

— Ai vorbit cu ea despre asta? Ar fi bine să-i spui cum te face să te simți educația ei rigidă.

Expresia de pe chipul lui Andrew a fost atât de comică încât lui Christopher i-a fost foarte greu să se stăpânească şi să nu izbucnească într-un hohot de râs.

— Crezi că pot să-i spun că mă deranjează faptul că e atât de educată? A fost crescută din leagăn ca să se poarte cum este de aşteptat din partea unei doamne de rang înalt.

— Şi unde e problema?

— Mi-ar plăcea s-o văd pierzându-şi cumpătul măcar o dată. Să-şi păteze rochia şi să nu-i pese. Să poarte părul lăsat pe spate pentru desfătarea ochilor mei…

— Ar trebui s-o iei aşa cum este.

Aşa o lua, şi-a spus Andrew, dar nu putea să nu dorească să fie mai spontană cu el.

— Când am cunoscut-o, era o persoană cu totul diferită față de femeia care este acum. M-a cucerit prin felul în care mă privea, prin modul cum se purta, liberă, dar nevinovată. Tăcută, dar comunicativă…

Christopher l-a întrerupt.

— Între fata aceea şi femeia care este acum se află o fetiță de cinci ani şi un război, Andrew. Pesemne a fost foarte greu pentru ea s-o crească singură pe frumoasa mea nepoată. Să țină piept unui frate absolutist şi să mai fie şi declarată trădătoare a Coroanei. Nu uita că a supraviețuit printr-o minune.

— Ai dreptate, a încuviințat Andrew. Chiar şi aşa, nu pot să nu simt că mi-ar plăcea să cânte o baladă de dragoste pentru mine sau să pălmuiască o femeie de dragul meu. Par un copil răzgâiat, nu-i aşa? a recunoscut cu umilință.

Christopher şi-a amintit că Ágata făcuse tocmai aşa ceva pentru el, dar Ágata nu era fiica unui duce spaniol, ci a unui ofițer francez înfrânt.

— Ai trăit mereu fără să-ți pese de inimile pe care le zdrobeai în calea ta. Fratele lui voia să-l întrerupă, dar Christopher nu i-a îngăduit. Nu ai avut niciodată răspunderi. Tata te-a lăsat să creşti liber, fără altă grijă decât distracția şi mereu am crezut că nu îți făcea o favoare cu asta, iar timpul mi-a dat dreptate.

— O iubesc din tot sufletul, Christopher, a recunoscut pe un ton hotărât, dar mă deranjează că este atât de desăvârşită.

Spusese vorba potrivită: Rosa era prea desăvârşită pentru el.

— Atunci, spune-i, ca să ştie cum te simți.

Dar Andrew nu avea de gând să-i urmeze sfatul. Problema n-o reprezenta Rosa, ci el însuşi, care tânjea prea mult după femeia care fusese ea în trecut. După momentele vesele şi lipsite de griji pe care le împărtăşiseră, când el nu ştia că era fiica unui duce şi sora unui bărbat prea intolerant şi războinic. Andrew îşi propusese s-o facă pe Rosa să se poarte mai firesc, dar nu ştia dacă va izbuti.

18

Rosa a controlat totul pentru a mia oară. Argintăria fusese ştearsă până când a început să strălucească. Serviciul de masă pentru ocazii deosebite era aşezat cu grijă, iar glastrele cu flori umpleau de prospeţime nu doar sufrageria, ci şi vestibulul şi salonul principal al casei. Alesese cu grijă meniul şi verificase împreună cu bucătăreasa amănuntele legate de antreuri şi desert. Angajase încă doi lachei ca să îmbunătăţească serviciul cu prilejul unui eveniment atât de special ca acela care va avea loc la Whitam Hall.

Când Andrew a prezentat-o personalului casei, Rosa crezuse că îi va fi foarte greu să-i facă s-o asculte, dar majordomul, bucătăreasa şi restul personalului acceptaseră fiecare sugestie a ei fără comentarii. Conducerea unui conac ca Whitam nu era lucru uşor, dar fusese bine instruită şi, mulţumită respectului pe care i-l arătau toţi, îndeplinirea obligaţiilor care îi reveneau stăpânei casei era floare la ureche.

— Marcus. Majordomul şi-a aţintit privirea asupra ei, iar Rosa i-a zâmbit recunoscătoare. Totul este fără cusur.

Bărbatul şi-a umflat pieptul cu mândrie. Recunoaşterea primită din partea doamnei pentru munca lui i s-a părut neaşteptată, dar foarte plăcută.

— Este datoria mea, milady, i-a răspuns uşor tulburat.

Rosa şi-a pus mâna dreaptă pe antebraţul majordomului, privindu-l cu atenţie.

— Este mai mult decât atât. Este devotament exemplar.

Whitarn funcţionează la perfecţie datorită efortului dumitale şi al restului personalului din casă. Mulţumesc mult şi, te rog, transmite tuturor recunoştinţa mea sinceră.

Marcus se simțea foarte încurcat. Era pentru prima oară când o doamnă Beresford îi mulțumea pentru că-şi făcea treaba. O muncă pe care o presta cu multă plăcere.

— Ai să-l faci să roşească, dragă.

Glasul lui Andrew a ajuns la ea de la uşa de intrare în sufrageria principală. Rosa l-a privit, dar nu s-a îndreptat spre el.

— Constat doar un fapt care merită o recunoaştere sinceră din partea noastră, a adăugat cu empatie ceea ce a determinat retragerea rapidă a lui Marcus.

— Mă duc să văd dacă şi cameristele şi-au terminat treaba, milady.

Andrew se uita tot timpul la majordom, care deja închidea uşa în urma sa.

— Îl ai la degetul mic. Rosa se aplecase ca să miroasă un buchet de flori aşezat în mijlocul mesei. Altele mai mici erau plasate la o distanță potrivită ca să nu încarce prea mult aerul cu mirosul pătrunzător de trandafiri. Cu fiecare zi care trece mă surprinzi tot mai mult, a continuat el.

Rosa s-a întors spre soțul ei, care venea către ea cu o strălucire ştrengărească în ochi. Inima i-a bătut mai tare. De îndată ce îl privea, uita de toți şi de toate. Ce putere avea Andrew de o subjuga astfel?

— Te-am luat prin surprindere? l-a întrebat cu o anume nerăbdare în glas. El i-a observat rochia, cu decolteu pătrat şi danteluri transparente la gât. Talia era înaltă, chiar de sub bust. Abia dacă avea trenă, iar culoarea aurie era foarte frumoasă făcându-i părul să pară şi mai întunecat sub candelabrul din cristal. Purta câteva bijuterii foarte discrete, doar un lanț fin cu un mic crucifix la gât, o agrafă cu perle în cocul sofisticat şi inelul cu smaralde pe care i-l pusese el pe deget când s-au căsătorit la granița scoțiană. Dar, chiar dacă ar fi fost îmbrăcată în zdrențe, rangul ei ar fi ieşit la iveală. Şi deodată îndoiala i-a

zdruncinat încrederea. El nu se sinchisise niciodată de etichetă, de păstrarea aparențelor. Tatăl lui îl scuzase de fiecare dată şi îi îngăduise să se eschiveze de la cele mai multe dintre obligațiile sociale, care i se păreau îngrozitor de plictisitoare. Te văd îngrijorat. Vorbele Rosei au ajuns la el printre suspine. Era pierdut, copleşit de simțăminte descurajatoare. Andrés…

A clipit ca să îndepărteze neplăcuta senzație că era nelalocul său. Rosa îşi împletise degetele cu ale lui, care se răciseră brusc.

— Eşti superbă, i-a spus în cele din urmă. Ea l-a privit în ochi admirându-le strălucirea. Seara va fi un succes, a adăugat el cu mândrie. Săptămâni în şir se va vorbi despre somptuoasa cină dată la Whitam Hall.

Ea a luat-o ca pe un compliment, ceea ce şi era, dar ceva în atitudinea lui i-a atras atenția. De mai multe zile chipul lui Andrew oglindea îngrijorare, o anume rezervă pe care nu şi-o putea explica.

— Tu faci totul mult mai uşor, a spus ea cu simplitate. I-a apreciat cuvintele chiar dacă ştia că le spusese ca să-i facă pe plac, Rosa avea mereu o vorbă bună pentru toți, chiar şi pentru băiatul care curăța grajdurile. Îmi place căminul tău. Aici domnesc iubirea şi prietenia, a adăugat ea fără să înceteze să-l privească.

— Când îl vei cunoaşte mai bine pe fratele meu Arthur, ai să-ți schimbi părerea.

Rosa a mijit ochii, uimită de comentariu. Chiar dacă Arthur i se păruse rece şi rezervat, nu îl credea în stare să strice armonia familială pe care a observat-o în casă. În fiecare colț al căminului.

— De bună seamă, pare excesiv de serios, a remarcat, fără să-i dea drumul la mână. Dar bănuiesc că a fost doar o primă impresie.

Andrew i-a pus palma pe umăr. Abia putea să-şi ia privirea de

la chipul ei frumos care exprima un viu interes. Pentru femei ca Rosa se cucereau imperii, se declarau războaie, se pierdeau vieți.

— Nu ți-ar strica un pic de neglijență în înfățișare.

— Neglijență…? Nu a putut să termine fraza pentru că gura lui Andrés a acoperit-o lacomă pe a ei. Limba lui a luat-o prin surprindere şi geamătul de plăcere i-a rămas înăbuşit în gât. Soțul ei i-a muşcat buza inferioară, i-a mângâiat interiorul obrajilor şi i-a căutat limba cu a lui, într-un fel îndrăzneț şi senzual. Rosa aproape că nu-şi mai simțea picioarele, avea impresia că genunchii îi deveniseră de gelatină şi nu a avut încotro decât să se agațe de redingota lui ca să nu cadă la pământ. Mâna lui Andrew a urcat încet pe spatele ei, mângâind fiecare vertebră şi scobitură până când a ajuns la ceafă, unde a ținut-o cu destulă putere ca ea să nu poată să-şi mişte capul. Şi a aprofundat şi mai mult sărutul. A gustat-o îndelung şi cu nesaț. I-a explorat interiorul ei mătăsos până când a amețit-o din cauza lipsei de aer. Iisuse! a exclamat Rosa când buzele lui au început să deseneze un mic cerc în jurul urechii ei.

Mişcarea i se părea grozav de aţâţătoare şi îi provoca nişte gâdilături în stomac care semănau cu bătaia din aripi a unor fluturi jucăuşi.

— Lasă-ți-l liber.

Rosa nu a ştiut la ce se referea până când a auzit desfăcându-se agrafa care îi ținea părul des şi întunecat. Când şuvițele groase au început să-i cadă pe umeri şi pe spate, s-a depărtat câțiva centimetri de el.

— Andrés! a exclamat îngrozită. Nu se cuvine ca o doamnă să poarte părul lăsat pe spate la o cină protocolară.

Încerca să-şi prindă din nou părul, dar degetele lui nu o lăsau. Andrew înfăşurase câteva şuvițe pe degete şi le mângâia ca şi cum ar fi vrut să le încerce textura şi grosimea.

— Ador părul tău. Îmi place să-l văd unduindu-se liber. Clipa magică pe care o împărtăşiseră s-a risipit brusc.

Rosa avea buzele umflate de sărut, obrajii îmbujoraţi de la frecarea de chipul bărbatului şi părul ciufulit, căzându-i în voie în jurul mijlocului îngust.

— Îl vei vedea diseară, după ce va pleca şi ultimul oaspete, i-a spus pe un ton fără să vrea cam sec.

— Oaspeţilor nu le va păsa, a răspuns el ca s-o încurajeze. Rosa nu putea să înţeleagă atitudinea lui nepăsătoare. Ea era o doamnă, iar doamnele nu se prezentau la cină ca nişte precupeţe.

— Dar mie îmi va păsa şi este o părere care ar trebui să aibă prioritate într-o asemenea situaţie.

— Colonelul John Gurwood şi soţia sa aşteaptă să fie primiţi, a anunţat Marcus după ce a tuşit uşor.

Geamătul de groază al Rosei l-a făcut pe Andrew să închidă ochii. Făcuse o mare prostie eliberându-i superbul păr.

— Trebuie să mă aranjez, dar nu pot să trec prin vestibul ca să urc în odaia mea şi să fiu văzută în halul ăsta.

Panica ei era cât se poate de grăitoare.

— Parcă ai fi o nimfa, i-a şoptit la ureche.

— Andrés! a exclamat indignată.

Groaza de pe chipul ei l-a făcut să-şi revizuiască atitudinea jucăuşă. Rosa chiar era îngrijorată, încercând să-şi prindă, fără să izbutească, părul cu agrafa.

— Nu-ţi face griji, a spus resemnat. Îi voi duce în bibliotecă să-i arăt colonelului colecţia de arme a tatei, aşa că vei avea timp suficient să urci şi să te aranjezi.

Rosa a scos un oftat întretăiat de suspine.

— Mulţumesc, a răspuns simplu.

Dar Andrew a sărutat-o iarăşi pătimaş şi intens, până când tusea lui Marcus l-a făcut să-i dea drumul. Uitase cu totul de majordom şi de cei doi oaspeţi care aşteptau în vestibul.

Cina se desfăşura firesc, dar ochii lui Andrew nu se dezlipeau de chipul soţiei sale, care îi asculta cu atenţie pe colonel şi pe soţia acestuia. Amândoi îi descriau cu lux de amănunte felul de viaţă din Caraibe, unde fusese trimis colonelul la începutul carierei lui militare. Niciun gest, nicio mişcare nu arăta cât de plictisitoare trebuie să-i fi părut Rosei conversaţia. Supraveghea cu grijă să nu lipsească nimic de la masă şi, din când în când, se uita la Marcus şi îi făcea un semn de încuviinţare, ca şi cum i-ar confirma că totul era în ordine. Paharele oaspeţilor erau mereu pline, iar doamnelor li se dăduseră nişte evantaie ca să se răcorească de căldura produsă de lumânări, conversaţia spumoasă şi umorul domneau în sufragerie.

El stătea în celălalt capăt al mesei, lângă ambasadorul spaniol şi soţia acestuia. Fratele lui, Christopher, şedea în capul mesei, în absenţa tatălui lor. Rosa se aşezase între cei mai în vârstă doi bărbaţi, manifestând faţă de ei o mare deferenţă. Cui îi plăcea să stea între doi oameni care abia auzeau şi al căror singur subiect de conversaţie erau vicisitudinile sorţii? Lui de bună seamă că nu.

Ágata râdea împreună cu două doamne care nu se opreau din vorbit despre modă, un subiect care cel puţin nu trebuie să i se fi părut prea plictisitor cumnatei lui, şi brusc Andrew s-a trezit studiind cu interes fiecare chip. Era îngrozitor de plictisit, obosit să asculte discuţia despre războiul din Spania pe care o începuse ambasadorul, subiect care a iscat o polemică între mai mulţi domni. Şi, când şi-a aţintit privirea asupra fratelui lui, a văzut că avea aceeaşi seninătate ca şi Rosa. Stătea drept, tocmai pe dos faţă de el, care îşi pusese picior peste picior ca să stea comod, fără să se strângă aidoma unui acordeon. Ochii lui Christopher exprimau interes pentru persoana care îi solicita atenţia, dar păstrându-şi în acelaşi timp eleganţa ce îl caracteriza. Privindu-i pe rând pe Rosa şi pe Christopher, a văzut că amândoi erau

făcuți după același calapod, aveau aceeași dezinvoltură, eleganță și purtare aleasă. Deodată, ochii i s-au îndreptat către cumnata Ágata, care îl privea fix și îi făcea cu capul un semn abia vizibil să se stăpânească. Știa ce gândea! A schițat un zâmbet în vreme ce ridica paharul și îi închina un toast.

— Așa este, lord Beresford?

Andrew și-a alungat gândurile pentru a-l privi pe ambasadorul care îi pusese întrebarea, o întrebare pe care el nu o auzise, fiind absorbit de fratele și soția lui.

— Pardon? a răspuns cu altă întrebare; era absolut năucit.

— Lordul Freeman crede că răscoala carlistă nu va ține multă vreme.

Vorbeau tot despre războiul din Spania, un subiect pe care Andrew începea să-l deteste.

— Încetarea ostilităților din partea ambelor tabere ar fi benefică pentru spaniolii care nu luptă, a răspuns rapid, dar fără implicare emoțională.

Ambasadorul spaniol s-a rezemat de spătarul scaunului și l-a privit cu luare-aminte. Îi analiza comentariul într-un mod critic.

— Din vorbele dumneavoastră deduc că sunteți în favoarea regenței Mariei Cristina, adevărat?

Întrebarea lordului Freeman l-a prins cu garda jos. El nu era în favoarea, nici împotriva a nimic.

— Războaiele aduc doar moarte și mizerie, a adăugat cu un ton nepăsător, și ăsta e un fapt de netăgăduit.

— Și ce părere are soția dumneavoastră despre această poziție neutră? a stăruit ambasadorul continuând să-l privească.

Andrew nu s-a gândit la răspuns, care s-a ivit pe buzele lui aproape fără voie.

— Lady Beresford gândește la fel ca mine.

— Dați-mi voie să mă îndoiesc, lord Beresford, l-a contrazis ambasadorul pe un ton calm. Știm că soția dumneavoastră este

susținătoarea lui Carlos şi nu a infantei şi că a finanțat cu propria moştenire pretenția fratelui regelui.

Andrew intrase pe un teren primejdios, dar voia să încheie definitiv subiectul.

— Soția mea înțelege şi acceptă că politica este o treabă de bărbați. Acum este cetățean englez şi, prin urmare, revolta lui don Carlos şi răspunsul războinic al susținătorilor infantei n-o afectează.

Geamătul generalizat i-a arătat că rostise vorbele nepotrivite şi, în urma lor, s-a lăsat o tăcere stânjenitoare. Andrew s-a uitat la Rosa, care îl privea uimită, şi, o secundă mai târziu, întristată.

— Andrew, cei mai mulți dintre oaspeți nu-ți cunosc simțul umorului, a intervenit Christopher, încercând să abată atenția de la răspunsul fratelui lui.

Rosa tot nu-şi lua ochii de la el. Andrew a înțeles că tocmai o pusese într-o situație destul de compromițătoare. Rostise cu voce tare ceea ce simțea el şi uitase cu desăvârşire că alături îi stătea ambasadorul spaniol, apărător declarat al regenței Mariei Cristina. Tăcerea s-a prelungit preț de câteva momente stânjenitoare. Ágata nu ştia cum putea cumnata ei să contracareze un comentariu atât de nefericit din partea lui Andrew. Dar Rosa a răspuns cu totul altfel decât se aşteptau toți.

— Soțul meu are dreptate în privința politicii. Iar situația spaniolă îl îngrijorează, dar nu ia atitudine, ca să nu mă sperie, a recunoscut în cele din urmă. Grija lui pentru liniştea mea îl face să se exprime astfel, nu-i aşa, iubitule?

Acum toate privirile s-au îndreptat către Andrew. Rosa izbutise să atenueze prăpădul prilejuit de vorbele lui şi îl pusese într-o situație mult mai bună decât făcuse el cu ea.

— Doresc doar fericirea ta, a spus Andrew cu glas scăzut, aproape în şoaptă.

Fiecare vorbă rostită de gură îi ieşea drept din inimă şi era

plină de o iubire pătimaşă pe care Rosa a ştiut s-o prețuiască.

— Ştiu, i-a răspuns cu simplitate. Şi sunt nespus de recunoscătoare.

Oaspeții urmăreau dialogul lor. Parcă ar fi fost singuri în sufragerie şi discutau de parcă ar fi stat alături în ciuda distanței care îi despărțea.

Christopher a hotărât să intervină în discuția care devenise liniştită mulțumită abilității cumnatei lui. Izbutise ca nişte vorbe supărătoare să fie luate ca o declarație de iubire. Era uimit.

— Domnilor, ne vom bea coniacul în salon. Vă rog să mă însoțiți.

Bărbații s-au ridicat în picioare şi l-au urmat, mai puțin Andrew, care stătea tot la masă, fără să-şi ia ochii de la Rosa.

Nimic din atitudinea ei nu arăta că ar fi fost supărată. Doar ochii îi oglindeau o anume durere, dar ea ar fi trecut neobservată pentru oricine nu o cunoştea aşa de bine. Era o femeie unică.

19

Andrew nu l-a însoțit pe fratele lui în salon, cu ceilalți bărbați, ca să savureze un pahar cu coniac. Avea nevoie să respire un pic de aer, de aceea a ieşit în grădina din spatele conacului. S-a îndreptat către tufele de trandafiri, a trecut de ele şi s-a aşezat pe o bancă din piatră, la adăpostul unor pomi fructiferi.

Noaptea era cu adevărat frumoasă, dar el era mâhnit. Rosa nu-şi luase ochii de la el după ultimul său comentariu dar, ca o gazdă bună, le însoțise pe doamne în sala anume pregătită pentru ele, în vreme ce bărbații fumau şi vorbeau despre politică

în salon.

Andrew nu înțelegea nevoia pe care o simțeau bărbații de a sta departe de soțiile lor, când singurul lucra pe care îl dorea el era să fie cu a lui. Mai mult decât orice, i-ar fi plăcut s-o aibă în acele momente alături, bucurându-se de o noapte caldă şi înmiresmată sub cerul înstelat. Fără să se îngrijoreze pentru necazurile lumii sau să asculte preț de ceasuri nesfârşite banalele discuții ale oaspeților care nu însemnau nimic. A oftat cu oarecare durere.

— Te căutam.

Glasul cumnatei lui a ajuns la el într-o şoaptă.

— Aveam nevoie să respir un pic de aer, a spus, cu o anume stânjeneală.

Spera că niciunul dintre oaspeți nu va băga de seamă fuga lui în grădină.

— Pot să stau lângă tine? Andrew s-a dat într-o parte şi a îndepărtat câteva frunze uscate pe care vântul serii le târâse prin grădină. După câteva clipe, Ágata a rupt tăcerea cu un comentariu plin de simpatie. Ştiu cum te simți. Vorbele ei l-au luat prin surprindere. El însuşi nu ar şti să spună cum se simțea. Şi mie mi s-a întâmplat ceva asemănător cu Christopher.

Andrew a privit-o cu ochii strălucind de interes.

— Simțeai că nu erai la înălțimea lui?

— Niciodată nu voi fi la înălțimea lui, Andrew, dar am învățat să-mi accept limitele.

Vorba limită i se părea îngrozitoare.

— Credeam că iubirea pe care o simțim unul pentru celălalt va trece de orice barieră, a mărturisit cu oarecare ezitare, dar acum nu mai sunt aşa sigur.

— Îți înțeleg supărarea, dar cred că te descurci foarte bine. Andrew i-a respins vorbele de încurajare pentru n-aveam nicio bază reală. Nu se descurca deloc bine, dimpotrivă. Atitudinea lui

nepăsătoare începea s-o afecteze pe Rosa. De ce o stârneşti? l-a întrebat Ágata privindu-l în ochi.

El a simțit nevoia să-i ocolească privirea, dar nu a făcut-o. Acolo, în mijlocul grădinii şi înconjurați de pomi fructiferi, cumnata lui tocmai descrisese simțămintele potrivnice care îl copleşeau. O stârnea pe Rosa dinadins! S-a gândit mult înainte să-i răspundă.

— Poate pentru ca să obțin un răspuns ca acela pe care l-a căpătat fratele meu din partea ta.

Ágata a clipit, uimită de vorbele lui.

— Rosa este o doamnă, iar eu o copie nereuşită care încearcă să-i semene.

Andrew a tăgăduit dând din cap de mai multe ori.

— Tu eşti autentică şi nu ar trebui să te desconsideri.

— Nu judeci firea severă şi necruțătoare a lui Christopher cu atâta duritate şi părtinire cum faci cu Rosa; de ce?

Era adevărat. Fratele lui se purta cu aceeaşi corectitudine şi răceală ca şi soția lui. Dar el nu se culca cu Christopher, nici nu dorea să-şi petreacă toată viața alături de el. De-ar fi fost aşa, l-ar ucis de plictiseală!

— Doresc s-o regăsesc pe fata pe care am cunoscut-o în Hornachuelos şi mă descurajează că nu ştiu cum să fac asta.

Ágata înțelegea prea bine vorbele cumnatului ei, care se înşela, stăpânit de un complex de inferioritate. Rosa respira siguranță prin fiecare por al pielii. Fusese educată din copilărie cu rigiditate, control şi, în primul rând, lipsă de libertate. Ceea ce lui Andrew i se dăduse cu amândouă mâinile.

— Ai cunoscut o fată unică şi ai crezut că era potrivită pentru tine fiindcă ți-ai închipuit că nu avea o familie căreia să-i dea socoteală şi să îi fie supusă; o femeie fără răspunderi, dar te înşelai. Toți avem un trecut, dar depinde de tine să fii prezentul şi viitorul ei.

Andrew s-a gândit la vorbele Ágatei. Era adevărat. O luase pe Rosa drept o fată simplă, orfană, fiindcă atunci când a întrebat-o despre familia ei, ea i-a spus foarte limpede că îi pierduse pe toți în războiul împotriva lui Napoleon.

— Nu mi-a vorbit niciodată despre fratele ei, a recunoscut cu oarecare durere. În Hornachuelos eram pur şi simplu doi oameni care au dat frâu liber iubirii pe care o simțeau şi care îi devora.

— Un cuplu trebuie să împărtăşească multe lucruri în afară de iubire. Simțăminte precum respectul, fidelitatea şi încrederea.

— Mă simt un egoist. Sunt ambițios, ştiu, dar o iubesc prea mult şi nu mă mulțumesc să stau în umbra ei. Vreau să-i luminez toată viața.

Ágata a scos un oftat de înțelegere.

— Atunci, împărtăşeşte-i neliniştile tale. Ajut-o să-şi atingă scopurile şi vei fi steaua ei strălucitoare nopțile şi soarele cald ziua.

Andrew nu ştia cum să-i interpreteze vorbele Agatei.

— Nu înțeleg ce încerci să-mi spui.

— Dacă o interesează politica, nu o descuraja, implică-te şi ia atitudine. Dacă o îngrijorează situația din Spania, alin-o şi oferă-i sprijinul tău.

— Mereu am respins politica, a recunoscut şovăitor, urăsc reuniunile sociale şi prefăcătoria aristocrației în general. Îmi fac rău.

Cumnata lui s-a strâmbat dezaprobator la ultimul lui comentariu.

— Ei bine, îți place sau nu, te-ai însurat nici mai mult, nici mai puțin cu fiica unui duce. Cu sora unui duce şi cu viitoarea mătuşă a unui duce. Chiar dacă nu-ți convine, va trebui să te împaci cu situația.

Andrew a râs în sfârşit.

— Acum că ți-ai redobândit un pic din buna dispoziție, du-te

la soția ta şi dovedeşte-i că străluceşti pentru ea…

Lipsa lui Andrew de la recepție îi prilejuia o mare stânjeneală. Bărbații se alăturaseră din nou doamnelor, ca să asculte puțină muzică şi ea se afla în situația de a vrea să îl caute, dar şi a nu putea pentru că atunci nu ar mai avea cine să se ocupe de doamne. Ceva de neiertat pentru o gazdă bună. Dar când l-a văzut intrând pe uriaşele uşi cu geam care dădeau în grădina din spate, oftatul ei adânc a fost auzit de cele două femei care încercau în momentul acela să-i acapareze atenția.

Dorea din tot sufletul ca Andrew să se îndrepte spre ea şi s-o sărute, fiindcă astfel ar izbuti să îi potolească neliniştea pe care o simțea, dar el a făcut tocmai contrariul a ceea ce dorea ea. S-a aşezat lângă lordul Eliot şi a luat paharul pe care i l-a întins fratele lui, binevoitor dar cu privirea severă. Christopher dezaproba fuga lui Andrew îndată după cină.

Ágata a apărut la scurt timp şi a schițat un zâmbet înspre Rosa, însoțit de o strălucire aparte în privire. Rosa s-a întrebat de ce îi zâmbea şi a decis că era o dovadă de solidaritate pentru rezultatul bun al recepției.

În următorul ceas, s-a ocupat nu doar să asculte conştiincioasă vorbăria lady-ei Stone, ci şi să îl observe atentă pe soțul ei, care continua să manifeste un interes deosebit pentru discuția cu lordul Eliot. Îl vedea încuviințând şi tăgăduind la scurt timp după aceea şi şi-a pus o mulțime de întrebări în legătură cu asta.

Oaspeții au plecat unul câte unul. Şi, când uşa masivă s-a închis după ultimul, Christopher l-a admonestat de Andrew într-un fel care a făcut ca inima Rosei să se strângă.

— Eşti mulțumit?

Fratele lui nu aşteptase nici măcar ca majordomul să plece spre dependințele personalului ca să poruncească strângerea resturilor cinei.

Rosa era împreună cu Ágata. Amândouă ieşiseră în vestibul

ca să-l conducă pe ultimul oaspete, şi glasul mânios al lui Christopher le-a paralizat.

— Mai mult decât nădăjduiam.

Glasul lui Andrew sunase obraznic.

— Ar trebui să-ți dau un pumn, l-a amenințat fratele lui, care nu-şi lua ochii de la el. Azi te-ai purtat ca un adevărat laş şi ai pus-o pe Rosa într-o situație grea.

— Ştiu, dar am făcut-o fără voie.

Amândouă femeile urmăreau discuția lor. Niciunul dintre ei nu se mişcase. Amândoi erau atenți.

— Şi asta-i tot? l-a întrebat şi mai furios. Uneori trebuie să te porți ca un bărbat adevărat, iar în seara asta ai dovedit că eşti un țânc imatur, insensibil şi lipsit de idei.

— Lord Beresford! a exclamat Rosa, uimită.

Dar cumnatul ei nu s-a uitat la ea, nici nu a încetat cu mustrările lui aspre. Ágata a prins-o de mână în momentul în care a văzut-o îndreptându-se spre Andrew, care stătea în aceeaşi atitudine defensivă.

— E omeneşte să greşeşti, Christopher, iar comentariul meu a fost un gând rostit cu voce tare pe care nu l-am putut controla.

— Fir-ar să fie! a bombănit fratele lui cel mare pe un ton trufaş. Purtarea ta ar trebui să te facă să-ți fie ruşine şi nu să te scuzi. Azi te-ai comportat lamentabil şi nelalocul său, dispărând îndată după cină. La ce naiba te gândeai?

Rosa îşi ațintise privirea asupra chipului lui Andrew, pe care îl vedea supărat. Vorbele grele ale lui Christopher îl dureau şi-l făceau să strângă pumnii pe lângă trup.

Fratele lui a atacat din nou, dar Rosa i-a luat-o înainte, în ciuda gestului Ágatei de a o opri.

— Astăzi amândoi lorzii Beresford din această casă se poartă foarte imatur.

Christopher s-a întors spre Rosa, care stătea în spatele lui,

chiar lângă scară.

— Îl aperi? a întrebat-o uluit. E de necrezut!

— Andrés a acționat fără să gândească, e adevărat, dar asta s-a datorat faptului că nu este obişnuit cu obligația de a păstra nişte aparențe prea rigide şi de a arbora în orice moment un zâmbet binevoitor pe care niciunul dintre oaspeți nu îl apreciază defel. De aceea mi se par nepotrivite vorbele tale mustrătoare. Dacă ai ceva să-i spui despre asta, fă-o între patru ochi, nu în mijlocul vestibulului şi în prezența a două doamne care nu doresc decât să se ducă la culcare după o seară istovitoare. Ágata şi-a ținut răsuflarea auzind-o pe cumnata ei. Nicio femeie nu îi vorbea aşa primului născut Beresford. Nici ea însăşi nu îndrăznea! Christopher a clipit de mai multe ori în vreme ce asimila mustrarea aspră pe care tocmai i-o adresase cumnata lui. Cum putea să-l apere pe dezmățatul de frate-său, după spectacolul jalnic pe care îl dăduse înainte, în timpul şi după cină? s-a întrebat furios. Aşa că, dacă doreşti să continui discuția, te rog s-o faci în bibliotecă şi cu uşa închisă, ca să eviți leşinul personalului şi acum, noapte bună, lord Beresford!

Rosa s-a întors şi a început să urce scara. Ágata a urmat-o cu sufletul la gură. Era uimită şi incapabilă să scoată o vorbă.

Andrew a privit-o în vreme ce urca, urmată de cumnata ei.

Când amândouă femeile au dispărut pe coridorul de sus, şi-a ațintit privirea asupra fratelui său, care continua să privească debusolat scara. Christopher s-a întors spre el cu o expresie destul de grăitoare: era uluit!

— Nu o meriți.

— Ştiu, a răspuns Andrew umflându-se în pene.

O scurtă tăcere s-a lăsat între frați, pe chipurile cărora nu tresărea niciun muşchi.

— Voiai o palmă? Ei bine, o ai. Cretinule! Andrew a schițat un zâmbet un pic strâmb. Vom rămâne la Whitam până la

întoarcerea tatei, a încheiat Christopher.

Şi vorbele lui au fost categorice.

— Nu cumva nu ai încredere în mine? l-a întrebat Andrew batjocoritor.

Fratele lui l-a privit de sus până jos fără să clipească.

— Câtuşi de puțin.

Și după acel răspuns agresiv, s-a întors în grabă şi a urcat treptele din două în două. Andrew s-a trezit singur în marele vestibul de la Whitam Hall.

20

Rosa continua să-şi perie părul, aşteptând sosirea lui Andrew în odaie. De câte ori îşi amintea ce îi spusese primului născut Beresford, se înroşea de ruşine. Dar Christopher se dovedise prea neîndurător cu fratele lui, care învăța rapid nenumăratele şi plictisitoarele reguli sociale. El era în continuare un spirit liber, ca în Hornachuelos, şi asta o atrăsese mai mult la el în trecut. Andrew se născuse într-o familie nobilă, dar nu se purtase niciodată ca atare fiindcă nu fusese nevoie, până atunci.

Când a auzit zgomotul făcut de clanță, şi-a oprit mâna cu peria în aer şi s-a întors spre Andrew, care avea în mâini două pahare din cristal şi o sticlă cu vin roşu. S-a oprit în mijlocul încăperii, fără să-şi ia ochii albaştri de la ea.

— Mă laşi fără răsuflare.

Complimentul drăgăstos i-a provocat aceeaşi emoție ca întotdeauna. Rosa a lăsat peria cu mâner de argint pe noptiera pe care o folosea drept măsuță de toaletă. Odaia lui Andrew era foarte masculină. La fel ca el.

— Sunt supărată, i-a spus pe neaşteptate.

Tăcerea s-a lăsat între ei până când Andrew s-a hotărât s-o rupă.

— Ştiu. Şi pentru prima oară şi-a dat seama de câte ori repetase acele vorbe de când era însurat. De aceea vreau să fac pace cu tine.

— Nu eşti un copil, Andrés. Nu poți să ai un comportament atât de labil.

— Nu e vorba de asta, Rosa. Ea a deschis gura, dar a închis-o o clipă mai târziu. El lăsase sticla şi cele două pahare pe noptieră. L-a văzut mergând înspre şifonier în vreme ce-şi scotea cămaşa de gală, vesta şi pantalonii. A închis ochii, pentru că încă se mai simțea tulburată când îl vedea dezbrăcându-se în fața ei. Trupul lui era ca al unui zeu nordic. Auriu din cap până-n picioare. Când a auzit zgomotul sticlei desfăcute, a deschis rapid ochii. Andrew îşi pusese un halat din mătase albastră care se lipea pe muşchii trupului său, scoțându-i în evidență. Purtarea mea este rodul nesiguranței pe care mi-o stârneşti, a spus mai departe.

— Nesiguranță? Nu înțeleg, Andrés.

Şi era adevărat. Şi-a ațintit privirea asupra lui, sesizând amestecul de dorință şi nesiguranță care i se oglindea în ochi.

— Mi-e teamă să fac greşeli, de aceea m-am purtat aşa în seara asta.

— Andrés! a exclamat mâhnită.

Ea aşteptase alt răspuns.

— Dar îți dau cuvântul meu că de-acum înainte mă voi strădui cât pot ca să fiu un adevărat Beresford.

— Supărarea mea nu este provocată de comentariul tău din timpul cinei, l-a lămurit cu seninătate. El era uluit. „Atunci de ce este supărată?”, s-a întrebat. Ci pentru pasivitatea cu care i-ai îngăduit fratelui tău să te mustre, a adăugat Rosa. Era tot mai

uimit. Tu eşti răspunzător de Whitam în lipsa tatălui vostru. Chiar dacă fratele tău e prezent la cină, este doar un oaspete în plus. Şi nu trebuie să îngădui să monopolizeze discuţia şi să te umilească în faţa oaspeţilor. Nu e drept, Andrés. Azi ar fi trebuit să ocupi locul de onoare la masă, nu să stai pe margine ca un simplu observator, fără să intervii. Lui Andrew îi venea să izbucnească în hohote de râs, dar s-a stăpânit şi i-a zâmbit cu gura până la urechi. Ea vorbea tot despre afurisitul de protocol. N-ai ascultat nimic din ce ţi-am spus, l-a mustrat, dar mai blând văzându-i amuzamentul.

El a clătinat din cap în semn de tăgadă.

— Ba te-am ascultat, dar nu sunt de acord cu tine. Ca prim născut şi viitor marchiz, Christopher este răspunzător pentru tot ce se petrece la Whitam în lipsa tatălui nostru. Iar în seara asta m-am purtat ca un puşti imatur fiindcă mă îngrozeşte ideea să te pierd.

„Andrés se temea că o pierde?" Mărturisirea lui a luat-o pe nepregătite.

— Eu sunt cea care se simte nesigură pe sine. Întâmplător, Rosa auzise o discuţie între două doamne despre numeroasele cuceriri ale tânărului Beresford. Fără să vrea, aflase că soţul ei era un mare uşuratic şi deodată, conştientizarea acestui lucru i-a trezit o teamă cât se poate de reală. Andrew a privit-o neîncrezător şi uimit în acelaşi timp. Ea se simţea nesigură? Nu-i venea să creadă! Rosa a hotărât să-i spună pricina îngrijorării ei. Din întâmplare, am auzit o discuţie despre femeile care au trecut prin patul tău. După cum spuneau două dintre musafire, numărul cuceririlor tale aproape atinge suta. A tăcut un moment fiindcă subiectul o întrista, dar trebuia să fie sinceră cu el şi să mărturisească felul în care o afecta să afle asta. Şi trebuie să recunosc că nu mi-a plăcut deloc. Deşi n-am dreptul să îţi reproşez nimic, de vreme ce te purtai ca un bărbat fără

responsabilități.

Rosa presupunea că femeile exageraseră numărul cuceririlor lui Andrés, dar, chiar şi aşa, nu îi făcuse plăcere să afle trecutul lui amoros. El simțea un chef nebun s-o îmbrățişeze. După cum îi spusese, era supărată şi se simțea nesigură, dar dovedea cutezanța unui general în plină bătălie.

Nu-şi pierdea aplombul nici măcar când era geloasă.

— Au fost multe, a aţâţat-o, dar în niciun caz o sută. Preț de o fracțiune de secundă strălucirea din pupilele Rosei i-a sugerat cum ar fi răzbunarea ei: absolută. Şi faptul că ştia asta l-a făcut să tragă aer în piept. Însă n-au însemnat nimic, a adăugat. Au fost o slabă consolare la care am recurs după ce m-ai părăsit.

— Nu te-am părăsit, l-a lămurit. Am refuzat să vin cu tine, ceea ce nu e acelaşi lucru.

Sublinierea ei l-a deranjat fiindcă îi îndepărta de un subiect care începea să-l pasioneze: gelozia femeilor.

— Mi-ai frânt inima, Rosa, şi de atunci am mers pe marginea prăpastiei. De aceea am căutat alinare în brațele altor femei.

— În altele sau în sute? l-a întrebat stăpânindu-şi glasul, chiar dacă privirea o trăda.

Clipitul ei neîncetat i-a dat de înțeles lui Andrew că era foarte afectată.

— Eşti şi vei fi singura femeie din viața mea.

Declarația, simplă şi spontană, i-a smuls un oftat adânc, ce a pătruns în sufletul lui, aducându-i alinare. Rosa a rămas tăcută, dar a renunțat la atitudinea ei severă, şi s-a apropiat de el, cu mâinile în şolduri şi chipul imperturbabil.

— Te iubesc, Andrés, din tot sufletul. Nu vreau să te pierd, nici să cauți alinare în alt pat decât al meu.

Vorbele ei l-au dezarmat complet.

— Atunci lasă-mă să-ți arăt tot ce simt pentru tine şi cât prețuieşti în ochii mei. Mâinile lui le-au cuprins pe ale ei cu

delicatețe. Rosa s-a lăsat dusă până la picioarele patului. Priveşte cum te văd şi vei fi conştientă de adorația pe care o simt pentru tine. Ea a făcut cu capul un gest de încuviințare. Andrew a luat-o de mână, i-a lipit spatele de pieptul lui şi a început să-i şoptească la ureche cu glas foarte scăzut. Rosa a închis ochii la auzul cererii lui. Andrew i-a desfăcut palma şi i-a dus-o spre mătasea cămăşii, unde a început un parcurs lent pe coapsa ei dreaptă, în vreme ce el o călăuzea. Conturul este desăvârşit, ferm şi unduios. Începutul unui semn de întrebare neterminat. Mâna deschisă a Rosei mângâiase curba propriului şold, care în subconştientul său devenise o dună blândă din deşert. Acum urma drumul pe pântece. Această uşoară umflătură îmi aminteşte de coasta unui munte semeț, cu o pantă atrăgătoare, iar aici – palma lui s-a oprit pe buric – aici, la gura vulcanului adormit, se ascund taine pe care nimeni nu poate să le dezvăluie, deşi ni se pare seducător. Începutul unei aventuri care ne copleşeşte. Iarăşi şi-a pus mâna pe spatele ei, ca să continue explorarea. Cu multă îndemânare, a aşezat-o pe coasta dreaptă până când a ajuns la delicata curbă a sânului, unde s-a oprit ca să-i simtă forma şi greutatea. Două deluşoare desăvârşite într-o vale mănoasă, plină de cele mai dulci făgăduințe. A răsucit-o în sensul acelor de ceasornic; palma Rosei devenise fierbinte la atingerea lui. Ea a răsuflat greu. Jocul pe care îl începuse Andrés era foarte erotic. Este sensibil la mângâierile tale. Sfârcurile ei s-au întărit la auzul vorbelor lui şi s-au ridicat, ca nişte boboci de trandafiri înainte să se deschidă sub razele soarelui. Rosa începea să înghită cu greutate. Andrew era un seducător înnăscut. Dacă ai fi mai înaltă, ar fi mici. Dacă ai fi mai scundă, dimpotrivă, dar au mărimea ideală pentru ca un bărbat să se desfete cu ei şi să moară de nerăbdare să-i guste. Mâna lui i-a netezit sânul până când a ajuns la baza gâtului. O cărare neumblată care ne duce la peştera minunilor, unde ne aşteaptă o

mie şi una de senzaţii, dar mai înainte trebuie să ocolim muntele războinic. Mâna lui puternică îi atinsese partea de jos a bărbiei şi se îndrepta spre conturul buzelor. Pieptul Rosei a început să tresalte înfiorat. Metaforele lui Andrew în legătură cu trupul ei îi provocau furnicături în stomac, care creşteau în intensitate cu fiecare moment. Două petale care se deschid, pentru ca o albină să bea nectarul pe care îl ascund înăuntru. I-a mângâiat cu un deget buzele deschise de surpriză. Rosa le-a închis din instinct şi o secundă mai târziu a simţit gustul lui în gură; gustul lui sărat i-a stârnit o plăcere intensă, care a răvăşit-o. Era imună la tot ce nu erau senzaţiile pe care i le trezeau vorbele lui senzuale şoptite la ureche. Eşti plăcerea devenită realitate. Buzele lui Andrew se plimbau în voie pe gâtul ei, căutând aţâţătoare răsplata pe care ea era gata să i-o dea. A mângâiat umerii ei delicaţi şi a întors-o încet înspre el. Deschide-ţi peştera pentru mine! Rosa i-a răspuns. Este cea mai seducătoare dintre zeiţe.

Gura lui a căutat-o până când a găsit-o. Sărutul hotărât şi delicat în faţa răspunsului ei sălbatic a devenit sfâşietor. Mâna lui Andrew părăsise pasivitatea ca să parcurgă acelaşi drum pe care îl făcuse mâna ei cu câteva minute mai înainte. Continua să ceară cu limba, dorind o capitulare pe care Rosa i-a oferit-o încântată. Ea gemea copleşită de senzaţiile care îi străbăteau trupul, provocându-i mici cârcei la extremităţi. Genunchii au început să i se înmoaie şi s-a rezemat de pieptul tare al lui Andrés, care i-a cuprins trupul cu o hotărâre ce a ameţit-o. Gura lui mirosea a cafea şi aroma i s-a părut foarte aţâţătoare, de aceea a continuat să bea ca o însetată. El i-a muşcat în voie buzele voluptuoase. Cu limba a explorat şi a conturat cele mai ascunse unghere fără ca ea să se împotrivească. Când mâna lui s-a închis în jurul sânului ei, Rosa a scos un geamăt adânc care a surprins-o cu intensitatea lui şi descărcarea pe care a simţit-o a lăsat-o atât de slăbită încât nu a reacţionat când el a aşezat-o pe

pat fără să-şi dezlipească buzele de pe gura ei. Rosa a lăsat mâna în jos într-o mângâiere blândă pe torsul lui tare, pipăind pătrățelele tari ale pântecelui lui, care se descopereau pe măsură ce îl atingea cu degete fierbinți. A continuat să coboare pe pântece până la deschizătura halatului. Penisul lui, drept ca un catarg, a suferit o zbatere violentă la atingerea delicată a mâinii şi s-a lăsat explorat întărindu-se şi mai mult. Rosa a continuat dezinhibată înaintarea. A început o explorare lentă a mărimii, netezimii şi lungimii membrului ce zvâcnea în mâna ei, cu o disperare care depăşea înțelegerea lui Andrew. S-a descotorosit de halatul din mătase albastră şi Rosa l-a ajutat binevoitoare, tot mai nerăbdătoare cu fiecare secundă. El a făcut la fel cu cămaşa ei. Când amândoi au fost goi pe aşternuturi, mâinile lui Andrew le-au luat pe ale ei, ținându-i-le deasupra capului înainte să-i pună iarăşi stăpânire pe gură, într-o coborâre înceată care Rosei i s-a părut agonizantă din cauza aşteptării. Buzele lui Andrew desenau cercuri pe gâtul ei, pe frunte, înainte să-i ia din nou în stăpânire gura. Nu a putut să-şi stăpânească un geamăt de plăcere în fața gustului care o seducea. Andrew a străbătut cu limba sa caldă ungherele ei mătăsoase, într-un sărut lent şi profund care i-a smuls alt geamăt gutural.

— Vreau să te simt în mine! Exclamația ei grăbită a făcut ca membrul lui Andrew să se ridice cu un spasm brutal. Acum!

I-a ascultat implorarea şi dintr-o singură mişcare a pătruns în ea ca un războinic furios după ce a înfipt lancea în prada pe care o urmărea. Zvâcnirile ei vibrante l-au umplut de uimire. Nu începuse să se mişte şi Rosa ajunsese la orgasm aproape fără concursul lui. Andrew nu ştia dacă trebuia să se simtă măgulit sau jignit. Când gemetele femeii s-au stins în parte, a început o mişcare înceată care a excitat-o din nou. Rosa i-a înconjurat mijlocul cu picioarele ca să vină în întâmpinarea mişcărilor lui. Se simțea ca un pahar gol ce se umplea încetul cu încetul de

bule scânteietoare, care se loveau una de alta provocându-i o senzație minunată. Andrew o supunea cu mişcări grabnice, măsurând ritmul şi intensitatea. Când a crezut potrivit, a început să accelereze ritmul şi totodată răsuflarea. Rosa a țipat din nou când sămânța a explodat iarăşi în ea. Andrew a strigat de plăcere descătuşându-se, la câteva clipe după ea. Răgetul lui satisfăcut trebuie să se fi auzit în toată casa.

21

Zilele se scurgeau una după alta, iar armonia şi fericirea care domneau la Whitam o făceau să se simtă cea mai privilegiată ființă din lume. Andrew îi împlinea iluziile de soție îndrăgostită, iar prezența în casă a lui Christopher şi a Ágatei alimenta şi mai mult interesul pe care soțul ei îl manifesta pentru politică şi evenimentele sociale. Participaseră la două cine protocolare şi la un picnic într-un parc din apropierea portului. Andrew se purtase aproape la fel de protocolar şi fusese un oaspete la înălțimea fratelui său cel mare. Conversația lui inteligentă şi gesturile elegante le cuceriseră pe cele mai multe dintre doamnele din comitatul Hampshire.

Iubirea lui era un diamant brut, şi Rosa se simțea foarte norocoasă că îl descoperise. Andrew dorea să-i facă pe plac în toate privințele şi de aceea acceptase invitația lordului Eliot de a-l vizita la reşedința acestuia din Londra. Ambasadorul englez în Spania dorea să discute cu el anumite chestiuni înainte de plecarea spre Madrid şi amândoi stabiliseră o întâlnire acolo. Deşi era doar de două zile plecat de la Whitam, ei i se păreau

săptămâni, fiindcă Andrew devenise stâlpul fundamental în existența ei, dar şi pentru că dorea să afle veşti despre deznodământul luptei din Spania.

A lăsat pana din mână şi a pus-o iarăşi în călimară. Îi scria o scrisoare naşei ei. Erau mulți ani de când nu o mai văzuse, drept care o invitase s-o viziteze cât mai curând la Whitam.

— Alonso de Lara aşteaptă să fie primit. Marcus intrase atât de silențios, încât, la început, Rosa nu l-a auzit. Credinciosul servitor şi-a repetat vorbele. Ducele de Alcázar se află în vestibul, milady. Răsuflarea ei zgomotoasă a fost limpede auzită. „Ce făcea Alonso la Whitam?", s-a întrebat disperată. Marcus i-a dat cartea de vizită şi Rosa s-a trezit citind nişte litere care îi jucau în fața ochilor. O sudoare rece i-a scăldat fruntea. Alonso aducea de fiecare dată veşti proaste. Din câte îşi amintea, de îndată ce apărea fratele ei, pacea se risipea ca prin farmec. Dacă doriți, pot să-i spun că nu sunteți acasă sau că sunteți indispusă.

Rosa a ridicat ochii de pe cartea de vizită spre majordom, care o privea solemn. Marcus era dispus s-o scoată din încurcătura pe care i se păruse că o reprezenta vizita lui Alonso şi Rosa a presupus că neplăcerea ei era prea evidentă. A răsuflat adânc înainte să-i răspundă:

— Condu-l în bibliotecă. Îl voi primi acolo.

Marcus a făcut un gest de încuviințare şi, la fel de tăcut cum intrase, a părăsit sala de lectură unde se găsea ea.

Rosa şi-a dus o mână la stomac stăpânindu-şi un icnet. Vizita fratelui ei nu prevestea nimic bun, şi ea ştia mai bine decât oricine. Părăsise mănăstirea fără să semneze înțelegerea pregătită de regină, nici transferul proprietăților.

Şi-a şters palmele pe rochie şi privindu-le şi-a dat seama că îi tremurau. A încercat să-şi strângă câteva şuvițe care îi scăpaseră din coc şi şi-a netezit poalele, pentru a îndrepta o eventuală cută.

A pornit spre uşă cu paşi mici, măsuraţi, de parcă se ducea drept la eşafod. A împins uşa şi a ieşit în vestibul. Distanţa dintre bibliotecă şi salonul de lectură nu era mare, dar Rosei i s-au părut leghe abrupte şi pline de piscuri tăioase.

Când a ajuns în faţa uşii închise, a răsuflat din nou şi a împins uşa masivă. Fratele ei stătea cu spatele şi se uita la unul dintre rafturile pline cu cărţi. Cu degetele mâinii drepte mângâia un luxos volum din piele, cu litere gravate în aur pe cotor.

— Alonso.

Acesta s-a întors rapid la auzul glasului ei, care sunase nehotărât. Când Rosa şi-a aţintit privirea asupra chipului lui, şi-a reprimat o exclamaţie de surpriză. Fratele ei era complet neschimbat! Avea părul mai lung şi slăbise considerabil.

— Rosa, a răspuns pe un ton sec. Ea nu se simţea în stare să mai facă un pas. Parcă i s-ar fi înţepenit pantofii în podea şi îşi simţea picioarele grele. Voi bea o cafea, mulţumesc, a spus Alonso ca să rupă tăcerea care se lăsase între ei.

Rosa nu îl întrebase dacă dorea să bea ceva. Se simţea atât de paralizată că abia putea să mai respire, darămite să mai şi vorbească.

— Ce faci la Whitam Hall? a izbutit în sfârşit să-l întrebe, dar fără să-şi poată domoli bătăile nebuneşti ale inimii.

El a făcut mai mulţi paşi până când a ajuns la câţiva centimetri de ea. Rosa a închis în cele din urmă uşa din spatele ei şi a rămas rezemată de ea. Nu luase mâna de pe clanţă. Dorea să aibă mâinile ocupate pentru ca Alonso să nu bage de seamă cât era de agitată în prezenţa lui.

— Trebuie să vorbesc cu tine, a recunoscut fratele ei cu glas hotărât şi fără să înceteze s-o privească.

— Pe urmă vei pleca? l-a întrebat cu îndrăzneală.

Prin această întrebare îşi manifestase teama pe care i-o trezea prezenţa lui. Alonso a întors privirea cu băgare de seamă. O

vedea foarte încurcată şi el ştia de ce. Rosa a făcut mai mulți paşi până când a ajuns lângă şemineu.

— *Doresc* să-mi cunosc nepoata, a rostit el pe neaşteptate.

Aerul devenise atât de dens încât plămânii ei nu puteau să-l inhaleze. Răsufla întretăiat, cu inspirații rare, dar nu putea să tragă aer în piept. Se sufoca!

— Voi comanda o cafea, i-a spus fratelui ei cu o voce mică. A tras de cordonul aflat lângă şemineu, ca să cheme un servitor. Majordomul a apărut în încăpere după doar câteva clipe. Marcus, două cafele, te rog!

Înainte să se retragă, bărbatul s-a uitat cu ochii mijiți la musafirul neaşteptat şi a susținut privirea ducelui câteva secunde mai mult decât cerea protocolul. În cele din urmă, a părăsit biblioteca.

— Un servitor impertinent, a remarcat Alonso pe un ton critic.

Când s-a uitat din nou la sora sa, a observat că se menținea într-o tăcere desăvârşită, continuând să stea rezemată de marginea din marmură a şemineului. Părea că are nevoie de sprijin. El a început să străbată încăperea confortabilă, privind fiecare obiect cu multă atenție.

— Mă nelinişteşti.

Vorbele Rosei l-au făcut să se oprească şi să se întoarcă spre ea ca s-o privească în față.

— Ai de ce să fii agitată, i-a răspuns cu cinism.

— Aici nu poți să-mi manipulezi viața şi nici interesele, l-a sfidat.

Era atât de exaltată încât abia îşi controla vorbele înainte să le rostească. Surpriza s-a oglindit pe chipul lui Alonso, care a privit-o jumătate resemnat, jumătate preocupat de datoria pe care o avea de împlinit.

— N-am vrut niciodată să-ți fac rău, i-a spus cu amărăciune.

Oricât mi-ar displăcea, eşti singura mea rudă în viaţă şi acum mulţi ani am făgăduit să veghez asupra siguranţei tale.

— Ai venit singur?

Alonso s-a întrebat de ce schimba sora lui subiectul cu dezinvoltura cu care ar fi trecut o batistă dintr-o mână într-alta. Evita să-l privească şi asta l-a enervat. Intrarea majordomului i-a împiedicat să-i răspundă. S-a uitat la Marcus cum lăsa tava din argint pe masă şi servea cafeaua cu gesturi studiate. Când totul a fost gata, a făcut o plecăciune din cap şi s-a retras.

Tăcerea dintre fraţi era cât se poate de grăitoare. Rosa a răsuflat adânc încercând să se liniştească. A luat una dintre ceştile din porţelan cu cafea şi i-a întins-o lui Alonso, care a primit-o fără să spună nimic. S-au aşezat în faţa mesei.

— Nu am călătorit singur. Mă însoţesc Alejandro de Martin y Villanueva şi Enrique Palacios.

Rosa îi cunoştea pe amândoi nobilii; o slujeau cu înflăcărare pe regina María Cristina.

— Aţi făcut o călătorie lungă.

Alonso a străpuns-o cu privirea înainte să-i răspundă.

— M-aş duce şi în colonii dacă ar fi nevoie. Rosa şi-a luat ochii de la fratele ei şi şi-a încordat spatele. Fraza lui era foarte grăitoare, căci Alonso detesta coloniile spaniole. De ce, Rosa?

Întrebarea directă i-a împuns inima. În glasul lui nu era mânie, nici trufie, ci o undă de dezamăgire care a făcut-o să-l privească în faţă.

— Când s-a ivit prilejul să plec din mănăstire, nu m-am gândit la urmări, i-a răspuns sinceră.

— Nu te-am întrebat de ce ai fugit, ci de ce mi-ai ascuns că am o nepoată.

Ea s-a gândit la mai multe răspunsuri şi în cele din urmă a socotit că să spună adevărul era cel mai indicat în acel moment.

— Nu am avut niciodată de gând să mă călugăresc. Am plecat

din Sevilla ca să mă îndepărtez de tine şi de gândurile tale. Odată instalată în Hornachuelos, l-am cunoscut pe lordul Beresford şi m-am îndrăgostit până peste cap de el. Restul nu contează.

— Bănuiam că vei lua această hotărâre, i-a răspuns cu severitate referindu-se la călugărie, dar nesupunerea ta mă mâhneşte nespus.

— Nesupunerea mea are un nume: fidelitate şi angajament.

Fratele ei a privit-o uluit.

— Par vorbele unui politician la un miting, i-a răspuns, şi nu ale unei doamne de rangul şi cu responsabilităţile tale.

Rosa îşi propusese să nu-şi piardă stăpânirea de sine, dar pentru asta trebuia să facă un mare efort. Fratele ei avea capacitatea să-i topească voinţa ca untul.

— Nu mai deţii controlul asupra mea, nici asupra proprietăţilor mele. Mi-am luat viaţa în propriile mâini şi acţionez în consecinţă.

— Şi ce ai câştigat, Rosa?

Întrebarea cerea un răspuns inteligent. Alonso nu era omul jumătăţilor de măsură, drept care ea s-a hotărât să se arate curajoasă.

— Independenţă.

— Îţi amintesc că acum eşti o femeie măritată, iar soţul tău îţi controlează libertatea. Numeşti asta independenţă? Şi, cel mai grav, Rosa, englezul tău are altă religie, diferită de cea a părinţilor şi înaintaşilor noştri. Nu ai nici cea mai mică remuşcare?

Alonso avea dreptate dar, din iubire, ea uitase toate aceste amănunte pe care acum cu atâta bunăvoinţă i le amintea el.

— Ştii proverbul: „Iubirea şi marea nu pot fi îngrădite „iar eu îl iubesc atât de mult pe lordul Beresford încât aceste obiecţii mi s-au părut neînsemnate.

— Dar este un străin, pentru numele lui Dumnezeu, Rosa! a exclamat fratele ei pe un ton disperat. Datorai credință familiei. Îmi datorai supunere!

Ea a dat brusc drumul aerului din piept.

— Vrei să mă pedepseşti prin vorbele tale? l-a întrebat îndurerată. Andrés e străin, da, dar tatăl lui a luptat în Spania împotriva lui Napoleon. Sora lui este spanioloaică şi nepoată a contelui de Ayllón. După cum poți vedea, nu a fost o alegere chiar atât de dezastruoasă.

— Încerc doar să te ajut, dar tu nu mi-ai permis asta niciodată, a răspuns întristat.

— Să mă ajuți? închizându-mă într-o mănăstire? a întrebat, cuprinsă de o mâhnire accentuată de ani de tăcere. Ăsta e felul tău de a-ți ajuta singura soră?

— Am intervenit pe lângă Coroană ca să evit spânzurarea ta, dar în loc să ai încredere în mine, ai acceptat ajutorul interesat al primului venit dispus să ți-l dea.

— Asta e o prostie, a răspuns deranjată. Ajutorul marchizului de Whitam a fost altruist şi dezinteresat.

— Sunt un grande de Spania, iar sora mea este una dintre cele mai bogate femei din Andaluzia; nu pot să cred în imparțialitatea binefăcătorilor tăi.

Alonso se dovedea la fel de cârcotaş ca întotdeauna.

— Când l-am cunoscut pe lordul Beresford, el nu ştia cine sunt. Şi m-a iubit crezându-mă o fată simplă.

Alonso s-a gândit la vorbele ei. În mănăstire ducea o viață austeră, plină de restricții, aşa că i-ar fi fost uşor să treacă drept o țărancă dacă n-ar fi fost trăsăturile ei aristocratice şi acea trufie înnăscută în felul de a privi.

— Uită-te în oglindă şi vei vedea că vorbeşti prostii. E de-ajuns să fii văzută o dată ca să se ştie că prin venele tale curge sângele cel mai nobil. Mă îndoiesc că acel Beresford nu ştia cine

erai cu adevărat.

Rosa nu avea de gând să cadă în capcană. Andrew era în afară de orice discuție.

— Ai venit de la o distanță atât de mare ca să-mi aminteşti cât de nobil este sângele meu?

Întrebarea era plină de sarcasm. Alonso a strâns din fălci până i-au scrâşnit dinții, căci nu se aştepta la atitudinea aceea sfidătoare din partea ei. În trecut, Rosa fusese introvertită şi distantă. Era singura lui soră, dar se purta cu el ca o străină.

— Chiar dacă ți se pare de neînchipuit, mereu am fost preocupat să te apăr.

Ea a clipit de mai multe ori. Această declarație o prinsese cu garda jos.

— Îți amintesc că tu ai fost cel care m-a arestat.

— Am făcut-o ca să-ți salvez viața. Nesăbuito!

— Nu mă minți, Alonso! Nu pot să îndur asta!

— N-o fac. Nici nu-ți închipui ce favoruri a trebuit să ofer sau cât de mult a trebuit să pledez pentru cauza ta.

— Nu ți-am cerut niciodată asta.

— Nu era nevoie să mi-o ceri, sunt fratele tău şi i-am făgăduit tatei că te voi apăra chiar cu prețul propriei mele vieți.

Rosa se simțea din ce în ce mai stânjenită. Atitudinea lui Alonso o nedumerea, fiindcă nu se purta cum se aşteptase ea. Nu-i vorbea cu ură, tonul lui nu avea nici urmă de dispreț şi resemnarea aceea evidentă o deranja profund, pentru că o făcea să pară mai vinovată decât se simțea, fiindcă îl înşelase şi fugise când totul era pe punctul să se rezolve.

— Ce vrei, Alonso? De ce ai venit, de fapt, la Whitam Hall?

O tăcere grea, ca un nor întunecat de furtună, s-a aşternut între ei. Cei doi se măsurau unul pe celălalt ca nişte adversari, nu ca nişte frați.

— Mi-am schimbat testamentul şi am desemnat-o pe nepoata

mea moştenitoare a întregii mele averi. Titlurile mele îi vor reveni ei după moartea mea.

Rosa a făcut ochii cât cepele când a auzit declarația sinceră a fratelui ei. Alonso înnebunise!

22

— Spania este în război, iar eu comand Husarii Prințesei[14], în nord. Acolo situația este destul de delicată.

— Știu, a recunoscut ca după o ușoară ezitare. Ambasadorul spaniol la Londra a avut bunăvoința să mă înștiințeze despre evoluția conflictului din Spania.

Alonso nu ştia că ambasadorul spaniol luase legătura cu sora lui.

— N-aş vrea să mor în luptă fără să-mi fi lăsat treburile rezolvate.

— Îți mulțumesc pentru onoarea pe care i-o faci Blancăi, dar sunt încredințată că vei avea propriul tău moştenitor. Eşti unul dintre cei mai buni apărători ai reginei. Puțini bărbați te depăşesc în îndrăzneală şi inteligență în bătălie.

Alonso s-a simțit mişcat de vorbele ei, dar nu şi-a exteriorizat simțămintele.

— Adevărul e că pot să mor mâine de o baionetă duşmană sau de o bombă pe câmp. Şi, în baza declarației tale de revoltă, titlul pe care l-au purtat tata, bunicul şi înaintaşii va fi preluat de Coroană, ca şi toate posesiunile noastre. Nu poți să faci asta, Rosa. În caz contrar, tatăl nostru şi strămoşii s-ar răsuci în

14 Regimentul a fost creat la 16 martie 1833. La început, a fost folosit ca escortă de onoare a prințesei, dar la izbucnirea Războiului Civil a trecut la prestarea de servicii în campanie, alături de celelalte regimente de cavalerie (n.a).

mormânt.

Ea nu voia să ia în calcul această posibilitate. Alonso era singura rudă apropiată pe care o avea şi gândul la pierderea lui îi stârnea simțăminte contradictorii, pentru prima oară în viață. De mică se simțise dată la o parte, fiindcă ea crescuse departe de căminul familiei în vreme ce fratele ei se bucurase de compania părinților. Asta îi alimentase revolta împotriva lui. Acum putea să recunoască față de sine acest lucru, ceea ce a făcut-o să se ruşineze.

— Şi asta ce înseamnă? Nu pot să mă întorc în Spania! Nu, doar dacă învinge carliştii.

Alonso a respirat adânc.

— Priveşte în inima ta, Rosa. De bună seamă ştii că nu vor câştiga. Nu pot să înfrângă armata regală!

Ea bănuia asta. În pofida victoriilor carliste, regina va câştiga până la urmă bătălia în fața lui don Carlos.

— Atunci lucrurile s-au lămurit între noi. Sau nu asta este ceea ce doreşti să auzi de la mine? a întrebat neliniştită.

— Coroana nu va uita trădarea ta, dar Blanca poate să-ți faciliteze într-o zi întoarcerea în Sevilla.

— Nu ştiu dacă doresc să mă întorc, a recunoscut uşor tulburată.

Alonso a privit-o uimit. Sora lui nu putea să vorbească serios.

— Renunți la tot ce te-a învățat tata? Disprețuieşti rădăcinile noastre? Prietenii? Nu pot să cred, Rosa, ar fi o infamie prea mare.

Ea a ştiut că îşi alesese greşit vorbele.

— Îmi pare rău că m-am implicat în politică şi că am pus astfel sub semnul întrebării bunul nume al familiei. Dacă aş putea să dau totul înapoi, aş merge pe alte căi, dar nu mai pot să schimb faptele, a mărturisit într-o şoaptă abia auzită.

— Atunci, dă-mi voie să aranjez lucrurile în aşa fel încât să-i

asigur viitorul Blancăi în Spania.

„Să-i asigure viitorul Blancăi în Spania?” Rosa nu înțelegea nimic.

— Cum? a întrebat uimită de sugestia lui.

— Regina este dispusă s-o accepte ca pe moştenitoarea mea legitimă şi, mai mult, încuviințează angajamentul nupțial între ducatul de Alcázar şi cel de Marinaleda.

Rosa şi-a îndreptat spatele auzindu-l.

— N-am de gând să-mi logodesc fiica! a răspuns ea agitată şi în acelaşi timp neîncrezătoare.

— Ascultă-mă, Rosa, i-a cerut el pe un ton împăciuitor. În urmă cu mulți ani, am semnat o înțelegere cu ducatul de Marinaleda între prima mea născută şi primul născut al lui Leonardo şi acum este cu neputință să fie anulată. Dă-mi voie să-ți arăt documentele pe care le-am întocmit, fiindcă am introdus nişte schimbări. Alonso s-a ridicat şi s-a îndreptat cu pas hotărât spre căminul stins. A luat un dosar din piele, pe care Rosa nu îl văzuse când a intrat în încăpere şi s-a întors lângă ea. L-a văzut desfăcând nodul care închidea dosarul şi scoțând diverse hârtii. Aici este testamentul meu şi o copie care va rămâne la tine când voi pleca. I-a dat documentul, pe care ea l-a citit cu multă atenție. Acesta este acordul nupțial între cele două ducate, dar mi-am îngăduit să introduc o clauză: Blanca va putea rupe înțelegerea dacă până la urmă nu doreşte logodna cu Marinaleda, însă pentru asta va trebui să aştepte până când va deveni majoră, urmând să renunțe la jumătate din dotă. Este tot ce am putut să obțin. Alonso a lăsat documentul pe masă, apoi a adăugat altele. Toate proprietățile care sunt în posesia familiei Lara vor reveni Blancăi când va deveni majoră şi, în cazul în care se căsătoreşte, le va prelua soțul ei, dar tu vei gestiona uzufructul tuturor. Rosa era uluită.

Privind acele documente, simțea o apăsare în piept. Era ca şi

cum Alonso ar fi lăsat totul pregătit pentru moartea lui iminentă. Există doar o condiție, i-a spus el.

— O condiție?

— Regina doreşte s-o cunoască personal pe Blanca. După aceea, va întocmi documentul regal prin care o va chema la Curte când va împlini optsprezece ani, ca să intre în posesia moştenirii ei. Dar doreşte să-l semneze în prezența micuței, aşa cum cere legea.

— Dumnezeule!

Din glasul Rosei răzbătea neliniştea. Totul era mult mai serios decât putea să-şi închipuie.

— Jur s-o apăr cu viața mea dacă mi-o încredințezi!

— Nu pot s-o trimit în Spania!

— Fetița va fi plecată cel mult câteva săptămâni.

Câteva săptămâni care ei i se vor părea ani.

— Eşti nebun dacă îți închipui vreo clipă că aş putea s-o las pe micuța mea să plece!

— Rosa, nu te lega de fleacuri. Este un preț infim în schimbul căruia va deveni moştenitoarea mea legitimă. Regina va înțelege că este un act de bună credință din partea ta.

— Trebuie să vorbesc cu Andrés.

Alonso a strâns buzele cu un rictus de furie.

— Voi vorbi eu cu el, a zis cu un aer marțial.

Ea a clipit nedumerită gândindu-se la Andrew şi la ce ar spune dacă ar fi de față.

— Nu este aici, e plecat la Londra.

Fratele ei a răsuflat de mai multe ori dându-şi peste cap ochii săi negri.

— Când urmează să se întoarcă?

— Nu ştiu, poate peste două sau trei zile, o săptămână cel mult.

— Nu pot să aştept atâta vreme!

Rosa l-a privit în față şi i-a susținut privirea cu fermitate.

— Câteva zile nu vor schimba nimic.

— Cum poți să spui aşa ceva? Suntem în război, fir-ar să fie!

Ea şi-a stăpânit un geamăt şi a cântărit diferitele variante.

— Putem să rezolvăm chestiunea aceasta mai târziu, a spus, dar nu întru totul încredințată de asta.

— Când am să fiu mort? a întrebat-o fratele ei brusc.

— Alonso! a exclamat îngrozită.

— Mereu, de când țin minte, mi-ai pus piedici. Oftatul ei l-a enervat şi mai mult. Ar fi trebuit să ştiu că nu aveai de gând să te călugăreşti. Că aveam o nepoată şi că voiai să te măriți cu un necunoscut. Ai fost o permanentă dezamăgire. O mulțime de nesupuneri care ne-au dus până aici: într-o fundătură.

Rosa l-a privit cu o durere surdă în piept. Ea crescuse în Franța şi nu-şi văzuse prietenii murind pe câmpul de bătălie, luptând împotriva francezilor ca să-şi apere pământul, copiii. Crezuse că ştie adevărul, şi acum, când aproape îşi pierduse fiica din pricina ideilor ei politice, îşi dădea seama că nimic nu conta mai mult decât familia şi că Alonso era încă fratele ei…

— Ştiu, şi crede-mă că îmi pare foarte rău.

— Atunci ajută-mă să iau măsurile care asigură viitorul singurei mele nepoate. Ca să nu pierdem tot ce ne-au lăsat părinții noştri…

— Eşti nedrept.

— I-o datorezi tatei! a exclamat el pe un ton care a înfiorat-o.

Rosa şi-a zis că Alonso ştia cum să aplice lovituri sigure.

— Nu pot să acționez pe la spatele lui Andrés, este tatăl Blancăi, iar acum nu se află la Whitam ca să-şi dea consimțământul.

— Un tată absent până de curând, nu-i aşa?

Roşeața a acoperit obrajii Rosei.

— Asta a fost o remarcă răuvoitoare. El nu ştia că era tată.

Alonso a atacat cu mai multă hotărâre.

— Răuvoitoare sau nu, e adevărat. Rosa, vreau să şterg eticheta de trădător de pe numele nostru şi prin purtarea ta mă faci să cred că puțin îți pasă dacă izbutesc.

Ea simțea că n-are aer. Fiecare vorbă pe care o rostea fratele ei i se înfigea în inimă ca o muşcătură de şarpe. Nu ştia cum să facă față acestui fapt de netăgăduit: târâse în noroi ilustrul nume al familiei sale. Generații de Lara cu onoarea nepătată.

— Eu sunt trădătoarea, tu n-ar trebui să plăteşti pentru păcatele mele.

Alonso ştia că găsise o breşă pe unde putea să pătrundă mai adânc cu argumentele lui. Presimțea că Rosa era gata să se dea bătută.

— Eticheta de trădător va fi legată de numele nostru pentru vecie dacă eu mor în luptă şi nu îmi dai voie să o recunosc pe Blanca drept moştenitoarea mea.

Rosa gândea cu repeziciune.

— Ca s-o recunoşti, nu e nevoie ca fetița să călătorească în Spania, dintr-un moft al reginei.

Alonso a strâns tot mai mult lațul pe care îl înnoda la gâtul surorii sale.

— A fost chemată de către regentă. Sunt un grande de Spania, fir-ar să fie! Nu pot nici să urinez fără îngăduința Coroanei. Rosa alunga aceste gânduri pentru că o duceau într-un loc unde nu voia să ajungă: la urmările faptelor ei. Dorea şi mai mult decât Alonso ca eticheta de trădător să nu fie legată pentru totdeauna de numele Lara, dar după cum îi spusese fratele ei într-un fel atât de grăitor, tocmai asta se va întâmpla dacă el murea în luptă şi fără urmaşi. Atunci ea, ca singura reprezentantă în viață a dinastiei Lara, va trebui să îndure disprețul şi răzbunarea care o vor însoți mereu, nu doar pe ea, ci şi pe toți urmaşii ei. Nu putea să-i facă asta fratelui ei! Dar nici

să acționeze pe la spatele lui Andrew nu putea. Alonso a băgat de seamă ezitarea ei. Jur că o voi apăra cu viața mea! a exclamat cu înflăcărare.

Rosa îşi frângea mâinile neliniştită.

— Nu pot, Alonso! Chiar nu pot. Andrés nu merită aşa ceva. Nu pot să acționez pe la spatele lui fără să-i ştiu părerea în această privință.

Ochii lui au țintuit-o pe Rosa, fără milă.

— Este ultimul tău cuvânt? a întrebat-o îndurerat, rănit în străfundul simțămintelor lui frățeşti.

Ea a făcut cu capul un semn de încuviințare în vreme ce tăcerea se lăsa din nou între ei. După un moment lung şi apăsător, Alonso s-a ridicat în sfârşit din fotoliu şi a pornit spre uşă fără să mai rostească nicio vorbă.

Rosa l-a privit cu ochii plini de lacrimi. Nu-şi luase rămas-bun de la ea, nici măcar unul plin de amărăciune, dar, înainte ca el să deschidă uşa, l-a oprit cu un cuvânt.

— Aşteaptă…! A rămas nemişcat, cu umerii încordați, spatele drept şi mâna pe clanța din bronz. În încăpere se auzea răsuflarea agitată a Rosei, foşnetul rochiei ei când s-a ridicat de pe scaun şi s-a apropiat de el. Îi voi trimite un mesaj grabnic lordului Christopher Beresford. Este fratele soțului meu. Voi vorbi cu el şi îi voi face cunoscută propunerea ta.

Alonso a făcut un semn de încuviințare şi când s-a întors iarăşi spre Rosa, ea deja ajunsese la cordonul clopoțelului prin care era chemat personalul.

23

Andrew a sărit în grabă de pe capra caleştii, chiar înainte să se fi oprit caii. Era nerăbdător să intre în casă şi să le îmbrăţişeze pe cele două femei din viaţa lui. A urcat treptele din două în două şi a bătut în uşă cu o energie neobişnuită. Nu ştia de ce Marcus întârzia atâta să deschidă şi a stăruit cu şi mai multă îndârjire.

Când în sfârşit uşa masivă de la intrare s-a deschis, căldura dinăuntru l-a întâmpinat ca şi cum l-ar fi îmbrăţişat. Nu s-a oprit să îi dea majordomului mănuşile şi pălăria, ci le-a aruncat grăbit pe scaunul din catifea care se afla lângă un perete al vestibulului şi a pornit cu pas grăbit spre marele salon; dar l-a găsit gol. S-a întors cu ochii mijiţi înspre Marcus, care îl urmase îndeaproape.

— Unde este lady Beresford? Dar nu a aşteptat un răspuns din partea lui. S-a dus iarăşi înspre vestibul şi a început să urce scara către odăi. Când a ajuns la camera Blancăi, chipul îi era un zâmbet până la urechi. Unde e prinţesa mea?

Dar şi această încăperea era goală. Ţinea uşa deschisă fără să-şi ia mâna de pe clanţă. Era de neînchipuit ca nimeni să nu-i iasă în întâmpinare. Fusese plecat aproape o săptămână şi zilele i se păruseră lungi şi plictisitoare.

— Andrés!

Exclamaţia soţiei lui, care tocmai apăruse pe palierul de sus, l-a făcut să iasă în grabă din odaia Blancăi.

Rosa îl auzise venind când era în sala de lectură dar nu avusese vreme să îl prindă din urmă. Şi s-a rugat ca fratele lui, Christopher Beresford, să ajungă acasă, ca de obicei, şi s-o poată ajuta cu lămuririle pe care trebuia să i le dea soţului ei despre absenţa Blancăi. Aşa se înţelesese cu Christopher, dar nu era sigură că acesta va sosi la vreme.

Andrew a parcurs distanţa care îi despărţea şi când a ajuns lângă soţia lui, a îmbrăţişat-o şi a sărutat-o cu foc. Îi fusese

foarte dor de ea. I-a muşcat buzele şi şi-a afundat limba în cavitatea ei catifelată; gura Rosei i-a răspuns cu aceeaşi dorinţă. I s-a părut o adevărată ambrozie. Ea s-a lăsat îmbrăţişată, chiar dacă a răspuns la salutul lui înflăcărat cu oarecare reţinere, pentru că stăteau în picioare pe palierul de sus, putând fi văzuţi de oricare servitor. Andrew a întrerupt sărutul dar nu s-a depărtat de ea. Continua s-o îmbrăţişeze cu putere.

— Mi-a fost foarte dor de tine, i-a şoptit cu glas drăgăstos.

Inima Rosei bătea cu putere.

— Nu ştiam că o să vii azi. Christopher a spus că poate întârzii până mâine.

Tonul ei fusese stăpânit dar emoţionat.

— Nu suport Londra. E prea zgomotoasă şi enervantă, a spus el strângând-o încă în braţe. I-am adus câteva daruri Blancăi, dar nu am văzut-o.

— Andrés.

Rosa rostise numele lui pe un ton liniştit, dar el nu i-a dat atenţie. A luat-o de mână şi au pornit înspre catul de jos, fiindcă şi-a închipuit că Blanca era în grădina din spate. Era încântată să se joace în labirint împreună cu nebunaticul de Atila ca tovarăş.

— Să mergem împreună s-o căutăm. Vreau să-mi îmbrăţişez micuţa. Nici nu-ţi închipui cât m-am gândit la ea. S-a corectat. Cât m-am gândit la amândouă.

— Andrés… Rosa i-a rostit numele cu o ezitare şi el a băgat de seamă că se împotrivea să-l urmeze. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Şi eu, a răspuns, dar mai înainte vreau s-o îmbrăţişez şi s-o sărut pe fetiţa mea.

Rosa şi-a muşcat buza de jos, fiindcă făcuse ceva rău şi nu ştia cum să-i spună. Se încredea în firea lui bună şi în felul lui paşnic de a lua veştile neplăcute. L-a tras de mână spre ea şi l-a privit cu nevinovăţie în ochii căprui.

— Trebuie să vorbesc cu tine despre Blanca.

Andrew a simțit în piept ceva asemănător nesiguranței şi a privit-o cu băgare de seamă.

— Ce s-a întâmplat? De ce nu mi-a ieşit în întâmpinare?

Rosa l-a condus către odaia lor, câteva uşi mai încolo de cea a Blancăi. El s-a lăsat dus în tăcere, dar cu inima cât un purice. Purtarea ei ciudată i se părea neobişnuită, ca să nu spună îngrijorătoare. Rosa a intrat în dormitor şi a închis uşa în urma lor.

— Blanca nu este la Whitam Hall, a spus în cele din urmă. Andrew a privit-o surprins şi îngrijorat. E în drum spre Spania, împreună cu Alonso şi cu lady Jane. El a crezut că nu auzise bine. Acum câteva zile m-a vizitat fratele meu, a continuat Rosa. Andrew rămânea tăcut, incapabil să scoată o vorbă. Şi, slavă Domnului, totul s-a rezolvat între noi. Mă simt cu adevărat fericită.

— Repetă ce-ai spus, i-a cerut pe un ton grav.

— Am multe lucruri să-ți explic, a continuat ea, dar Andrew a întrerupt-o.

— Repetă ce-ai spus.

Rosa şi-a muşcat buza, căci nu ştia cum să-i spună adevărul.

— Blanca a fost recunoscută ca moştenitoare legitimă a fratelui meu Alonso.

Moştenitoare legitimă? Despre ce vorbea? s-a întrebat el.

— Glumeşti? Să ştii că n-ai haz, i-a spus fără să clipească.

Ea a tăgăduit dând din cap.

— Coroana Spaniei solicită prezența Blancăi pentru legalizarea cererii fratelui meu de numire a ei drept moştenitoarea lui. Sunt multe aspecte legale care trebuie să fie rezolvate, şi asta nu se poate face decât la Madrid.

Tăcerea lui Andrew atârna deasupra capului ei ca o spadă ascuțită. Strălucirea din pupilele lui căpătase o nuanță

primejdioasă, pe care ea nu o mai remarcase niciodată.

— Mi-ai trimis fiica în afara Angliei, fără permisiunea mea?

Glasul lui sunase la fel de rece ca gheața şi ochii albaştri deveniseră întunecați ca o furtună de iarnă.

— Aşa a cerut regina María Cristina de Bourbon.

Inima lui Andrew i-a tresărit dureros în piept.

Mărturisirea Rosei era ca un pumnal înfipt în spate.

— Nu-ți trezesc îndeajuns respect şi încredere încât să discuți cu mine un subiect atât de delicat? Tristețea din tonul lui a luat-o prin surprindere. Nu socoteşti că sunt în stare să hotărăsc asupra viitorului fiicei noastre?

Rosa ştia că umbla pe nisipuri mişcătoare.

— Nu erai acasă şi Alonso trebuia să plece degrabă, s-a justificat ea.

Andrew a închis ochii o clipă, încercând să înghită veninul pe care ea i-l turnase pe gât.

— Ai încredințat viața fiicei mele unui om care era gata să te spânzure? Pentru el, Blanca înseamnă ceva mai mult decât nimic!

Din glasul lui răzbătea o neîncredere care încet-încet devenea furie dezlănțuită. Rosa a sărit în apărarea fratelui său. Andrés reacționase mai rău decât se aştepta, dar ea acționase cu bună credință. Era în joc o moştenire.

— Alonso n-o să-i facă niciun rău fiicei noastre, dimpotrivă. Doreşte să asigure viitorul Blancăi ca moştenitoare legitimă a lui şi, ca grande de Spania, trebuie s-o facă aşa cum cere Coroana.

El şi-a trecut mâna prin părul răvăşit. I se părea de neînchipuit că Rosa acționase atât de pripit.

— Şi-ți pasă mai mult de un titlu decât de siguranța fiicei noastre?

Întrebarea era nedreaptă şi ea i-a spus acest lucru.

— Fratele meu poate să moară mâine luptând împotriva

carliştilor, iar eu am fost declarată trădătoare a Coroanei. Cum pot să îngădui să fie dezonorat numele familiei mele din pricina mea? Am obligația să apăr şi să păstrez titlul înaintaşilor mei. Dacă l-aş pierde, tata s-ar răsuci în mormânt.

— Îți dai seama ce ai făcut?

Tonul lui trăda mai multă supărare decât şi-ar fi închipuit Rosa.

— Ce era drept, a răspuns cu o voce mică, dar nu a tremurat.

— Ce era drept?! a răcnit Andrew cu mâinile în şolduri. A pornit spre ea, şi Rosa nu ştia dacă trebuie să continue explicațiile sau să-l îmbrățişeze ca să-i aline durerea care i se citea în ochi. Purtarea ei fusese greşită, dar înțelesese neliniştea fratelui ei şi însemnătatea pricinilor care îl făcuseră să vină la Whitam, lăsându-şi la o parte mândria. De aceea acționase aşa cum o făcuse. Andrew a ajuns lângă ea şi, prinzând-o de umeri, a scuturat-o cu putere. Eşti o nesăbuită! a exclamat cu glas furios. O proastă fără pereche, care se gândeşte doar la nişte blestemate de titluri. Degetele lui s-au înfipt în carnea moale de pe umerii ei şi nu i-au mai dat drumul. A scuturat-o mai departe cu o furie copleşitoare. Bine zice fratele tău că eşti o trădătoare, nu numai conspiratoare. Te joci cu viețile celorlalți fără să-ți pese câtuşi de puțin ce se pierde pe drum.

— Andrés! a exclamat ea pe un ton implorator. O dureau umerii şi vorbele lui îi provocau o adâncă durere în inimă. Am făcut ce era drept!

— La dracu' cu ideile tale despre ce e drept şi ce nu!

I-a dat drumul brusc ca şi cum nu ar mai fi suportat s-o atingă. Rosa a fost gata să cadă din pricina elanului. L-a văzut mergând cu paşi rapizi în sus şi-n jos prin încăpere şi, pe neaşteptate s-a îndreptat spre biroul pe care ea îl folosea ca măsuță de toaletă, de unde a luat un vas din porțelan şi l-a izbit de perete cu toată puterea. Vasul s-a făcut țăndări. Apoi a spart

toate obiectele pe care le-a găsit, până când a lăsat măsuța goală.

— Andrés, Andrés! Ce faci? l-a întrebat ea alergând la el să-l oprească şi plasându-se cu curaj în calea obiectelor aruncate.

Andrew a privit-o furibund.

— Îmi descarc furia care mă macină.

Ea i-a îmbrățişat trupul, dar Andrew era prea supărat ca să-i îngăduie.

Amândoi țipau în acelaşi timp, Andrew cerându-i să-i dea drumul, Rosa scuzându-se că nu îl asculta.

— Ce naiba se petrece aici?

Christopher a intrat brusc în odaie. Uşa a lovit peretele cu putere când s-a deschis şi a lăsat o urmă adâncă în tapițeria groasă. Când a văzut prăpădul din dormitor, a tras adânc aer în piept. Pardoseala era plină de cioburi de sticlă, de faianță spartă şi de porțelan. Nu ştia care dintre ei doi începuse bătălia în câmp deschis. Dar, fără îndoială, amândoi înnebuniseră. S-a uitat la fratele şi la cumnata lui fără să înțeleagă nimic. Rosa se agățase de gâtul lui Andrew, iar acesta încerca să îi desprindă mâinile şi nu izbutea. O amintire fulgerătoare i-a adus în memorie o imagine asemănătoare a lui şi a Agatei, într-o cameră din Paris, cu ani în urmă.

— Dă-mi drumul! i-a cerut Andrew cu glas aspru, nepăsător față de zbaterea ei emoțională.

— Nu, n-am să-ți dau drumul până când nu mă asculți! a stăruit Rosa neliniştită.

— Dacă ții vreun pic la bunăstarea ta fizică, dă-mi drumul, fiindcă nu răspund de faptele mele. Nu acum, când mă simt trădat de tine.

Ea nu s-a desprins de gâtul lui, nici nu s-a îndepărtat.

— Nu te pot lăsa să pleci aşa furios.

Andrew a bombănit din nou ostentativ.

Christopher stătea tot în prag, fără să se hotărască să intre,

nici să-i lase singuri. Deşi a presupus că partea cea mai rea a confruntării trecuse.

— Nu sunt în stare să te ascult. Mai înainte trebuie să-ți înțeleg faptele greşite. Mă simt jignit!

Auzindu-l, Rosa i-a dat drumul în sfârşit şi s-a îndepărtat cu un pas de el, dar Andrew nu a părăsit încăperea, cum crezuse ea. Ceva în privirea lui a făcut-o să se îndepărteze, aşa cum voia el. Andrew continua să respire precipitat după izbucnire, şi Rosa a hotărât să bată în retragere, fiindcă înțelegea că avea nevoie de timp ca să se liniştească şi că nu va face asta dacă ea era de față.

— Când vei dori să continuăm discuția, mă vei găsi în sala de croitorie. Te aştept acolo.

A pornit spre uşă cu inima strânsă. Supărarea lui Andrew era prea fățişă ca să insiste. Când a trecut pe lângă Christopher, l-a privit cu ochii înecați în lacrimi, dar cumnatul ei a tăcut.

Amândoi bărbații au rămas singuri în odaie. Christopher a auzit răsuflarea agitată a fratelui lui, care se întorsese spre uşile cu geam de la balcon ca să fie cu spatele la el. Preț de mai multe minute, niciunul dintre ei nu s-a mişcat, nici n-au făcut nimic ca să se apropie.

Când una dintre slujnice a intrat, la cererea Rosei, să adune faianța spartă, Christopher i-a făcut semn cu capul să-i lase singuri. Servitoarea a închis uşa fără să spună nimic.

Deodată, Andrew a rupt tăcerea stânjenitoare.

— De ce, Christopher? De ce ai permis s-o ia?

Andrew era tot cu spatele la fratele său, care a făcut mai mulți paşi până când a ajuns în apropierea lui.

— Aşa era drept, Andrew.

Răspunsul fratelui său cel mare l-a făcut să se întoarcă iute spre el, mâhnit de trădare. Îl privea fără să dea crezare vorbelor lui care l-au umplut de venin.

— Eu nu aş fi îngăduit să-l ia pe micul Chris niciodată! I-a

răspuns atât de enervat încât Christopher s-a alarmat. Şi şi-a dat seama că Andrew era cu adevărat dezamăgit. Firea lui liniştită era acum dominată de furie şi ochii, care mereu râdeau veseli, exprimau în momentul acela o durere adâncă. Le-am lăsat în grija ta, aveam încredere în tine… l-a mustrat.

Dar nu a putut să sfârşească fraza. Simţea în gât o apăsare care îl împiedica să respire.

— Alonso de Lara a vorbit cu mine înainte să plece cu micuța. Pupilele lui Andrew au strălucit cu un foc ce anunța un dezastru. Christopher a ştiut că, în starea aceea, fratele lui putea să facă orice şi a încercat să-l liniştească. Nu va îngădui să i se întâmple nimic fetiței. În plus, a răscolit cerul şi pământul ca s-o recunoască legal drept moştenitoarea lui.

— E doar un blestemat de titlu! a exclamat cu vehemență. Iar fiica mea se va afla în centrul unui război între carlişti şi susținătorii reginei Isabel. Spune-mi, cum va putea s-o apere în mijlocul grozăviei, dacă el însuşi comandă o parte a armatei?

Christopher a oftat resemnat, fiindcă fratele său îi evidențiase un aspect care lui îi scăpase. Când cumnata lui şi ducele de Alcázar i-au spus de ce voiau s-o facă pe micuță moştenitoarea ducatului, a crezut că era cel mai bine pentru continuitatea casei de Lara. Ducele îi arătase toate documentele pregătite şi controlate, i-a povestit paşii pe care îi făcuse ca să înlăture posibilele greutăți şi pricinile pentru care Coroana solicita prezența fetiței ca să perfecteze ultimele amănunte referitoare la bogata ei moştenire. El, mai bine decât oricine, înțelegea însemnătatea pe care o aveau titlurile şi răspunderea, ca şi nevoia de a face tot posibilul pentru păstrarea lor.

— Andrew, cumnatul tău este un bărbat chibzuit şi sunt încredințat că o va apăra din răsputeri pe micuța Blanca. Şi-apoi, la Curtea din Madrid va fi mult mai în siguranță decât ne putem închipui. Insurecția se desfăşoară în nord.

— Te înşeli amarnic. Revolta va ajunge la Madrid mult mai repede decât crezi, a răspuns prost dispus. Ai procedat greşit punând în primejdie viaţa fiicei mele şi asta e ceva ce n-am de gând să uit, nici să-ţi iert.

Christopher a primit cu stoicism mustrarea lui, dar nu şi-a reprimat răspunsul aspru ce i-a venit pe buze.

— Ştiu să judec oamenii, iar cumnatul tău a răscolit cerul şi pământul ca să o recunoască pe micuţă drept singura şi legitima lui moştenitoare. Ar trebui să te gândeşti la asta şi apoi, dacă tot te mai crezi în posesia singurului adevăr valabil, judec-o pe Rosa şi strădania ei de a nu îngădui ca moştenirea tatălui ei să se irosească pentru nişte fleacuri.

Andrew l-a privit cu ochi strălucitori şi buzele strânse în sensul de dezgust.

— Nu mi-a păsat niciodată de titluri, ştii doar. Şi faptele ducelui de Alcázar au un singur scop: s-o pedepsească. Iar tu, fratele meu cel mare, apărătorul familiei, i-ai oferit-o pe o tavă de argint.

Christopher şi-a zis că se înşela amarnic, dar era atât de îndurerat, încât, practic, i-ar fi fost cu neputinţă să-l facă să gândească.

Andrew a trecut foarte aproape de el, voind să iasă din odaie, dar Christopher l-a oprit ţinându-l de braţ.

— Ce ai de gând să faci? l-a întrebat îngrijorat.

În momentele acelea, fratele lui era ca un butoi cu pulbere gata să explodeze. Andrew s-a eliberat din strânsoare şi l-a privit cu o dezamăgire atât de adâncă în ochi încât lui Christopher i s-a strâns inima.

— S-o aduc înapoi pe micuţa mea.

Fratele lui l-a urmat pe holurile de la Whitam, cerându-i lămuriri în legătură cu aceste ultime vorbe.

24

Rosa îşi simţea mâinile arzând de atâta frecat. Îl aştepta pe Andrés de ceasuri întregi, dar scuza şi explicaţiile pe care le pregătise pentru el nu vor folosi la nimic dacă nu-i va îngădui să i le dea. Preţ de ceasuri întregi, se zbătuse între a face ce era drept şi a aştepta sosirea lui, dar graba fratelui ei cerea măsuri neîntârziate şi faptul că stătuse de vorbă cu Christopher, în primul moment, şi îi împărtăşise neliniştile care o chinuiau, pe lângă îngrijorări, îi lămurise multe amănunte. Cumnatul ei se pronunţase în favoarea recunoaşterii micuţei ca moştenitoare a lui Alonso dar acum, văzând imensa dezamăgire pe care i-o pricinuise bărbatului pe care îl iubea cel mai mult pe lume, Rosa simţea că i se face rău. Însă nu putea să schimbe faptele.

Greşise de atâtea ori în hotărârile ei că s-a întrebat dacă va învăţa vreodată să gândească înainte de a se lăsa pradă pornirilor de moment. A oftat de mai multe ori. Dacă ar putea să se întoarcă în urmă cu şase ani, ar lua-o într-o direcţie cu totul diferită de cea pentru care optase atunci, dar acum nu putea decât să facă faţă greutăţilor şi să înfrunte urmările cu curaj.

Cineva a mişcat clanţa şi ea s-a pregătit să-l vadă în sfârşit pe Andrew. Totuşi, persoana care a trecut pragul nu era bărbatul pe care îl iubea atât de mult.

— Rosa…

Glasul puternic al lui Christopher i-a alungat iluziile, care s-au risipit pe jos, în vreme ce ea se lăsa pradă disperării.

— Unde e Andrés?

Glasul ei trăda o nelinişte aproape palpabilă.

— Face ultimele aranjamente pentru plecare.

— Pleacă? Unde…?

— Vrea s-o aducă înapoi pe Blanca.

Inima Rosei s-a oprit o clipă. Culoarea îi dispăruse din obraji, care deveniseră albi ca varul.

— Atunci, plec cu el.

Cumnatul său i-a oprit înaintarea spre uşă. Ochii ei i-au străpuns pe ai lui, cu surprindere.

— Dacă te întorci în Spania, vei fi arestată, i-a spus. Acesta era un adevăr incontestabil, dar Rosa nu-şi mai făcea griji pentru ea însăşi.

— Şi ce-mi pasă de asta!

Mâna lui Christopher continua s-o țină de cot. Ea a încercat să scape din strânsoare, dar nu a izbutit.

— Andrew nu judecă, dar am încredere că tu o vei face.

— Nu trebuia să accept ca fratele meu s-o ia pe Blanca. Am crezut că făceam ce era drept, dar Andrés mi-a dovedit că mă înşelam. Niciun titlu sau bogăție nu justifică durerea pe care i-am pricinuit-o. Regret din tot sufletul.

Rosa se zbătea, încercând să scape din strânsoarea lui Christopher.

— Dacă pleci, toată strădania tatei se va dovedi zadarnică şi nu pot să îngădui asta, a adăugat cu convingere. Şi-apoi, nu vorbim despre o simplă moştenire, ci despre un nume şi o dispoziție testamentară.

Rosa şi-a muşcat buza de jos, foarte tulburată. Când a fost de acord cu plecarea micuței sale, inima i s-a frânt în două chiar dacă ştia că despărțirea avea să fie scurtă, dar reacția lui Andrew schimba absolut totul. A bănuit că el avea să se supere, dar se înşelase în judecățile ei crezând că el va înțelege cum stau lucrurile. Andrew era de nerecunoscut.

— Trebuie să evit o înfruntare între fratele şi soțul meu, a răspuns scurt, nu-mi rămâne decât să fac pe mediatorul.

Şi asta o copleşea. Indiferent ce va face, unul dintre cei doi bărbaţi din viaţa ei va fi dezamăgit.

Christopher credea exact contrariul. Ambii bărbaţi puteau să-şi rezolve neînţelegerile, dacă nu erau nevoiţi să-şi facă griji pentru siguranţa ei, dar nu ştia cum s-o facă să priceapă. Rosa ar fi mai mult o piedică decât un ajutor.

— Andrew n-o să vrea să te ia cu el. Nu, fiind aşa de supărat pe tine. Omisese contribuţia pe care o avusese şi el la supărarea fratelui lui. Rosa l-a privit nedumerită. Drumul lung îi va linişti sufletul, îi va potoli furia, dar numai dacă nu-l hărţuieşti cu prezenţa ta, amintindu-i pricina pentru care trebuie să facă această călătorie.

Vorbele lui au jignit-o.

— Andrés nu cunoaşte rigorile Curţii spaniole. Nu poate să se prezinte în faţa reginei şi, *voila*! totul s-a rezolvat. Acolo lucrurile nu merg aşa, a încercat să-l lămurească.

— Asta a fost cea mai mare greşeală a noastră: să gândim pentru el, a recunoscut Christopher. Faptul că Andrew încalcă cele mai multe reguli sociale nu înseamnă că nu le cunoaşte sau că nu poate să le respecte.

Dar Rosa nu îl asculta. N-o interesa nimic altceva în afară de imperioasa nevoie de a îndrepta greşeala făcută.

— O să plec cu el.

Christopher i-a dat drumul în sfârşit. Ea şi-a şters palmele pe rochie, fără să-şi dea seama. Asudase de teamă că nu va şti cum să facă faţă dezastrului pe care îl provocase cu impulsivitatea ei.

— Cred sincer că te înşeli, i-a spus cumnatul ei pe un ton foarte serios.

— Nu, nu se înşală.

Glasul Ágatei a ajuns la ei într-o şoaptă. Ea a lăsat deschisă uşa de la sala de croitorie când a intrat şi s-a apropiat de ei.

— Nu te amesteca! a sfătuit-o Christopher pe soţia lui, care

mergea hotărâtă spre Rosa.

Dacă Ágata intervenea, necazurile se vor amplifica.

— Făgăduiesc să nu mă amestec în măsura în care ai făcut-o tu, a răspuns ea fără să înceteze să-l privească pe Christopher cu afecțiune. Rosa a rămas prinsă între ei, care prin prezența lor o împiedicau să iasă în vestibul. Ca să facă asta, ar trebui să se răsucească brusc şi să le întoarcă spatele amândurora. Ágata şi-a luat privirea de la soțul ei ca s-o țintească asupra ei. Caută-l pe Andrew şi vorbeşte cu el. Ascultă-i inima şi după aceea acționează în consecință. Acum mai mult ca niciodată are nevoie de sprijinul celor care-l iubesc.

Şi, spunând asta, s-a dat la o parte ca să-i îngăduie să iasă. Rosa a făcut din cap un semn de încuviințare, înainte de a părăsi în grabă încăperea.

Christopher a dat ochii peste cap în vreme ce se uita la soția lui, care îi zâmbea şăgalnic, de parcă ar fi ştiut ceva ce lui îi scăpa.

— Tocmai ai încurcat şi mai mult țele încurajând-o să se certe din nou cu Andrew.

Ea şi-a pus mâinile în şolduri şi a ridicat cu impertinență bărbia. De bună seamă, exista această posibilitate, dar se baza pe firea liniştită a cumnatului ei, datorită căreia va reuşi să rezolve problema.

— Şi asta o spune un bărbat care niciodată nu şi-a revizuit atitudinea.

Lovitura Ágatei fusese sigură, căci Christopher făcuse multe greşeli în trecut, greşeli pe care ea acum i le amintea atât de binevoitoare.

— Am acționat cu bună credință. Am ascultat explicațiile lui Alonso de Lara şi i-am înțeles îngrijorarea în legătură cu ducatul lui. Şi-apoi, este unchiul micuței.

Dar nu asta era problema, s-a gândit Ágata.

— Cunoscându-l atât de bine pe Andrew, trebuia să fi stat deoparte şi să acţionezi în folosul lui. Blanca nu ar fi plecat niciodată de la Whitam fără încuviinţarea ta, ştii bine. Eşti la fel de răspunzător pentru asta ca şi Rosa. El şi-a zis că soţia lui avea în parte dreptate, dar moştenirea şi rădăcinile cântăreau prea mult ca să mai ţină seama de alte amănunte neînsemnate. Se arătase la fel de interesat ca şi cumnata lui. Trebuia salvat un ducat! Ágata şi-a continuat atacul cu seninătate, mângâind obrajii soţului ei. Toţi treceţi cu vederea dorinţele lui Andrew, invocând nepăsarea lui faţă de convenţionalisme, dar pot să te încredinţez fără teama că greşesc că, de data asta, nesocotirea simţămintelor lui a fost ceva dăunător şi viclean. O faptă urâtă pe care nu o va uita multă vreme.

Rosa nu a bătut în uşă. A intrat hotărâtă dar Andrew nu era acolo. Slujnica adunase faianţa spartă de pe jos şi făcuse ordine pe măsuţa de toaletă. S-a întors grăbită şi s-a îndreptat spre coridorul în care dădeau mai multe încăperi şi saloane de la catul de sus.

Avea o presimţire şi s-a lăsat condusă de ea. Trebuia să-l găsească pe Andrew, trebuia să-i vorbească şi să-i ceară iertare. Se purtase ca o nesăbuită, împinsă de remuşcările prilejuite de trădarea familiei în numele unor idealuri care acum i se păreau lipsite de însemnătate. Iar acum familia ei era Andrew! Şi faptul că nu îi demonstrase acest lucru îi provoca o senzaţie de sufocare extremă.

Cu paşi apăsaţi a ajuns la uşa odăii micuţei Blanca. Uşa masivă din lemn nu era închisă, ci întredeschisă şi, cu o mână tremurătoare, a împins-o uşor înainte să intre în încăperea tăcută.

Se înserа, şi ultimele raze de soare dispăreau încet-încet prin perdelele albe. Rosa nu mâncase de prânz şi bănuia că nici Andrew nu băgase nimic în gură de la înfruntarea lor de

dimineață.

El stătea pe salteaua moale şi ținea un obiect negru în mâini.

— Nu şi-a luat capa.

Mângâia cu venerație materialul negru. Pe pat era o geantă de călătorie deschisă. Rosa a putut să arunce o scurtă privire înăuntrul ei şi a văzut că era, practic, plină cu haine. A îngenuncheat la picioarele lui şi i-a luat mâinile într-ale ei.

— Iartă-mă, Andrés, s-a scuzat cu o voce mică. Îmi pare foarte rău că te-am rănit prin faptele mele. Dar soțul ei nu o privea. Continua să netezească mecanic şi cu o expresie absentă stofa groasă. N-am luat în seamă părerea ta şi ai tot dreptul să fii supărat pe mine, dar îți jur că nu se va mai întâmpla! Tăcerea lui o îngrijora foarte mult. Andrew avea privirea pierdută şi un rictus indescifrabil pe buze. Îmi voi pregăti bagajul, a spus Rosa pe neaşteptate.

S-a ridicat de jos dar mâna soțului ei a reținut-o cu fermitate.

— Unde te duci? a întrebat-o cu glas răguşit.

Rosa l-a privit uluită. Unde ar putea să se ducă dacă nu cu el?

— Vin cu tine…

Reacția lui a luat-o cu totul prin surprindere. Andrew s-a ridicat cu un aer solemn, a împăturit capa de călătorie a Blancăi şi a pus-o în geantă înainte s-o închidă.

— N-am nevoie de tovărăşia ta ca să îmi aduc micuța înapoi! s-a răstit.

Ea a oftat adânc, pentru că tonul lui fusese aspru şi provocator.

— Sunt conştientă că nu ai nevoie de mine ca s-o aduci, dar, oricum, vreau să te însoțesc.

Acum el a privit-o cu ochii mijiți.

— Vrei să-mi mai adaugi încă o grijă la cele pe care deja le am?

Rosa a făcut un pas înapoi ca să-l vadă mai bine. Soțul ei era

un bărbat foarte înalt şi voinic.

— Ştiu cum te simți şi de aceea vreau să-mi îndrept greşeala.

Andrew şi-a trecut degetele prin păr, încercând să se liniştească. Ore în şir se gândise la motivația unora şi altora de a-l pune în situația în care se găsea. Şi asta îl făcuse să ia o hotărâre de nestrămutat.

— Mă simt jignit, a recunoscut cu glas obosit. Rosa şi-a trecut brațele în jurul ei însăşi, ca şi cum pe neaşteptate ar fi biciuit-o un aer înghețat din nord. Femeia pe care o iubeam mai mult decât viața m-a alungat de lângă ea de parcă aş fi fost o piedică în lumea ei de etichete şi reguli sociale, numai că eu nu aveam de unde să ştiu, fiindcă am crezut-o o fată simplă şi nu mândra fiică a unui duce. Dacă mi-ai fi spus cine erai cu adevărat, aş fi procedat în consecință. Rosa voia să se împotrivească, dar mâna lui ridicată a redus-o la tăcere. Tata a luat hotărârea să mă însoare fără ştirea mea, fiindcă a crezut că aşa era cel mai bine ca să te scape de spânzurătoare. Şi avea dreptate, dar a uitat să mă întrebe ce părere aveam şi ce simțeam în legătură cu asta, nu ştia cine erai pentru mine şi ce însemnai în viața mea. O tăcere grea, amară ca pelinul s-a lăsat brusc între ei. Fratele meu cel mare, bărbatul pe care îl admir cel mai mult după tata, mi-a ascuns că fetița frumoasă pe care o aveam în grijă la Whitam era propria mea fiică şi acum conspiră împreună cu tine ca să mi-o ia… Spune-mi, Rosa, cum ar trebui să mă simt?

Ea nu putea să-i răspundă pentru că era zguduită. Andrew înşirase toate faptele rele pe care toți le comiseseră împotriva lui şi le înşiruise fără dispreț, ranchiună sau mânie. Dar vorbele lui exprimau o dezamăgire atât de adâncă încât a descurajat-o şi i-a provocat o senzație de înfrângere mult mai intensă decât cea care se oglindea pe chipul bărbatului.

L-a văzut punându-şi redingota şi încheind-o cu mişcări

tacticoase. Inima Rosei s-a strâns dureros.

— Andrés, te rog… Abia putea să rostească vorbele. Avea buzele amorțite de cât le strânsese din pricina remuşcărilor pe care le simțea. Ai de gând să pleci fără să-mi mai spui nimic?

El nu i-a răspuns. S-a mărginit s-o privească intens, pătrunzător, ca şi cum ar fi vrut să vadă pe altcineva în ea. După acea examinare severă a scos un oftat şi a ieşit pe uşă, dar înainte s-o închidă, s-a întors spre ea.

— Întreabă-l pe Christopher. El te va înştiința despre toate amănuntele plecării mele…

— Andrés, nu! Spune-mi tu! a exclamat cu adevărat îngrijorată şi pe un ton mâhnit care pe el nu l-a mişcat defel.

A clătinat din cap de mai multe ori.

— Îți este interzis să ieşi din Anglia, i-a amintit. Şi chiar dacă mi-ar plăcea să-ți plătesc cu aceeaşi monedă, eu nu sunt ca tine. Fiindcă te-am apreciat mereu aşa cum meriți sau cum credeam că meriți, ceea ce nu este acelaşi lucru, nu-i aşa? Rosa şi-a stăpânit un geamăt simțindu-se lovită de vorbele lui grele. Vorbeşte cu Christopher, el o să te pună la curent.

25

Palatul Tăcerilor, Parcul Principilor, Sevilla

Andrew aştepta pe o bancă din piatră, situată pe una dintre laturile frumoasei grădini de pomi. Reşedința Lara se afla într-un loc emblematic şi foarte frumos din oraşul de pe Guadalquivir. Aparținea familiei de mai multe generații. Palatul, numit al Tăcerilor din pricina claustrului rezemat de partea stângă, era unul dintre cele mai frumoase şi mai vechi pe care le

văzuse el vreodată. Clădirea era alcătuită dintr-un cat, avea forma unui patrulater şi fiecare dintre cele patru laturi se numea galerie. În mijloc era grădina şi una dintre fântâni avea rezemate de ea mai multe bănci pentru lectură şi meditație. Andrew stătea acum pe una dintre ele, cea mai apropiată de puțul de apă. În spațiul rămas, locul se bifurca în patru drumuri care duceau la o tufa de trandafiri, o livadă de pomi fructiferi, la claustru şi la altă grădină care avea un bazin de apă, probabil destinat scăldatului în zilele călduroase.

A ridicat ochii spre galeria de sus, cu un coridor acoperit şi mărginit de o arcadă. Şi-a ațintit privirea asupra galeriei de la răsărit, unde se afla o mică încăpere ce putea fi folosită ca birou sau ca bibliotecă, independent de biblioteca principală pe care o aveau cele mai multe dintre palate şi castele. Mai departe se afla salonul mare, piesă indispensabilă şi care în general se remarca printr-o bogată şi variată ornamentație arhitectonică.

Andrew a continuat să-şi mişte ritmic picioarele în vreme ce urmărea cu privirea desenele geometrice ale dalelor din grădină, intercalate cu bucăți de marmură cu striuri gri. Dar, nemaiputând să mai stea jos, aşteptând, a început să observe pereții grădinii, a căror delicată decorație geometrică era, fără îndoială, inspirată din imagini ale naturii şi pescuitului. A pornit spre următoarea grădină, cea care cuprindea bazinul de apă, şi odată ajuns acolo, a privit luciul apei, care părea o oglindă în care se răsfrângea seninătatea cerului albastru şi verdele odihnitor al mirtului.

Cum putea un loc să transmită atâta pace şi liniște? s-a întrebat. A tras concluzia că numele palatului era foarte potrivit, fiindcă între pereții lui se respira liniște şi cumpătare.

A privit apa o vreme, trăgând totodată în piept mirosul pătrunzător de iasomie şi de levănțică. Profunzimea aromelor şi culorilor acelui loc era copleşitoare.

A rămas acolo nemişcat până când în sfârşit a auzit deschizându-se uşa masivă claustrului şi paşii hotărâți care se îndreptau către el. A presupus că era majordomul, dar spre surprinderea lui însuşi Alonso s-a prezentat în fața lui.

Andrew şi-a ațintit asupra cumnatului său care, în ținută militară, venea drept spre el. Nu se schimbase mult, în ciuda anilor care trecuseră de când îl văzuse pentru prima oară în casa unchiului Aurorei.

Fără nicio îndoială, Alonso îl văzuse din casă.

— Urmează-mă.

Porunca fermă l-a făcut să plescăie din limbă cu oarecare batjocură, căci ducele uitase cel mai elementar gest dintre toate, salutul.

Andrew a făcut ce îi cerea cumnatul lui şi a mers după el, dar înspre palat şi nu spre claustra, cum crezuse. Alonso i-a ținut uşa ca să între şi apoi a închis-o. L-a condus prin mai multe coridoare şi curți către biblioteca principală şi, odată ajuns acolo, l-a invitat să ia loc în fața biroului din lemn de castan.

Andrew a hotărât să rămână în picioare ca să nu piardă avantajul pe care i-l conferea statura lui înaltă.

— În Anglia, a început el ca să spargă gheața, spunem bun venit oaspeților chiar dacă nu ne sunt pe plac.

Mustrarea nu l-a atins pe Alonso, care, fără să țină seamă de opțiunea de a rămâne în picioare a oaspetelui său neaşteptat, a luat loc în spatele biroului. Apoi a pus un picior peste celălalt, cu o eleganță remarcabilă, cum era firesc la bărbații de rangul lui.

— Nu obişnuiesc să-mi salut duşmanii, a răspuns cu sinceritate.

Răspunsul l-a luat prin surprindere pe Andrew, care l-a privit supărat şi nedumerit. Spusese duşman? s-a întrebat.

— Sunt cumnatul, nu adversarul tău, a răspuns el pe un ton

categoric. Sunt încredințat că vei şti să faci deosebirea sau, dacă nu, pot să ți-o arăt cu plăcere.

Alonso trebuia să înalțe capul ca să-l privească, dar asta nu l-a împiedicat să-şi etaleze disprețul şi puterea în propriul cămin. Dacă derbedeul voia să stea în picioare, el n-o să-l oprească.

Andrew şi-a scos mănuşile şi pălăria şi le-a lăsat pe birou.

— Cărui fapt datorez onoarea vizitei tale? a întrebat Alonso cu glas aspru. Andrew şi-a zis că întrebarea era la fel de prostească precum atitudinea bărbatului care o rostise, dar a hotărât să arate respect singurului unchi matern al fiicei sale, chiar dacă nu merita. Dacă putea să facă ceva în cinstea tatălui său, era să se comporte ca un bărbat educat şi corect. A început să se plimbe prin încăperea amplă, admirând uleiurile care atârnau pe pereți. Unul dintre ele i-a atras în mod deosebit atenția, fiindcă reprezenta o fetiță care râdea fericită îmbrățişând un cățeluş. Fără îndoială, portretul era al Rosei, dar nu fusese pictat în Spania, ci în străinătate. A dedus asta din pricina împărțirii grădinii şi a casei care se putea vedea în fundal, dar nu era foarte sigur. Lumina tabloului era cu adevărat magnifică. Trebuie să aştept toată ziua ca să primesc un răspuns atât de simplu? a stăruit Alonso, pe un ton ceva mai calm, dar cu privirea atât de rece că părea de gheață.

Atitudinea nepăsătoare şi liniştită a englezului îl nedumerea. Când majordomul i-a adus cartea de vizită, simțise nevoia imperioasă s-o ardă, dar el nu era omul care să se eschiveze în fața greutăților. Cândva trebuia să îl înfrunte pe soțul surorii lui şi i se părea cât se poate de potrivit s-o facă pe terenul său.

Andrew l-a privit în față, fără ezitare, dar şi fără să adopte o atitudine războinică. Chipul lui exprima o hotărâre nedisimulată de a face un armistițiu. S-a oprit în fața lui Alonso, despărțiți de biroul lat.

— Unui fapt evident: doresc să-mi văd fiica.

Cei doi bărbați s-au privit cu ochii mijiți, măsurându-se cu ostentație.

— Ai făcut un drum foarte lung pentru o simplă vizită.

Andrew a ştiut că Alonso se juca cu el, dar avea un anume avantaj în fața lui, pe care se va bucura să i-l dezvăluie la vremea potrivită.

— De asemenea, trebuie să perfectăm anumite aspecte legale în legătură cu moştenirea Blancăi şi cu viitorul ei. Apoi, fiica mea se va întoarce acasă.

Alonso a dat drumul brusc aerului pe care şi-l reținuse şi Andrew s-a felicitat fiindcă asta însemna că ducele nu era atât de sigur cum părea, judecând după atitudinea lui hotărâtă, excesiv de marțială.

— Nepoata mea ar trebui să crească în Spania. Să-şi cunoască rădăcinile şi moştenirea. Dacă ar trăi în Anglia, ar fi lipsită de toate acestea.

Andrew s-a gândit la vorbele lui şi, în ciuda aşteptărilor, a schițat un zâmbet plin de empatie. Era întru totul de acord cu ultima lui frază. Anglia se deosebea foarte mult de Spania.

— Oricât ți-ar displăcea, „cumnate”… Andrew a subliniat vorba scoțând în evidență rudenia dintre ei într-un fel care i-a zgâriat auzul lui Alonso, Blanca va creşte alături de tatăl său. Şi, surpriză! tatăl ei este englez şi locuieşte în Anglia. Dar pentru liniştea ta prezentă şi viitoare, îți voi spune că vei fi mereu bine venit la Whitam când vei dori să-i faci o vizită nepoatei tale sau… surorii tale.

Ultimul cuvânt l-a spus cu o undă de sarcasm care nu a trecut neobservată de Alonso. Englezul îşi dăduse cărțile pe față, dar el ştia cum să restabilească egalitatea când era în dezavantaj. Iar în ce o privea pe nepoata lui, pierduse avantajul.

— Mă provoci? Strânsese fălcile atât de tare încât i-au scrâşnit dinții. Fiindcă răbdarea nu este una dintre virtuțile mele.

Pe Andrew îl surprindea firea extremă a fratelui Rosei. Stătea țeapăn în scaun, fără să-şi piardă stăpânirea de sine, în afară de câte un rictus de dezgust în colțul buzelor din pricină că le strângea prea mult, dar ştia că era pur şi simplu o aparență. Alonso de Lara fusese crescut chiar cu mai multă severitate decât fratele lui, Christopher, de aceea înțelegea singurătatea imensă din sufletul lui şi l-a compătimit, dar a avut grijă să nu-şi exteriorizeze simțămintele. Bănuia că bărbatului agresiv pe care îl avea în față nu i-ar plăcea să-i stârnească mila.

— Am alte lucruri de vorbit cu tine şi, chiar dacă ți se pare ciudat, nu am de gând să te provoc, a recunoscut împăciuitor Andrew. Alonso era nedumerit. Era obişnuit să aibă de-a face cu oameni mult mai vicleni dar atitudinea paşnică a englezului îl surprindea. Alții, pentru mult mai puțin, ar fi scos spada din teacă şi ar fi încercat să i-o înfigă în inimă. A răsuflat adânc şi a rămas tăcut, măsurându-l pe bărbatul din fața sa. Felul neglijent în care îşi sprijinea palma de birou în timp ce se apleca spre el i s-a părut provocator. Era îmbrăcat în uniformă militară englezească şi nu-şi putea explica o asemenea excentricitate; Anglia nu era în război cu niciuna dintre coloniile sale. Accept s-o desemnezi pe Blanca drept moştenitoarea ta, dar nu încuviințez logodna pe care ai pus-o la cale pentru ea. Asta e o chestiune care mă priveşte exclusiv pe mine.

Christopher îi dăduse toate documentele înmânate de către ducele de Alcázar cu ocazia vizitei sale la Whitam. Şi Andrew le studiase cu atenție pe drumul lung către Spania.

Alonso s-a rezemat de spătarul înalt al scaunului, încrucişându-şi mâinile pe masă într-o atitudine circumspectă. Acum trebuia să treacă peste cea mai mare piedică din calea lucrării sale.

— Dacă mi se întâmplă ceva, Blanca va fi ducesă de Lara şi nu va putea să încheie o căsătorie cu un bărbat de rang inferior.

Andrew a hotărât să ia loc, fiindcă discuția devenea tot mai interesantă. A dat la o parte mănuşile din piele şi pălăria, în vreme ce îşi potrivea spada în şold ca să stea mai comod.

— Şi în Anglia avem ducate care s-ar arăta interesate să încheie o căsătorie cu fiica mea. Dar asta e ceva ce nu am de gând să iau în considerare deocamdată. Poate când Blanca va împlini… treizeci de ani?

Alonso şi-a dat seama că îl lua peste picior şi s-a înfuriat. Spusese treizeci de ani? Asta fusese o prostie nemaivăzută. Căsătoriile se încheiau în copilărie.

— Credeam că vorbim serios, a spus pe un ton tăios.

— Ți-am spus-o ca să-ți fie clar că, în privința asta, nu am de gând să dau înapoi. Chestiunea căsătoriei fiicei mele iese din discuție pentru multă vreme.

— Asta nu se poate, a adăugat Alonso cu ochii mijiți.

— Este o atitudine firească în împrejurările de față şi sunt cât se poate de chibzuit în această chestiune, l-a înfruntat Andrew pe un ton asemănător cu acela folosit de copii când le reproşează altora că nu au jucat cinstit.

— Dacă nepoata mea se căsătoreşte cu un englez, nu va putea să gestioneze moştenirea ei din Spania. Ducatul va rămâne pe planul al doilea şi asta e ceva ce nu pot şi nici nu trebuie să îngădui.

Andrew s-a gândit că în privința asta trebuia să-i dea în parte dreptate cumnatului său. Dacă Blanca s-ar căsători cu un duce englez, ducatul de Alcázar ar rămâne mereu pe locul al doilea, ceva de neînchipuit pentru un bărbat cu firea şi inteligența ducelui de Alcázar.

— Te-ai gândit vreo clipă că nepoata ta poate să dorească pur şi simplu să se căsătorească din iubire şi fără să existe vreun titlu la mijloc?

Alonso a deschis gura uluit.

— Blanca este o moştenitoare şi ca atare are o obligație de îndeplinit.

Andrew făcuse un pas greşit, dar a încercat să repare lucrurile. Aceasta presupunea să îi spună că, deşi Rosa era fiică de duce, iar el fiul cel mic al unui marchiz, fără şansa dobândirii vreunui titlu, se iubeau nebuneşte. Prin căsătoria lor îi dăduseră lui Alonso pricini să se teamă pentru viitoarea căsătorie a Blancăi.

Venise la Sevilla ca să-i câştige încrederea cumnatului său. Ca să-i demonstreze că era un bărbat vrednic de încredere şi că voia acelaşi lucra ca şi el: fericirea Rosei şi a Blancăi, dar nu izbutea. Alonso se dovedea prea cârcotaş şi atât de rigid în privința normelor că i-a amintit de fratele lui cel mare. Ideea de iubire fără titluri la mijloc de neconceput pentru un nobil atât de suspus ca ducele de Alcázar.

Cât a ținut călătoria cântărise toate variantele pe care le avea în prima lui întâlnire cu el: să-l provoace la duel, să-i dea o bătaie sau să încerce să ajungă la o înțelegere mulțumitoare pentru amândoi şi totodată să-şi câştige respectul lui pentru binele Rosei şi al Blancăi. Avusese nevoie de zile întregi ca să-şi stăpânească furia care îl cuprindea şi să ajungă la concluzia că voia să câştige încrederea cumnatului său mai presus de orice. Era fratele Rosei! Iar acestea erau vorbe mari. Andrew nu dorea dispute în familie, şi dacă singura rudă a soției lui era împotriva sa, conviețuirea putea să devină o problemă pe termen lung. În plus, nu era atât de egoist încât să o lipsească pe fiica lui de singurul unchi, matern. Tatăl lui, John, îi inculcase încă din copilărie ideea de respect şi prețuire a familiei şi de aceea se afla acum atât de departe de Anglia, încercând să-l facă pe un duce încăpățânat să-şi bage mințile în cap.

— Ai de pierdut şi ştii asta. Nicio Coroană, fie ea britanică sau spaniolă, nu îi va răpi unui tată dreptul de a aranja căsătoria

fiicei lui.

Ducele a strâns din buze cu un rictus de dispreț. Alonso ştia că tatăl cumnatului său, John Beresford, era un marchiz foarte respectat. Făcuse cercetări în privința asta şi căpătase informații despre familie până la a cincea generație în urmă şi chiar dacă bărbatul care stătea în fața lui nu avea titlu, rangul lui nu putea fi contestat. Dacă Rosa ar fi ales un plebeu, totul ar fi fost mult mai uşor, dar aristocrații erau respectați atât în Spania cât şi în Anglia, iar regina María Cristina îi spusese foarte clar acest lucru când acceptase ca micuța Blanca să moştenească ducatul de Alcázar.

— Tot ce-am făcut până acum a fost pentru bunăstarea nepoatei mele, acum şi în viitor. Condamn acțiunile politice şi atitudinea rebelă a surorii mele, dar sunt conştient de faptul că Blanca nu este vinovată de comportamentul mamei sale şi tocmai de aceea simt că este obligația mea să n-o las să plătească pentru greşelile ei. Dar amândoi cunoaştem prețul acestui lucru, nu-i aşa?

Alonso se referea la declarația de trădare făcută de Coroana spaniolă la adresa ei. El voia să spele pata astfel încât să nu se extindă asupra viitorului nepoatei sale şi, ca să izbutească, trebuia să-i arate supunere absolută reginei.

Andrew era de acord cu majoritatea afirmațiilor lui, dar considera că greşise venind la Whitam Hall fără să vorbească direct cu el. Purtarea lui ridicase între ei un zid abrupt pe care nu putea să-l treacă singur dacă partea cealaltă nu era dispusă să coopereze.

— Când aveai de gând s-o aduci înapoi în Anglia?

Andrew risca mult cu această întrebare şi a aşteptat cu nerăbdare răspunsul menit să confirme onorabilitatea lui Alonso.

Ducele nu a şovăit să răspundă, întărindu-i convingerea lui Andrew că era sincer.

— Totul a fost pregătit ca să se întoarcă în câteva zile.

Uşurarea pe care a simțit-o auzindu-l i s-a răsfrânt asupra întregului corp, care s-a relaxat brusc pe scaun. O parte din încordarea care pusese stăpânire pe el în ultimele ceasuri s-a risipit, lăsându-i o senzație de confort psihic.

În ciuda încăpățânării lui, Alonso era un bărbat consecvent în vorbe şi în fapte.

— Aveai de gând să vii cu ea? l-a întrebat.

El a tăgăduit dând din cap aproape imperceptibil.

— Patru dintre cei mai buni oameni ai mei urmau să se ocupe de siguranța Blancăi la întoarcere, dar, cu tatăl ei aici, presupun că nu mai este nevoie de asta.

— Acum pot să-mi văd fiica? a întrebat Andrew nerăbdător. Cred că ți-am împlinit mulțumitor aşteptările, pentru că încă ai capul pe umeri.

Alonso s-a relaxat şi el şi s-a aplecat spre cumnatul lui.

— Trebuie să recunosc că m-ai luat prin surprindere, a răspuns. Dar mai urmează să vorbim despre acordul de logodnă cu ducatul de Marinaleda.

În această chestiune, Andrew s-a dovedit neînduplecat.

— Nu sunt de acord cu logodna, a spus încă o dată cu un glas ce nu admitea replică.

Ducele şi-a folosit toată artileria.

— Marinaleda este una dintre cele mai bune şi mai însemnate familii din Andaluzia şi, aş îndrăzni să spun, din Spania, a contraatacat, hotărât să-l facă să cedeze pe tatăl nepoatei sale. Ar fi o prostie fără seamăn să anulezi înțelegerea.

— Nu mă îndoiesc, dar oricât te încăpățânezi, nu sunt de acord cu logodna.

— Nepoata mea merită chiar şi o coroană.

Aceste vorbe l-au impresionat profund. Alonso vorbea cu convingere, şi lui Andrew i-a plăcut că o prețuia aşa de mult pe

fiica lui.

— Şi o va avea dacă aşa doreşte, a încuviinţat în cele din urmă.

Ducele a scos un oftat care lui Andrew i s-a părut de resemnare.

— Atunci, ne-am înţeles, a încheiat, dar el a tăgăduit din nou dând din cap fără ca zâmbetul să-i dispară de pe buze.

— Dacă Blanca doreşte să se căsătorească cu un nobil spaniol, nu mă voi împotrivi, dar nu am de gând să încuviinţez un acord de căsătorie care o va priva de libertatea de a-l alege pe viitorul ei soţ.

— Este o clauză în contract care îi dă posibilitatea să rupă logodna dacă aşa doreşte, dar pentru asta va trebui să aştepte până la optsprezece ani, urmând să piardă şi jumătate din dotă. De ce nu-i vorbise nimeni despre această clauză? s-a întrebat Andrew uimit. Discuta cu cumnatul lui despre un lucru a cărui rezolvare va fi posibilă în viitor. Chiar dacă există un dar, a urmat Alonso. El s-a pregătit pentru ce era mai rău. Coroana spaniolă va avea ultimul cuvânt în privinţa căsătoriei pe care o va încheia nepoata mea şi a candidatului ales de ea, l-a înştiinţat scurt.

Andrew cântărea argumentele pro şi contra.

— Asta este inadmisibil. Nu vorbim despre politică, ci despre viitoarea căsătorie a fiicei mele.

Alonso s-a încăpăţânat şi mai mult.

— Va fi grande de Spania, cu răspunderi pe care va trebui să le îndeplinească. Andrew şi-a zis că, dacă Alonso va repeta vorba „grande”, va face un gest nesăbuit, ca de pildă să-i arunce în faţă o soluţie de clor.

— Faci doar presupuneri cu această posibilitate, fiindcă, deocamdată, tu eşti încă în viaţă şi, bănuiesc, cu bărbăţia neatinsă astfel încât să umpli acest mausoleu cu mici Lara la fel

de înțepați şi de insuportabil de rigizi ca şi părintele lor…

După ce i-a auzit insulta, Alonso a făcut o grimasă ce părea să exprime amuzamentul, dar Andrew s-a gândit că de bună seamă se înşela, căci de Lara era bărbatul cel mai sec şi mai autoritar din câți cunoscuse.

— Atunci, ne-am înțeles?

Ducele s-a ridicat în picioare şi i-a întins mâna, socotind subiectul încheiat. Şi Andrew s-a ridicat, dar a şovăit câteva clipe înainte să confirme încheierea înțelegerii, căci nu izbutise nimic, în afară de înlăturarea anumitor neînțelegeri cu el. Dar cel puțin nu mai simțea nevoia să-i facă rău cu adevărat, doar să-l trântească jos cu un pumn.

— Primesc. A strâns mâna pe care i-o întindea Alonso şi a făcut un gest cu totul neaşteptat, care l-a luat pe duce prin surprindere. Fără să-i dea drumul, i-a tras un pumn cu stânga, care l-a dezechilibrat de tot. Scaunul a căzut cu zgomot, ca şi mai multe lucruri de pe birou, dar Alonso a reuşit să se sprijine de masă ca să nu se prăbuşească la pământ. Când şi-a revenit, l-a privit amenințător la bărbatul care avusese îndrăzneala să îl lovească în propria lui casă, dar Andrew a schițat un zâmbet complice. Asta e ca să nu uiți că sunt tatăl nepoatei tale şi soțul surorii tale. Când vei dori să discuți o chestiune legală, o vei face cu mine, altfel acesta nu va fi singurul pumn pe care îl vei primi din partea mea. Cumnatul lui şi-a masat fruntea dar nu a părut că vrea să întoarcă lovitura. Era încă uimit de îndrăzneala lui Andrew. Iar acum, porunceşte să fie chemată fiica mea, fiindcă ard de nerăbdare s-o văd.

O vreme, amândoi bărbații s-au privit sfidându-se reciproc; în cele din urmă, Alonso s-a apropiat de cordon şi a sunat din clopoțel. Când majordomul a deschis solemn uşa, Alonso s-a îndreptat către el.

— Anunțați-o pe lady Jane s-o aducă pe domnişoara Lara.

Andrew a fost gata să corecteze cu o nouă lovitură apelativul folosit de cumnatul lui la adresa Blancăi. Se vedea că nu ținuse seama de avertizarea lui de acum câteva momente, dar l-a lăsat în pace. Va avea vreme să-i alunge fumurile acelea ducale.

Intrarea intempestivă a Blancăi în bibliotecă, însoțită de către lady Jane, s-a transformat într-o avalanşă de țipete şi aplauze. Andrew a îmbrățișat fetița şi a aruncat-o de mai multe ori în sus. Râsul ei copilăresc era molipsitor. Câteva momente după aceea, tată şi fiică au început o conversație în engleză, care l-a lăsat pe dinafară pe Alonso. Acesta nu ştia nimic despre nepoata lui, dar nici despre sora lui.

Presupunea că anii copilăriei petrecuți în Franța fuseseră pricina revoltei ei declarate şi a încăpățânării neînfrânte. Rosa îl minţise, îl înşelase, dar el obținuse cooperarea lui Andrew Beresford pentru asigurarea continuității ducatului; putea să fie mulțumit. Când s-a hotărât să se îmbarce spre Anglia, nădăjduise la mult mai puțin, dar planurile lui de a controla imensul patrimoniu al surorii sale erau mult mai aproape de îndeplinire prin desemnarea nepoatei ca moştenitoare. Lucrurile rămăseseră nelămurite, cum prevăzuse chiar din momentul în care a aflat despre sosirea la Palatul Tăcerilor a englezului care acum făcea parte din familia Lara. Dezaproba întru totul alegerea Rosei, fiindcă, prin rangul său, putea să aspire la mult mai mult. Dacă i-ar fi spus că nu avea de gând să se călugărească, ar fi aranjat pentru ea o căsătorie mult mai avantajoasă, cu un nobil apropiat de casa Lara, dar faptul era consumat, în schimb, situația Blancăi avea rezolvare; iar el intenționa s-o supravegheze cu multă atenție pe nepoata lui, ca să nu facă aceeaşi greşeală ca mama ei. Nu concepea ca ea să se mărite cu un blestemat de englez. Moştenirea maternă a familiei Lara trebuia să rămână în Spania.

Andrew s-a apropiat de el, cu fiica sa în brațe.

— Unchiul Alonso o să fie încântat dacă rămân aici câteva zile, i-a spus micuței în spaniolă iar fetița a țipat din nou, bucuroasă.

El nu era defel încântat, dar nu l-a contrazis. Nu avea încotro decât să-i ofere ospitalitate tatălui nepoatei sale, până când va pleca şi spera că asta se va petrece cât mai curând.

— Bine ai venit la Palatul Tăcerilor, „cumnate”.

A spus-o cu aceeaşi intonație sarcastică pe care o folosise Andrew câteva clipe mai înainte şi a primit o ocheadă drept răspuns.

Andrew era mulțumit fiindcă totul ieşise cum plănuise la început; mă rog, cel puțin în parte, căci tratativele cu Alonso de Lara erau complicate şi obositoare.

Blanca era cu bunicul ei John Beresford în Granada. Amândoi se vor întoarce la Whitam Hall cu Justin şi Aurora, care se gândeau să călătorească la bordul *Diavolului negru.* Velierul, proprietatea tatălui lui, era ancorat în fața Turnului Diavolului[15], pe coasta granadină, şi aştepta poruncile de rigoare. Şi lady Jane se va întoarce cu ei. Cu accentul acela pe care Andrew îl adora, Blanca îi spusese că, pe durata şederii în Sevilla, lady Jane avusese în permanență grijă de ea. El era recunoscător femeii, dar fiica lui se dovedea a fi o nesecată cutie cu surprize.

Nu protestase nici măcar o dată în fața disconfortului de a merge dintr-o parte într-alta cu străini şi se arătase încântată să-l cunoască pe unchiul Alonso şi să poată sta o vreme în compania lui. Neobişnuita maturitate a micuței îl copleşea de o mândrie paternă. În acele momente, Blanca beneficia de atenția verilor ei mai mari, Mary şi Roderick şi a gemenilor Hayden şi Devlin, în locuința pe care o avea sora lui, Aurora, în Granada. Nepoții lui fuseseră foarte bucuroşi s-o cunoască pe noua lor verişoară şi,

15 Acest turn este situat la capătul Almuñécarului, la o înălțime de 70 de metri şi la 200 de metri de apă. Rolul său în epoca era de turn de veghe (n.a.).

chiar dacă Andrew ştia că Blanca va fi bine primită de familia sa, fusese un chin s-o lase din nou în grija altora. O iubea din tot sufletul şi îl întrista enorm despărţirea de ea. Dar el nu putea încă să se întoarcă în Anglia, pentru că primise o însărcinare şi avea obligaţia s-o ducă la îndeplinire.

Discuţia lungă şi sinceră pe care o avusese cu tatăl lui fusese rodnică, dar John nu îl scutise de niciuna dintre mustrările pe care i le pregătise. Şi se dovedise distrugător, încă îl ardeau urechile din cauza predicii pe care i-o ţinuse, deşi o merita. Ani de zile, se purtase ca un cretin fără scrupule, dar nu i-a mărturisit că purtarea lui nesăbuită era urmarea lipsei de iubire a Rosei faţă de el în trecut. Ea nu încetase niciodată să-l iubească, dar a tăcut după cum i-a convenit.

Dacă Rosa i-ar fi mărturisit că era fiica unui duce, Andrew ar fi respectat toate regulile sociale ca să-i câştige familia de partea lui şi toată nobilimea sevillană la nevoie, dar ea îi dăduse de înţeles că era o fată simplă şi fără responsabilităţi şi această tăinuire a adevărului îi împinsese pe un drum spinos şi sterp. Dar pentru Blanca, pentru fiica lui, avea să facă tot posibilul ca să respecte fiecare normă prostească de etichetă, chiar dacă şi-ar pierde viaţa din cauza acestei încercări. Avea o mare răspundere şi de aceea fusese de acord să intre în armată sub comanda colonelului John Gurwood. Dacă îi dovedea reginei Spaniei disponibilitatea lui de a lupta pentru cauza ei şi de a media conflictul sub tutela Angliei, María Cristina va înţelege că nu avea de-a face cu nişte duşmani.

Cu tatăl lui însă, era altceva. John Beresford fusese surprins când îi vorbise despre însărcinarea militară pe care o primise la sugestia lordului Eliot şi a colonelului John Gurwood. Amândoi fuseseră desemnaţi să medieze în războiul spaniol, iar Andrew avea să fie omul de încredere al lui Gurwood în discuţiile pe care le vor purta cele două tabere. Gradul de ofiţer pe care i-l

cumpărase John şi pe care nu îl folosise îi va fi de folos în aceste momente cruciale.

Tatăl lui nu-şi ascunsese neplăcerea, fiindcă situaţia din Spania devenea primejdioasă. Andrew era conştient de acest lucru şi de aceea stăruise ca sora lui să părăsească Spania şi să se întoarcă în Anglia, împreună cu soţul şi copiii lor.

Acum se afla în Palatul Tăcerilor, aşteptând sosirea colonelului Gurwood şi a ambasadorului englez, pentru discutarea amănuntelor cu Alonso de Lara, care trebuia să se întoarcă în scurtă vreme pe frontul din nord. Când i-a povestit cumnatului său despre planurile lui, ducele s-a arătat uimit şi rezervat. Alonso era de părere că străinii nu trebuia să se amestece într-un conflict care nu-i privea, dar acreditarea de traducător pe care i-o arătase el i-a înlăturat reţinerile. Regina María Cristina şi Carlos Isidro încuviinţaseră intervenţia străină, iar el nu era în măsură să pună la îndoială deciziile regale. Şi-apoi, cum Andrew Beresford vorbea şi scria corect în spaniolă, va fi un traducător folositor şi competent în medierea dintre englezi şi spanioli. Nu s-a împotrivit nici intenţiei lui de a o duce pe micuţa Blanca la Granada, la bunicul ei şi nu în Anglia şi să se întoarcă după două zile ca să se întâlnească cu bărbaţi influenţi veniţi din Marea Britanie ca să vorbească despre războiul de pe pământul spaniol.

Andrew şi-a revizuit ţinuta şi şi-a aranjat spada la brâu, dar în timp ce-şi potrivea cureaua, majordomul a anunţat vizita aşteptată.

Alonso s-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat spre uşă.

Un grup de patru bărbaţi şi-a făcut intrarea intempestivă în marea bibliotecă a palatului şi, în afară de unul, toţi erau îmbrăcaţi în uniformă.

— Excelenţa voastră.

Primul care a salutat a fost ambasadorul spaniol, urmat

îndeaproape de către lordul Eliot şi, în cele din urmă, de către colonelul Gurwood, care era însoţit de către omul său de încredere, generalul spaniol Francisco José de Santillana y Murillo. Acesta a făcut spre duce o uşoară plecăciune la care el a răspuns cu un salut militar în toată regula.

Alonso l-a prezentat pe cumnatul său înainte de a-i pofti să ia loc. I-a lămurit în legătură cu prezența lui în casă şi la întâlnirea ce urma să se desfăşoare în acele momente. Câteva clipe mai târziu, i-a cerut majordomului cafele şi lichior pentru toți cei de față.

În următoarele ceasuri, bărbații adunați în Palatul Tăcerilor s-au ocupat cu elaborarea strategiilor de luptă şi cu desemnarea locurilor potrivite pentru schimbul de prizonieri din ambele taberele.

S-a vorbit despre victoriile obținute, cu o divizie mică, la Bilbao, Durango şi Guernica, datorită fortificației oraşelor. Au amintit cu respect de generalul Espartero, care urmărise micile bande ce se formau în diverse puncte, după înfruntare. Generalul Santillana s-a grăbit să laude isprava lui Espartero, când susținătorii reginei au fost asediați în nord de către o coloană de şase mii de oameni. Iscusitul militar a putut să elibereze oraşul cu forțe de cinci ori mai mici decât cele ale atacanților. De aceea, Santillana stăruia să se abordeze următoarele înfruntări după modelul lui Espartero, pentru ca astfel să fie înregistrate cele mai mici pierderi cu putință.

Andrew asculta cu atenție, fără să întrerupă discuția dintre generalul englez şi cel spaniol despre înțelegerile tactice la care trebuia să se ajungă. Şi acolo, într-o atmosferă tensionată, plină de resentimente nerostite cu glas tare, s-a format comisia pentru medierea dintre cele două tabere, pentru evitarea execuțiilor şi de o parte şi de alta.

Alonso nu şi-a luat ochii nici măcar o clipă de pe chipul lui

Andrew şi s-a întrebat ce îi va rezerva soarta în războiul spaniol.

26

Rosa tânjea foarte tare după Andrés. Îi era greu să şi-l închipuie în țara ei, cu fratele Alonso ca însoțitor, fiindcă, mai mult decât o rudă prin alianță, acesta va fi un rival necruțător. Sosirea Blancăi, cu câteva săptămâni în urmă, însoțită de John Beresford, i-a prilejuit o bucurie care ar fi fost deplină dacă şi soțul ei ar fi trecut pragul împreună cu ea. Dar lipsa lui îndelungată îi amintea ce proastă fusese neprețuindu-i cum merita iubirea pe care i-o purta. Câte greşeli! Dar nu mai avea rost să se lamenteze pentru ceva ce nu putea să schimbe, chiar dacă dorea din răsputeri. A privit mai departe florile din grădină, pe fereastra bibliotecii, luând câte o înghițitură mică din ceaşca de ceai fierbinte. Îi era dor de cafeaua din Spania… Rosa a zâmbit. Îi era dor de prea multe lucruri pe care nu mai putea să le recapete şi nu-i mai rămânea decât să se mulțumească cu norocul pe care i-l rezervase soarta, în ciuda gravelor ei greşeli. Alții pierduseră mult mai mult decât ea în crunta bătălie care se purta pe pământul patriei ei şi asta făcut-o să regrete profund, plină de sincere remuşcări, vremea pe care o irosise în lamentări.

În spatele geamului, răsuflarea Rosei aburea imaginea plantelor din grădină şi o umbrea şi, fără să-şi de seama ce face, cu degetul arătător a desenat conturul unei flori şi o inimă care plânge. Lacrimile imaginare cădeau pe floare, dar în desen nu o îndoiau. A suflat din nou abur cald şi a desenat mai departe figuri abstracte fără sens în jurul florii pe care o conturase mai

întâi. După câteva momente, a şters cu mâneca rochiei urma lăsată pe geam cu jocul ei şi a terminat ceaiul.

Când s-a întors către măsuța de serviciu ca să lase ceaşca, a băgat de seamă că nu era singură. Christopher stătea în picioare, privind-o atât de atent încât a neliniştit-o. Uneori, o privea de parcă ar fi fost o ființă din altă lume şi Rosa s-a întrebat care era pricina acelei cercetări neîncetate a persoanei ei. A adoptat o atitudine relaxată şi i-a vorbit pe un ton liniştit. Nu îl auzise intrând, dar nu era de mirare pentru că ea nu închidea niciodată uşa în încăperile în care se afla. Detesta spațiile închise.

— Doreşti o ceaşcă de ceai? l-a întrebat.

Christopher a clătinat din cap şi s-a îndreptat către ea.

— Credeam că tata e aici, în bibliotecă.

Rosa se îndoia de spusele lui, căci cumnatul ei avea în ochi o strălucire pe care ajunsese s-o cunoască prea bine. De la sosirea lui John la Whitam, acesta o ducea mereu pe Blanca la plimbare în parc, la aceeaşi oră.

— Se vor întoarce curând, a răspuns.

Niciun gest al lui Christopher nu i-a dat de înțeles Rosei că el cunoştea acest lucru.

— Dă-mi totuşi o ceaşcă de ceai. Atitudinea lui a luat-o prin surprindere. A umplut însă altă ceaşcă şi i-a dat-o cu un gest hotărât. Mulțumesc, a spus el luând loc lângă ea.

Rosa se hotărâse să se aşeze şi ea.

— Nu ai de ce, i-a spus ea cu o voce mică.

În următoarele minute, tăcerea a domnit între ei, în vreme ce se cercetau cu băgare de seamă şi sincer interes.

După ce Andrew se dusese în Spania, Rosa îi ceruse lui Christopher amănunte în legătură cu plecarea lui neaşteptată, dar cumnatul ei dovedise o insensibilitate care încă o deranja, nerăspunzându-i clar la întrebări.

Zadarnic încercase să împiedice călătoria lui Andrew în

căutarea fiicei lor. Şi după plecarea lui se simțea rănită şi cuprinsă de nişte îndoieli care o umpluseră de o tristețe ce persista şi după sosirea micuței Blanca, şi în pofida atenției pe care i-o acorda socrul ei.

Christopher a bănuit ce întrebări îi treceau prin minte în vreme ce îl privea, dar, fiind educată potrivit unor norme foarte stricte, niciodată nu ar fi îndrăznit să le rostească. Şi-a băut ceaiul dintr-o înghițitură şi a pus ceaşca pe farfurioara de pe tavă, apoi s-a instalat comod în fotoliul din piele punându-şi un picior peste celălalt, fără să-şi desprindă privirea întrebătoare de pe chipul femeii. Brusc, Rosa a dorit ca John Beresford sau chiar Ágata să intre în bibliotecă pentru a atenua încordarea pe care i-o provoca prezența bărbatului cel mai misterios din câți cunoscuse.

— Andrew va fi bine, i-a spus pe neaşteptate.

Ochii ei au scânteiat auzindu-l. Dacă Andrew era bine sau nu, depindea doar de Dumnezeu şi de mila Lui divină; de aceea banalitatea comentariului i s-a părut deplasată.

— Mă rog în fiecare seară să fie aşa, a răspuns cu oarecare stânjeneală.

Christopher ştia că îi datora o lămurire lungă, dar o amânase mizând pe întoarcerea grabnică a fratelui lui. Îi dăduse doar răspunsuri scurte şi evazive în legătură cu hotărârea lui Andrew de a-l însoți pe ambasadorul spaniol la Madrid şi a-şi oferi serviciile de traducător pe lângă comisia trimisă în Spania pentru intermedierea părților implicate în conflict.

— Nu se află aici dintr-o pricină pe care ți-am relatat-o de multe ori, a continuat Christopher pe un ton ferm, dar fără intenția s-o jignească. Rosa a clipit o singură dată, ascultându-l cu atenție. Dar nu trebuie să te temi pentru el. Viața lui nu este în pericol.

Comentariul a enervat-o. Să te afli în mijlocul unui război

înseamnă să te expui riscului de a muri, chiar dacă nu împărtăşeşti idealurile combatanților.

— Ce uşor este să presupui aşa ceva la adăpostul siguranței de la Whitam, i-a răspuns pe un ton uşor iritat, nu-i aşa?

— Recunosc că sunt un pic îngrijorat şi de aceea cred că ar fi bine să avem o discuție despre asta. Presupun că astfel vei fi mult mai liniştită, a spus continuând s-o privească în ochii care străluceau intens.

S-a întrebat dacă era din pricina tristeții sau a supărării.

— Acum? a întrebat Rosa neîncrezătoare. Vrei să vorbim acum, după săptămâni de tăcere? Mi se pare nemaipomenit.

Christopher i-a susținut inexpresiv privirea. Ea s-a aşezat comod în fotoliu şi s-a uitat la glastra cu flori din mijlocul mesei, încercând să-şi controleze respirația. Dacă se mai uita la cumnatul ei, risca să-şi piardă cumpătul.

— În seara aceea erai prea tulburată ca să judeci rațional, iar Andrew a fost foarte categoric în privința asta.

— Categoric? a repetat curioasă. La ce re referi?

— El nu dorea să părăseşti Anglia, cu niciun chip.

Acest lucru îi era clar dinainte ca soțul ei să plece.

— Chiar el mi-a dat această dispoziție şi nu aveam de gând s-o nesocotesc, dar aş vrea să ştiu de ce a hotărât să se amestece într-un conflict pe care îl disprețuieşte. Andrés detestă lupta din Spania, de aceea mi se pare de neînțeles şi fără rost că a hotărât să facă pe traducătorul pentru cele două tabere, a argumentat, cuprinsă de îndoieli. Nu are niciun motiv să facă asta.

Christopher şi-a spus că Rosa era îndreptățită să se arate bănuitoare.

— Ba are…

— A, da? a întrebat nedumerită.

— Vrea să câştige încrederea reginei Spaniei.

Acum chiar că a rămas uluită şi incapabilă să reacționeze.

Câteva minute s-a uitat la Christopher, mută de uimire.

— A Mariei Cristina? a izbutit să întrebe un moment mai târziu, pe un ton sceptic.

— Mi-a spus că doreşte să spele numele de Lara şi să recâştige onoarea familiei tale şi pentru asta trebuie să se implice în luptă de partea regentei.

Rosa a închis ochii în faţa valului de emoţii care au cuprins-o. De ce nu îi spusese Andrew nimic? Pentru că era supărat pe ea din pricina ultimelor întâmplări, şi-a zis. Dar o uşurare adâncă a copleşit-o, făcând-o să scoată un oftat lung şi grăitor.

După sosirea lui John cu Blanca, încordarea care domnise la Whitam Hall scăzuse considerabil. Rosa intuia că lordul Beresford o învinuia pentru înrolarea fiului său cel mic, dar nu o făcea să se simtă stânjenită din pricina asta, dimpotrivă.

Însă nu era nevoie să-i arate cineva greşelile ei pentru ca Rosa să se întristeze; abia putea să respire din cauza complexului de vinovăție pe care îl resimțea şi până când nu se va întoarce Andrew, nu va înceta să se simtă ca un om care a avut o comportare execrabilă.

— N-am pretins niciodată un gest atât de eroic din partea lui, a răspuns cu capul plecat.

I se părea insuportabil să susțină privirea lui Christopher, îi amintea prea mult de Alonso.

— Purtarea din aceste luni a fratelui meu este urmarea firească a senzației de nesiguranță pe care i-o provoci.

Rosa a interpretat vorbele lui cu totul altfel decât intenționase Christopher.

— Nu l-aş dezamăgi niciodată. Nu-mi stă în fire să fiu vanitoasă sau frivolă.

— Eşti fiica unui duce şi rangul ți-a îngăduit să ai tot ce-ți doreai.

Fraza sunase ca o acuzație şi aşa a perceput-o Rosa.

— Sunt nepoată de duce, fiică de duce şi fină a unei ducese. Crezi că trebuie să îmi fie ruşine?

Nu voise să pară pedantă, dar atitudinea cumnatului ei o irita. Săptămâni în şir, el evitase să vorbească cu ea despre Andrew. Rosa îl rugase, îl implorase, dar nu obținuse nimic. Iar acum se dovedea un adevărat cretin.

Christopher a zâmbit uşor în fața izbucnirii ei. Avea spatele atât de încordat că părea o lance.

— Fratele meu crede că alături de tine se află în limpede dezavantaj iar eu am fost atât de prost încât i-am sporit nesiguranța pledând în favoarea felului tău de a te purta.

„Christopher o apărase în fața lui Andrew? De ce?", s-a întrebat uimită.

— Cum aş putea să-i sporesc nesiguranța dacă eu nu i-am dat niciodată vreun motiv să nu se încreadă în mine? l-a întrebat, complet nedumerită.

— Andrew nu este gelos, nici nu se teme că flirtezi cu alți bărbați; nesiguranța lui este provocată de educația ta. Pentru că eşti descendenta cui eşti.

Ea a întârziat un minut lung până să înțeleagă vorbele cumnatului său. Chiar Andrew îi vorbise despre temerile sale, după o cină dezastruoasă cu ambasadorul spaniol, la Whitam, dar Rosa crezuse că nesiguranța lui avea altă explicație.

— De ce se simte nesigur în fața rangului meu? l-a întrebat brusc. El însuşi este fiu de marchiz, şi nu un coşar. N-are noimă.

Christopher se întrebase de nenumărate ori acelaşi lucru. Din adolescență, fratele lui avea un farmec natural care izbutea să seducă pe oricine. I se ierta aproape totul, fără să conteze cât de gravă era abaterea lui, de aceea părea atât de lipsită de rost nesiguranța pe care i-o provoca Rosa.

— După cum spune el, eşti prea desăvârşită. Purtarea ta este întotdeauna fără cusur. Riguroasă.

Rosa a clipit nedumerită, fiindcă aceste vorbe au lăsat-o fără grai.

— Purtarea mea este cât se poate de potrivită. Nu pot să mă port ca o neruşinată ori să dau dovadă de vulgaritate. Obligaţia mea este să cinstesc numele familiei mele.

Christopher a oftat. El însuşi o adusese aici prin vorbele sale.

— Andrew tânjeşte după femeia pe care a cunoscut-o în Hornachuelos. Fata cu purtare simplă care l-a făcut să-şi piardă capul.

Rosa era atât de surprinsă încât, dacă ar fi înţepat-o, nu i-ar fi curs nicio picătură de sânge.

„De ce se încăpăţâna Andrew să se agaţe de o perioadă care deja trecuse?", s-a întrebat uluită. Între ea şi femeia pe care a cunoscut-o el în Hornachuelos se petrecuseră multe lucruri care o schimbaseră radical: o maternitate, un război…

— Schimbările survenite în viaţa mea sunt inevitabile. Nici el nu mai este cel pe care l-am cunoscut în Córdoba.

Christopher a dat grăitor din cap în semn de tăgadă.

— Am să-ţi dau un exemplu, ca să-i înţelegi nemulţumirea. Fratelui meu i-ar plăcea să-i dedici un cântec. Mai mult, să-l cânţi în public, la o cină festivă.

Spatele Rosei s-a gârbovit. Să-i dedice un cântec? De bună seamă, nu pricepea nimic.

— Nu ştiu să cânt, a recunoscut cu nonşalanţă, şi nu aş omorî de plictiseală nişte oaspeţi pentru o pasiune atât de banală şi neînsemnată.

— De asemenea, ai putea să pălmuieşti o femeie ca să aperi numele lui Andrew când este catalogat drept libertin.

Christopher s-a rugat ca vorbele să nu se întoarcă împotriva lui, pentru că, dacă fratele său putea fi catalogat într-un fel, acesta era de libertin fără pereche.

Rosa a clipit de mai multe ori, uimită de direcţia pe care o lua

discuția. Cu câteva momente mai înainte vorbeau despre înrolarea lui Andrew, iar acum, despre dorința lui ca ea să pălmuiască o femeie inexistentă.

— Niciodată nu m-aş înjosi pălmuind pe cineva. Nu-mi stă în fire să mă port ca o scorpie războinică şi neruşinată.

Christopher a ştiut de care fir să tragă pentru a-i arăta ce voia Andrew de la ea.

— Nu te-ai purta aşa pentru că eşti fiică de duce? a stârnit-o.

Rosa a tras aer în piept înainte să răspundă la comentariul lui sarcastic.

— Nu m-aş purta aşa pentru că o privire inteligentă temperează atitudinea cea mai energică şi protestul cel mai înflăcărat, a răspuns cu glas hotărât, dar scandalizată în fond. De ce să ne mânjim mâinile când putem să ne folosim mintea într-un fel mult mai eficient şi mai convingător?

Christopher a schițat un zâmbet sincer. Se bucura mult de discuția aceea. Era foarte greu să găseşti o femeie cu o minte atât de ascuțită şi aşa de educată.

— Ágata a cântat un cântec satiric la o cină pe care tata a dat-o în cinstea ei. Rosa l-a privit cu băgare de seamă. Şi a pus la pământ cu un pumn o fostă amantă supărată, care s-a dovedit neobrăzată. Ochii lui Christopher au strălucit cu mândrie când şi-a amintit pățania care a stârnit atâta vâlvă. Trebuie să mărturisesc că m-a bucurat mult purtarea ei atât de neprotocolară.

Rosa a deschis gura să spună ceva, dar s-a gândit mai bine şi a închis-o la loc, cântărind spusele Christopher.

— Vrei să-mi spui că pe Andrew nu l-ar deranja deloc o asemenea purtare din partea mea? a rostit în sfârşit, după o pauză lungă. Şi nici pe sir John Beresford?

I se părea de necrezut. Să lovească o fostă amantă de-a lui Andrew? De bună seamă că ar putea s-o facă; până când ar lăsa-

o în nesimțire…

— La Whitam Hall întotdeauna poți să fii tu însăți, i-a spus Christopher confidențial. Chiar dacă eşti fiică de duce sau rudă cu însăşi regina Spaniei. Dumnezeule mare! Acum înțelesese. Vei putea să te porți cu aceeaşi dezinvoltură ca în Honrádmelos şi Andrew va fi fericit s-o recâştige pe femeia de care s-a îndrăgostit nebuneşte.

Mintea Rosei făcea tot soiul de speculații. Răspunderea apăsase pe umerii ei neîncetat până când aproape că a sufocat-o.

— Dar eu nu ştiu să cânt! a exclamat îngrozită.

El şi-a reprimat un mic zâmbet văzând-o pe cumnata lui atât de speriată. Făcând şi respingând opțiuni la repezeală.

— Rosa, presupun că ai o dreaptă bună şi nu mă îndoiesc câtuşi de puțin că vei putea s-o foloseşti fără jenă dacă se iveşte prilejul. Ea şi-a acoperit gura cu mâna ca să-şi stăpânească râsul. Dacă Andrew va interveni pentru tine într-un conflict pe care îl detestă, este drept să îi răspunzi cu aceeaşi monedă. Rosa a făcut un gest de încuviințare. S-o recâştige pe femeia pe care a cunoscut-o în Hornachuelos. Fă tot ce n-ai face niciodată ca fiică a unui duce, ci ca o femeie care îl iubeşte pe fratele meu. Prevăd că va fi cel mai fericit bărbat din lume.

Nu a mai aşteptat un răspuns din partea ei. S-a ridicat şi s-a dus spre uşa care dădea în vestibul. A intuit că Rosa simțea nevoia să se gândească la discuția pe care o avuseseră şi, prin plecarea lui, îi dădea acest prilej.

Rosa era cufundată într-o mare de simțăminte din ce în ce mai confuze. Andrew îi spusese cum se simțea, dar ea se drapase într-un nor de norme, protocol şi reguli. Amândoi se schimbaseră, dar vorbele lui Christopher îi deschiseseră o uşă spre o lume necunoscută, de care trebuia să treacă, spre binele căsniciei ei.

Dar nu avea de gând să-i cânte un cântec, chiar dacă viața ei

ar fi depins de asta.

27

Se întorcea acasă. Se simțea istovit, dar fericit.

Conflictul din Spania era la fel de crunt, dar schimbul de prizonieri fusese rodnic şi se desfăşurase în condiții de siguranță. O parte din comisia engleză va mai rămâne câteva luni pe pământ spaniol, dar, până la noi ordine, el putea să se întoarcă acasă.

În săptămânile pe care le-a petrecut în apropierea locului de bătălie, se gândise îndeaproape la însemnătatea atribuită amănuntelor care, cu vremea, se dovedeau neînsemnate. Datorită conflictului la care luase parte ca traducător, aflase că ceea ce îl interesa cu adevărat în viață era familia sa.

Pereții groşi de la Whitam Hall semănau cu intrarea în rai. S-a oprit pe scara conacului, ascultând ciripitul păsărilor. A privit norii care se jucau cu soarele, ascunzându-l, şi s-a delectat cu muzica de pian care se auzea dinăuntrul casei. A căutat cheia în buzunarul pantalonului militar şi a vârât-o cu grijă în broască. John obişnuia să se supere pe el şi pe frații lui pentru că foloseau chei proprii. Spunea categoric că personalul există ca să deschidă şi să închidă uşa, dar lordul Beresford nu ştia că el şi frații lui preferau să intre şi să iasă fără să fie văzuți; astfel, Marcus nu putea să-i relateze despre escapadele pe care obişnuiau să le facă în zori. Dar de atunci trecuse multă vreme.

Tocmai când se întorcea ca să închidă uşa în urma sa, a auzit o notă falsă şi un râs de copil care se scuza. A ştiut că fiica lui

cânta la pian şi, în loc să parcurgă paşii care îl despărţeau de salon, a rămas în vestibul, ascultând feluritele râsete şi comentarii despre versurile unui cântec.

Marcus a apărut în vestibul ca şi cum ar fi presimţit ceva, dar el i-a făcut semn cu degetul pe buze să nu îl dea de gol faţă de familie. S-a apropiat cu grijă de uşa deschisă şi a privit cu nesaţ spectacolul care i se oferea în faţa ochilor.

John şedea la pian, cu micuţa Blanca alături, cu mâinile pe claviatura de abanos şi fildeş. Micul Chris stătea trântit pe covor, foarte aproape de căminul stins, iar Rosa, Rosa lui, stătea cu spatele la el, întorcând paginile unei partituri.

A auzit glasul puternic al fratelui Christopher certându-şi fiul că nu-i acorda suficientă atenţie, dar băiatul era prea ocupat să se lupte cu nişte cai de lemn. A auzit clinchetul unei linguriţe învârtindu-se într-o ceaşcă de porţelan şi a bănuit că Ágata adăuga lapte şi zahăr la o reconfortantă ceaşcă de ceai fierbinte. Îi fusese aşa dor de ceai!

Mica lui comoară a apăsat din nou pe clape şi a reînceput să cânte o melodie englezească pe care el nu o mai auzise din copilărie. Pe măsură ce o auzea descifrând versurile, era din ce în ce mai uluit.

Glasul de copil avea un timbru de invidiat şi intona cu multă corectitudine, dar cântecul era prea deocheat ca să fie interpretat de o fetiţă aşa de mică precum Blanca.

Şi-a dus mâna la gură ca să-şi înăbuşe un hohot de râs. Fără îndoială, răspunzător pentru versuri era John Beresford, căci, atunci când fetiţa a greşit o vorbă şi a încetat să mai cânte, el a reluat cântecul cu glasul său de bariton.

Pesemne a râs cu glas atât tare, încât Rosa s-a uitat spre uşă şi deodată a pălit. I-a rostit numele şi amândoi, bunic şi nepoată, s-au oprit brusc din cântat.

— Andrés! a exclamat iarăşi Rosa, cu mâna la gât, poate ca

să-şi stăpânească bătăile nebuneşti ale inimii, la vederea lui Andrew în picioare, în pragul uşii salonului.

— Fiule!

Ochii strălucitori ai tatălui său erau cel mai frumos bun venit pe care putea să şi-l dorească.

— Unchiule, unchiule!

Micul Chris se ridicase de pe covor ca să îi vină în întâmpinare, dar nu a fost la fel de iute ca Blanca, ea ajungând cu un pas înaintea lui.

A luat amândoi copiii în braţe şi i-a învârtit prin cameră, făcându-i să râdă în hohote de plăcere.

Rosa se apropiase de ei, dar şi-a stăpânit pornirea să-l îmbrăţişeze până când Andrés a încetat să se mai rotească prin încăpere.

A lăsat uşor copiii jos şi a rămas în faţa ei.

— Andrés…! Dumnezeule!

Amândoi s-au privit fără să clipească. Rosa era nebună de fericire văzându-l teafăr şi nevătămat. Doar cu o zgârietură pe obrazul stâng.

— Ce frumoasă eşti!

Ei nu i-a păsat că o îmbrăţişa, nici că-şi contopea gura cu a ei în faţa familiei, într-un sărut atât de intens încât a ameţit-o şi a umplut-o de o fericire de nedescris. Dar tusea lui John l-a făcut să-i dea drumul involuntar.

Nu era momentul să se bucure de soţia lui oricât de mult dorea s-o ia în braţe şi s-o ducă în dormitor chiar atunci, ca să dea frâu liber pasiunii care îl sufoca.

— Bine ai venit acasă, fiule!

Vorbele tatălui său l-au făcut să-şi mute privirea de la Rosa spre el, dar fără să se mişte din loc. O ţinea mai departe de umeri, împiedicând-o să se depărteze.

Christopher l-a salutat cu înflăcărare, iar Ágata s-a agăţat de

gâtul lui cu sinceră bucurie.

— Ce primire minunată! a spus emoționat.

John i-a strâns mâna şi apoi l-a tras spre piept ca să-l îmbrăţişeze ca un urs. Andrew s-a văzut nevoit să-i dea drumul Rosei.

— Mă copleşeşte emoţia văzându-te sănătos şi în sfârşit acasă.

Glasul tatălui lui era pătruns de un simțământ plăcut provocat de întoarcerea fiului cel mic în căminul familial. Andrew era îmbrăcat cam neglijent şi avea părul mai lung şi mai deschis la culoare, semn clar că se bucurase de soarele spaniol.

După pătimaşa îmbrăţişare părintească, şi-a descheiat haina şi a aruncat-o cu precizie înspre canapea. Apoi şi-a descheiat şi mânecile cămăşii şi le-a suflecat cum s-a nimerit. În privința asta nu se schimbase deloc, s-a gândit John.

— Mi-aş da viaţa pentru o baie caldă şi o ceaşcă de ceai, le-a spus tuturor cu chipul zâmbitor.

Dar Ágata îi anticipase dorințele şi deja îi aducea o ceaşcă aburindă pe care el a băut-o dintr-o înghițitură.

— Îi voi spune lui Marcus să-ți pregătească baia, s-a oferit Christopher, stăpânindu-şi emoția.

A ieşit din salon să-l caute pe majordom şi să-i dea dispozițiile necesare.

John nu putea să-şi ia ochii de la fiul său. Andrew se schimbase mult şi nu neapărat ca aspect fizic. În adâncul privirii lui se citea o hotărâre pe care n-o mai remarcase niciodată şi care i-a plăcut foarte mult.

— Lasă-mă să te ajut, i-a spus Rosa.

Ochii lui Andrew s-au ațintit asupra ei când i-a auzit vorbele. Dacă urca împreună cu el în odaie, va sfârşi făcând dragoste cu ea ca un nebun şi toți vor şti.

L-a luat de mână ca să iasă cu ea din încăpere.

— Nu poți să pleci şi să ne laşi aşa de nerăbdători să aflăm ceva despre şederea ta în Spania, i-a spus John uimit.

— Tată, a răspuns Rosa cu un zâmbet larg, Andrés ne va spune la cină tot ce vrem să ştim, nu-i aşa, iubitule?

Dacă îl mai privea aşa, nu răspundea de faptele lui. Rosa i-a dat un cot drăgăstos ca să-i spună ceva tatălui său. Dar Andrew îi savura vorbele. Niciunul dintre cei de faţă nu putea să-şi închipuie ce simţise când a auzit-o spunându-i tată lui John Beresford.

Ea avea multe lucruri să-i spună.

— Vă dau cuvântul meu că o să vă povestesc totul la cină. Blanca s-a lipit de el şi şi-a vârât mânuţa în cea a tatălui ei, care s-a aplecat ca s-o îmbrăţişeze cu duioşie. A mirosit părul de copil şi a închis ochii din pricina amintirilor plăcute care i-au venit în minte. Era atât de bine să fie din nou acasă! În cele din urmă a îndepărtat-o pe micuţă cu câţiva centimetri de el şi a privit-o drept în ochi. Făgăduiesc să cobor foarte repede şi să-ţi povestesc multe lucruri. A tăcut un moment înainte să continue. Crezi că poţi să aştepţi?

Blanca i-a făcut un gest de confirmare din capul micuţ.

— Chris şi cu mine vom aştepta până *atunşi,* a răspuns cu glas solemn.

Andrew nu s-a putut stăpâni să nu-i sărute obrazul moale şi s-o strângă din nou în braţe. Revederea chipului îngeresc al fiicei lui era cea mai mare binecuvântare pe care putea s-o primească.

— Vii cu mine? Vorbele îi fuseseră adresate Rosei. Andrew se ridicase de pe vine şi îi întindea mâna cu o strălucire de dorinţă în ochi. Ea a luat-o încântată şi amândoi au ieşit din salon făcându-şi mărturisiri, fără să se uite înapoi. Au urcat scara printre mângâieri şi sărutări. Când au ajuns în odaie, Marcus sfârşea de pregătit baia şi se uita cu discreţie la hainele din dulap, pentru a le alege pe cele potrivite. Christopher îi atrăsese

atenția asupra caracterului festiv al cinei, prilejuit de sosirea neașteptată a lui Andrew. În bucătărie activitatea era în toi pentru întâmpinarea celui mai tânăr dintre Beresforzi. Mi-a fost așa dor de tine…

El a sărutat-o din nou, fără să-i pese de prezența servitorului, care se mișca în tăcere prin odaie.

— Trebuie să faci o baie, i-a amintit Rosa descheindu-i, unul câte unul, nasturii de la cămașă.

Andrew nu înceta s-o sărute cu înflăcărare și ea și-a trecut palma peste pieptul lui bombat. A conturat curba coastelor și pântecul neted. El a gemut ca și cum atingerea ei ușoară i-ar fi provocat o durere insuportabilă.

— Marcus, poți să te retragi…

Dar majordomul ieșise din odaie de câteva minute, absolut buimăcit.

Andrew a îmbrățișat-o atât de tare încât Rosa s-a temut că îi va rupe coastele.

— Te iubesc, Andrés. Să nu mă mai lași niciodată singură. El nu a putut să-i răspundă, fiindcă i-a acoperit gura cu o foame nemăsurată. Rosa s-a rezemat de trupul lui viguros și i-a înlănțuit gâtul cu brațele, fără să-și dezlipească buzele de ale lui. A luat-o în brațe și s-a îndreptat cu ea spre pat, continuând s-o sărute. Andrés, nu… ce…

El nu i-a îngăduit să meargă mai departe cu împotrivirea. A aprofundat sărutul și a strâns-o mai tare la piept până când i-a smuls un geamăt de plăcere.

— Am să fac dragoste cu tine chiar acum.

— O să ți se răcească apa.

— Am să cer să fie reîncălzită mai târziu.

— Nu, așteaptă… Rosa s-a îndepărtat și l-a silit să-i dea drumul. Doresc la fel de mult ca și tine să facem dragoste, dar ești așteptat jos și ar fi o mojicie să îi neliniștim din pricini

neîntemeiate.

— Faptul că facem dragoste este o pricină fără temei?

Ea a zâmbit cu gura până la urechi.

— Cea mai bună, dar nu vreau să îngădui să întârzii din vina mea.

Andrew îşi descheia deja nasturii de la pantalonul albastru închis.

— Tu însăţi prilejuieşti întârzierea prin împotrivirea ta.

— Andrés! a exclamat ea când el a rămas gol puşcă. Nu ai pic de ruşine!

Dar mustrarea a fost spusă pe un ton zeflemitor care pe el l-a încântat.

Rosa nu-şi putea închipui grozăviile pe care le văzuse. Cruzimea cu care se atacau oamenii. Iar acum nu dorea decât să se piardă în braţele ei câteva momente.

— Sunt gata să fac dragoste cu tine, şi nu vei putea să mă opreşti.

Ea a ştiut că nu putea să se împotrivească. Nu, când suferise şi plânsese atâta pentru el, când se temuse că-l pierde pentru totdeauna. Faptul că îl avea alături de ea era un vis împlinit.

— Atunci, sărută-mă, canalie…

Când au intrat în sufragerie, toate privirile le-au dat de înţeles că ştiau ce se petrecuse între ei în intimitatea iatacului. Rosa s-a făcut roşie ca focul văzând privirile scânteietoare ale cumnatei Ágata, dar Andrew a afişat cea mai bună dispoziţie a sa şi i-a făcut cu ochiul tatălui său, care a fost nevoit să-şi muşte buza ca să nu-l dea de gol un zâmbet complice. Trebuia să fie sever, dar cu fiul lui cel mai mic, de fiecare dată îi venea foarte greu. Continua să fie un golan incurabil.

Andrew a băgat de seamă că scaunul înalt al Blancăi era aşezat alături de al lui. Un amănunt pentru care a fost nespus de

recunoscător, fiindcă dorea să stea cât mai multă vreme cu fetița lui dragă.

Fiecare s-a aşezat la locul său, în afară de Rosa care s-a instalat în fața lui. Văzându-i privirea întrebătoare, ea l-a privit ştrengăreşte, ca şi cum ar fi deținut o taină pe care nu o cunoştea nimeni şi pe care nu avea de gând s-o dezvăluie deocamdată.

Cina s-a desfăşurat printre râsete, anecdote despre nesuferitul soare spaniolesc şi vinul roşu din taverne, care punea bărbații la pământ mai ceva decât gloanțele duşmanului.

Andrew a glumit cu Blanca printre înghițituri. Fetița îl privea vrăjită şi atentă la fiecare vorbă ce îi ieşea din gură. Ágata nu înceta să zâmbească, iar Rosa, Rosa lui avea înfățişarea cuiva care nu doreşte altceva în viață decât să trăiască din plin clipa. Merita să participi la un război dacă primirea era atât de călduroasă.

După desert, copiii s-au retras însoțiți de către lady Jane, care a venit în sufragerie ca să-l felicite pentru întoarcerea lui. Marcus a lăsat tava cu cafea în mijlocul mesei, ca şi una dintre cele mai bune sticle cu coniac din pivnița de la Whitam Hall.

— Carliştii s-au dat bătuți?

Auzind întrebarea lui John, Andrew şi-a luat ochii de la soția lui şi şi-a privit tatăl, care îi aştepta cu interes răspunsul.

— Armata Mariei Cristina a avut pierderi însemnate. Toți îl ascultau cu atenție. A suferit înfrângeri grave şi hotărâtoare la Artaza, unde oamenii lui Zumalacárregui l-au învins pe Jerónimo Valdés. Dar susținătorii regentei pregătesc o mare ofensivă. Trupele credincioase reginei vor pleca din Vitoria ca să ocupe tabăra din Arlabán, care acum se află în mâinile carliştilor. Generalul Luis Fernández Córdova va comanda trupele care vor conta pe sprijinul Legiunii Auxiliare

Britanice[16] , dar şi al Legiunii Franceze şi al unităților conduse de Baldomero Espartero. Se vor împărți în trei avanposturi ca să oprească şi să învăluie duşmanul pe mai multe fronturi.

— Asta este o veste extraordinară, a spus John. Poate să însemne sfârşitul luptei.

Andrew împărtăşea părerea tatăl lui.

— Te vei întoarce în luptă?

Întrebarea fratelui lui a făcut-o pe Rosa să-şi țină răsuflarea. Nu se gândise la această posibilitate. Andrew să se întoarcă în luptă? Numai gândul la asta o îmbolnăvea, şi-a spus, cu ochii întunecați de îngrijorare. Dar gestul de tăgadă al soțului ei a făcut ca neliniştea care o cuprinsese cu câteva clipe mai înainte să se risipească dintr-o dată.

— Ducele de Alcázar a intervenit personal pe lângă Coroană ca să asigure întoarcerea mea în Anglia. Dacă vor mai avea nevoie de serviciile mele ca traducător, el însuşi va solicita prezența mea, dar mă îndoiesc că o va face.

Rosa a răsuflat atât de adânc încât aproape s-a înecat cu propriul aer. Andrew rămânea la Whitam! Era fericită.

— Atunci, totul s-a sfârşit?

Întrebarea fratelui cel mare l-a readus la realitate.

— Primul ministru mi-a oferit un post ca adjunct şi supervizor al ambasadorului englez în Spania. Oferta este garantată de către colonelul John Gurwood, dar am fost încredințat că voi putea să fac supervizarea de la Londra.

John şi-a spus că era visul oricărui tată, ca unul dintre fiii lui să fie implicat în politică! Şi deodată şi-a dat seama cât de binefăcătoare fusese prezența Rosei în viața lui Andrew.

Nu numai că îl adusese pe drumul cel bun, dar izbutise ca

16 Legiunea Auxiliară Britanică era corpul militar de voluntari alcătuit în 1835 de Marea Britanie, la cererea guvernului regentei Spaniei, Maria Cristina de Bourbon, ca să sprijine trupele liberale în prințul război carlist (n.a.).

zănaticul lui fiu să ia în mâini frâiele propriei existențe şi să le țină într-un fel extraordinar. John era foarte mândru. Andrew în politică! Nu-i venea să creadă.

— Ce veste minunată! a exclamat Ágata aplaudând cu înflăcărare.

Ochii lui Andrew s-au ațintit asupra Rosei şi în acel moment a fost recunoscător că stătea în fața lui, fiindcă astfel nu pierdea nicio expresie întipărită pe frumosul ei chip.

— Ce crezi?

Pentru el era vital să ştie părerea ei.

— Asta doreşti cu adevărat?

Glasul ei trăda o neliniște pe care el o înțelegea bine.

— Ca mezin, alegerea mea era Biserica, a lămurit Andrew. Rosa şi-a muşcat buza ca să-şi reprime un zâmbet, căci el nu era bun de cleric. Sau politica.

— Eşti prea neruşinat ca să te dedici misiunii spirituale, i-a trântit Christopher pe neaşteptate.

Andrew s-a uitat la el cu o sprânceană ridicată, auzindu-i comentariul neobrăzat.

— TU n-ai casă? l-a întrebat sarcastic pe fratele său.

— Andrés!

Aştepta exclamația Rosei, de aceea a schițat un zâmbet complice înainte să-i dea o scurtă lămurire.

— Multă vreme, Arthur şi cu mine am visat să scăpăm de scorțosul de Christopher. Andrew a rămas pe gânduri, ca şi cum dintr-odată şi-ar fi dat seama de ceva. Poate că de aceea Arthur e tot în Spania, ca să scape de aerele de aroganță şi trufie ale moştenitorului de la Whitam, dar, contrar a ceea ce credeam când s-a însurat cu Ágata, petrece mai multă vreme la Whitam decât în propriul cămin.

— Andrew!

Acum exclamația de surpriză a venit chiar de la John. Cu o

privire l-a somat să-şi țină gura, dar Andrew nu a dat ascultare avertizării părinteşti.

— Ce face Arthur? a întrebat Ágata ca să detensioneze atmosfera, chiar dacă pe Christopher nu îl afectase comentariul fratelui său.

Savura mai departe coniacul, cu un aer imperturbabil.

— I s-au aprins călcâiele după nepoata lui sir George Villiers, ambasadorul englez la Madrid. John cunoştea gândurile fiului său, pentru că Arthur însuşi i le mărturisise înainte să plece la Granada. După întâlnirea pe care am avut-o cu colonelul şi cu ambasadorul în Palatul Tăcerilor, am petrecut două zile la moşia pe care sir George Villiers o are în Salamanca.

— Are de gând să se întoarcă în curând?

La întrebarea lui John, Andrew a ridicat din umeri.

— Nu este primejdios să rămână în Spania? a întrebat Rosa gânditoare.

El a dat din cap în semn de tăgadă.

— Primele insurecții au fost cele ale grupărilor locale ale Voluntarilor Regaliști[17] şi nu au înregistrat prea multe succese, cu excepția celor din nord, unde au izbutit să controleze oraşele Logroño, Pamplona şi Vitoria, chiar dacă pentru scurt timp. Revoltele nu se bucură de sprijinul Armatei.

— Mi-ai luat o piatră de pe inimă, a spus John. Dar mă neliniştește că fratele tău este încă acolo în eventualitatea că lupta se întețeşte.

— Arthur este un om inteligent, i-a răspuns Christopher.

Dacă centrul Spaniei devine nesigur, se va duce în sud, la Ronda, sau chiar la Granada. Ar putea să se întoarcă pe la Cabo de Palos.

---

17 Corpul Voluntarilor Regaliști a fost o miliție pe care a organizat-o Femando VII prin ordinul de la 10 iunie 1823, după căderea guvernului liberal din Spania. Avea drept scop evitarea restabilirii guvernului constituțional şi lupta împotriva elementelor liberale. S-a dizolvat oficial în 1833 şi o parte din membrii săi s-au alăturat forțelor infantelui Carlos Maria Isidro în primul război carlist (n.a.).

John a cântărit vorbele primului său născut şi i-a dat dreptate. El luptase în războiul de independență împotriva lui Napoleon şi văzuse cât de sălbatici deveneau oamenii în toiul luptei. S-a rugat din tot sufletul ca Arthur să se întoarcă în curând, teafăr şi nevătămat.

S-a uitat la fiul cel mic şi şi-a dat seama cât era de obosit.

— Du-te să te odihneşti, Andrew. Mâine o să ne povesteşti mai departe despre tot. Te văd istovit şi noi putem să ne stăpânim nerăbdarea până atunci.

El a urmat sfatul tatălui său şi a plecat însoțit de Rosa, care s-a despărțit de toți cu un gest al mâinii. Dar Andrew nu avea de gând să doarmă, ci să facă iarăşi dragoste cu soția lui.

Nu putea să mişte brațul. După întunericul din odaie, a presupus că era încă noapte şi s-a ruşinat că a căzut lat fără să facă din nou dragoste cu Rosa, cum intenționase. O aşteptase în pat, dar era atât de obosit că nu şi-a dat seama când a adormit, nici când s-a băgat ea în aşternuturi.

Îi venea greu să se mişte în pat. A încercat să se întoarcă şi atunci a văzut că micuța Blanca dormea între el şi Rosa şi îi strivea brațul cu trupul ei. Prezența copilei nu numai că nu l-a deranjat, dar i-a adus pe buze un zâmbet fericit.

S-a răsucit cu grijă, ca să n-o trezească şi a împins-o spre pernă. Fetița dormea fără să-şi dea seama de nimic. Rosa s-a mişcat când brațul micuței a lovit-o, dar nu s-a trezit, doar a oftat adânc şi a rămas nemişcată, în aceeaşi poziție.

Andrew i-a îndepărtat Blancăi o şuviță de păr negru de pe față şi i-a pus-o după ureche. În întunericul odăii, chipul fiicei lui i s-a părut şi mai frumos. Şi-a petrecut brațul peste mijlocul Rosei care, din instinct, s-a lipit şi mai mult de spatele Blancăi. Andrew a închis ochii şi a răsuflat adânc înainte să cadă din nou într-un somn adânc. Ținea în brațe tot ce iubea mai mult pe

lume.

28

Zgomotul draperiilor strânse cu o anume bruschețe l-a făcut să ridice capul de pe perna moale. Andrew a clipit de mai multe ori ca să se dezmeticească. Era singur în pat şi nu ştia în ce moment cele două femei din viața lui ieşiseră din încăpere. Marcus tocmai se întorcea şi se îndrepta tacticos spre şifonier.

— Trage la loc draperiile, a poruncit Andrew cu glas gâtuit, sau eşti un om mort!

Majordomul a bombănit ceva auzindu-i porunca aspră. Din fericire, era obişnuit cu vocabularul lui Andrew, ca să nu-i dea întotdeauna atenție.

— Sunteți aşteptat în sufragerie, i-a răspuns el politicos. Marcus a scos din şifonier o cămaşă albă scrobită şi nişte pantaloni de călărie. El a căscat zgomotos. I se părea că dormise douăzeci şi patru de ore neîntrerupte. Îşi simțea muşchii relaxați şi inima împăcată. Lady Beresford şi micuța Blanca aşteaptă de mai bine de treizeci de minute. Sunt nerăbdătoare, după cum spun, să iasă să călărească împreună cu dumneavoastră.

— Cât este ceasul?

— Zece fără un sfert.

Această veste l-a făcut pe Andrew să sară ca ars din pat.

— Atât de târziu?

— Mă tem că este o oră cam neobişnuită, a încuviințat Marcus.

Andrew s-a îndreptat către ligheanul de spălat în care majordomul pusese deja puțină apă şi în următoarele douăzeci

de minute s-a spălat şi s-a îmbrăcat înainte să coboare în sufragerie.

Pe deasupra ziarului, John Beresford s-a uitat la nora lui care o mustra drăgăstos pe Blanca. Fetița lovea ceaşca de ciocolată cu linguriţa, manifestându-şi astfel nerăbdarea. De două ceasuri îl aşteptau pe Andrew să apară în sufrageria familiei, dar se părea că nu vor mai avea mult de aşteptat.

— Scumpo, termină-ți ciocolata.

Blanca a luat din nou ceaşca şi şi-a dus-o la buze ca să bea ultima înghiţitură de ciocolată, înainte să o pună iarăşi la locul ei. Andrew a intrat în încăpere cu un zâmbet în chip de scuză.

— Îmi pare rău că am adormit.

John a dat ochii peste cap, punând pe masă ziarul împăturit.

— E de necrezut că nu te-a trezit scandalul pe care l-a făcut micul Chris când fratele tău şi Ágata l-au luat de la Whitam, la prima oră a dimineţii.

— Nădăjduiesc că nu au plecat ca urmare a vorbelor mele de ieri, s-a scuzat pe jumătate Andrew.

— De bună seamă ai fost cam mojic aseară! s-a răstit John pe un ton autoritar.

— Tată, nici nu-ți închipui ce înseamnă să înduri rigiditatea lui plictisitoare. Andrew se apropiase de Rosa şi a salutat-o cu un sărut pe buze care a ținut mai mult decât s-ar fi cuvenit pentru un sărut de dimineață în prezența lui John. Blanca i-a lăsat o dâră de ciocolată pe obraz când l-a sărutat şi, surprinzător, nimeni nu a spus nimic. Eşti minunată.

Complimentul îi fusese adresat micuței Blanca.

Andrew a luat ceaşca de cafea pe care i-o întinsese Marcus şi şi-a dus la gură un croasant crocant. A mâncat în picioare.

John a oftat resemnat. Fiul lui nu se dezmințea. Continua să încalce toate normele cu fiecare prilej care i se ivea, iar micul dejun din acea dimineață nu era o excepție.

— Ştii că mă deranjează să rămâi în picioare când toți ceilalți stau la masă.

Andrew îşi băuse cafeaua dintr-o înghițitură şi s-a şters cu şervețelul înainte să-i răspundă tatălui său.

— Știu, dar nu vreau să amân şi mai mult plimbarea cu fermecătoarele mele doamne. Am de gând să mă bucur de această minunată dimineață în parc şi deja am întârziat nepermis de mult. John a făcut un gest de tăgadă auzindu-i explicația, dar nu a spus nimic. Sunt gata. Blanca a fost prima care a sărit de pe scaun şi a alergat în brațele tatălui ei, care a ridicat-o cu bucurie. Dar când s-a uitat la Rosa, a rămas cu gura căscată de surpriză. Mama şi fiica erau îmbrăcate la fel ca el. Pantalon negru, vestă gri şi cămaşă albă. Fusese atât de concentrat asupra micului dejun încât nu băgase de seamă ținuta lor. Ai de gând să călăreşti aşa?

Rosa şi-a privit hainele şi a zâmbit ştrengăreşte. Pantalonii care pusese să-i fie făcuți îi veneau pe măsură. Cămaşa albă cu volane la manşete şi pe piept îi dădea un aer de bandit, pe care brâul roşu îl întărea.

Împrumutase o vestă de-a lui Andrés care îi plăcea mult şi care semăna îndeajuns cu cea pe care o purta el în acea dimineață. În plus, îşi strânsese părul lung într-o coadă destul de simplă dar care se dovedea foarte comodă.

— Pe tata nu-l deranjează, a spus ea cu o strălucire în ochi, despre care Andrew a crezut că ar putea să-i topească oasele.

— Nu-i aşa că e foarte frumoasă?

Glasul Blancăi l-a făcut să-şi comute atenția de la soția lui către micuță. Frumoasă era puțin spus, Rosa era spectaculoasă, şi-a spus Andrew. Dar nu putea să călărească îmbrăcată cu pantalonii aceia, pentru că el risca să cadă de pe cal, dovedindu-se incapabil să-şi ia ochii de la ea; de la acele curbe care îl înnebuneau.

— Ne vom întoarce repede, tată.

Rosa se apleca deja spre John ca să-i dea un sărut pe obraz. Andrew a urmat-o în vestibul, mut de uimire. A văzut-o punându-şi mănuşile şi luând capa pe care i-o întindea Marcus. Apoi s-a întors spre el cu aceeaşi strălucire în priviri. I-a întins Blancăi mănuşile şi i-a înnodat şnurul capei ca să i-o potrivească la gât. Micuța era tot în brațele tatălui său.

— În seara asta suntem invitați la cină de către maiorul Damon. Acesta era un prieten apropiat al lui John. Doreşte să sărbătorească întoarcerea ta de pe front cu o cină protocolară şi tatăl tău a acceptat în numele tău.

Andrew rămăsese mut urmărind mişcările Rosei. Deşi purta capa neagră, putea să-i zărească silueta pusă în valoare de pantalonii strâmți. A înghițit nodul pe care îl simțea în gât.

— Ai mai călărit îmbrăcată aşa? a întrebat-o.

Ea a dat din cap în semn de tăgadă, iar el a oftat, adânc uşurat.

— I-am făgăduit lui John că mă voi îmbrăca aşa doar de data asta. Pentru tine, ca să-ți fac pe plac.

El îşi punea o mulțime de întrebări. Cu luni în urmă, Rosa refuzase ca Blanca să călărească îmbrăcată în pantaloni şi acum avea plăcuta surpriză s-o vadă şi pe ea purtând aceeaşi costumație.

— Blanca, scumpo, vrei să-i ceri bucătăresei nişte biscuiți cu prune pentru drum? i-a spus Andrew şi a lăsat-o jos. Fetița s-a grăbit să-i îndeplinească dorința şi a plecat în goană spre bucătărie. De ce? a întrebat-o când au rămas singuri.

Era nedumerit. I se părea nemaipomenit că soția lui purta pantaloni şi părul strâns în felul acela neglijent. Era răpitoare, dar dorea să ştie de ce. Ea l-a privit galeşă.

— Pentru că vreau să-ți dovedesc ceva. Inima lui Andrew i-a tresărit violent în piept. Sunt aceeaşi femeie pe care ai cunoscut-

o în Hornachuelos şi, dacă trebuie să-mi pun pantaloni ca să te încredinţez de asta…

A lăsat restul frazei neterminat.

Andrew se apropiase încet de ea, privindu-i chipul pe măsură ce îl lămurea în legătură cu schimbarea sa radicală. Ea îi susținea privirea cu seninătate şi hotărâre. Şi nu s-a mişcat, deşi îi tremura genunchiul stâng.

În săptămânile cât Andrew fusese departe, angrenat în luptă, simțise cea mai mare teamă din viața ei şi groaza justificată să nu-l piardă o făcuse să ajungă la o concluzie fundamentală: să nu risipească vremea, nici energiile în convenționalisme. El voia s-o recâştige pe femeia de care s-a îndrăgostit, iar ea şi-a jurat că îi va îndeplini dorința, înțelesese că încălcarea anumitor norme de etichetă nu însemna un dezastru în viața ei, dimpotrivă; va putea să se bucure de libertate, fără să se simtă apăsată de rigiditatea protocolului, cel puțin când va fi alături de el. Iar dimineața aceea marca începutul libertății ei.

— Mă simt nespus de fericit, i-a zis Andrew cu un glas dominat de patimă.

Ea s-a lipit de trupul lui aprinzându-i simțurile, chiar fără să-şi propună asta.

— Este minunat să fac parte din familia ta. Glasul ei i s-a părut senzual şi plin de o emoție care l-a copleşit. Am să fiu foarte fericită alături de tine şi o să creştem o grămadă de copii minunați aici la Whitam.

Andrew i-a pus palmele pe umeri, fiind pe punctul s-o sărute, dar dacă o făcea nu va mai putea să se oprească. Şi plimbarea călare s-ar duce naibii.

— Să înțeleg că eşti însărcinată?

Strălucirea din ochii săi se intensificase la auzul întrebării. Rosa a clătinat din cap, spre dezamăgirea lui Andrew.

— Ți-ar plăcea să fiu? l-a întrebat la rândul ei.

El a încuviințat din cap de mai multe ori.

— Vreau o mulțime de fetițe la fel de frumoase şi de inteligente ca Blanca. Între zece şi douăsprezece cred că ar fi un număr potrivit. A tăcut un moment, ca şi cum ar fi chibzuit mai bine. Dar mă voi mulțumi cu şase sau şapte.

Rosa a făcut ochii cât cepele. Credea că nu auzise bine.

— Atât de multe? l-a întrebat ca să-l aţâțe.

Mâna lui a ținut-o de ceafă şi a tras-o spre el foarte încet, fără să clipească, ca să nu dispară iubirea pe care o oglindea chipul ei când îl privea.

— Toate pe care vrei să mi le dai.

— Niciun băiat? a îndrăznit Rosa să întrebe.

Andrew a clătinat de mai multe ori din cap.

— Nu pot risca să am unul care să semene cu unchiul Christopher sau cu Arthur. Aş înnebuni şi mi-aş trăi restul zilelor blestemându-mă pentru asta.

Rosa a izbucnit în râs auzind răspunsul lui neobişnuit.

— De ce eşti atât de minunat? i-a spus cu o nerăbdare care l-a înfiorat de plăcere.

— Pentru că te iubesc, a răspuns simplu.

Rosa a răsuflat adânc, fără să-şi ia ochii de la el.

— Spune-mi-o din nou, fiindcă de câte ori o faci, simt că îmi dai putere şi curaj să înfrunt orice.

Epilog

Trăsura îşi urma drumul cu cei doi ocupanţi cufundaţi într-o tăcere desăvârşită. Andrew stătea cu privirea aţintită asupra Rosei care, înfăşurată în capa ei din mătase, privea luminile din port în vreme ce roţile se învârteau pe pietrişul gri. Micul felinar cu gaz arunca o lumină slabă ce scălda chipul femeii şi îl făcea să strălucească în razele lunii. Decolteul rochiei avea dantela descusută în partea stângă şi o ruptură în talie care nu mai putea fi reparată.

Dar Rosa nu era supărată pe el. În pofida faptului că acesta purta vina pentru ţinuta ei neîngrijită.

Cina de la Blandford Abbey fusese foarte interesantă, ca să nu spună neobişnuită. La masă, Rosa stătuse în faţa lui, la cererea ei, iar Andrew nu ştia de ce, dar când i-a simţit piciorul alunecându-i la un moment dat pe pulpă, şi-a explicat acel schimb de locuri. La început a crezut că fusese o atingere întâmplătoare; nimic din atitudinea ei nu vădea altceva, căci Rosa îşi vedea de discuţia cu vecinul din dreapta, cu chipul netulburat şi cu toată atenţia concentrată asupra descrierii cailor pur sânge arabi. A doua oară când a simţit alunecarea piciorului de femeie a tresărit atât de tare că aproape a scăpat din mână paharul cu vin roşu. De data asta a fost mult mai îndrăzneaţă şi degetele ei l-au atins între picioare, provocându-i o erecţie foarte dureroasă. Dar Andrew îşi luase revanşa cu vârf şi îndesat

pentru jocul pe care îl iniţiase ea, iar rezultatul era neorânduiala în care se aflau acum hainele şi pieptănătura ei.

— Chiar nu eşti supărată pe mine?

Rosa s-a uitat la el şi şi-a muşcat buza de jos înainte să-i răspundă.

— Sunt foarte supărată, a spus cu ochi strălucitori. Dar din alte pricini, care nu au nimic de-a face cu ce îți imaginezi tu.

El îşi închipuia mult mai mult decât credea ea. Tăvăleala din mica încăpere în care se ţineau capele şi pălăriile fusese memorabilă, dar nesatisfăcătoare, pentru că nu putuse să dea frâu liber pasiunii ce îl devora. Îşi petrecuse toată seara înfierbântat, dorind să se întoarcă la Whitam ca să facă dragoste cu ea ca un nebun toată noaptea.

— Îmi pare rău că ți-am rupt rochia, s-a scuzat cu sinceritate.

Ea a lăsat privirea în jos ca să-şi privească decolteul.

— Am de gând să te fac să-mi plăteşti, cu cel puțin vreo câteva rochii de ocazie.

— Atunci, nu eşti supărată? a întrebat iarăşi.

Răspunsul ei conta foarte mult pentru Andrew. Rosa l-a privit cu ochii strălucind de patimă.

— Nu poți să începi ceva dacă n-ai de gând să sfârşeşti, i-a răspuns, dar inflexiunile senzuale ale vocii ei i-au accelerat pulsul şi răsuflarea.

Andrew a oftat adânc, iar ea, auzindu-l, şi-a părăsit locul din trăsură şi s-a aşezat pe genunchii lui ridicându-şi poale cu gândul fățiş de a-l aţâța. Această neruşinare din partea ei îi plăcea şi în acelaşi timp îi sporea chinul.

— Vrei o despăgubire? a spus el cu un glas gâtuit.

Ea a râs în loc de răspuns.

— Vreo duzină, dar mă voi mulțumi cu o încurajare înainte să ajungem acasă.

Andrew a întors-o şi a aşezat-o pe genunchi cu spatele la el. I-

a mângâiat coapsele mătăsoase cu palma fierbinte.

— Mă ațâță că nu porți ciorapi. De fapt, totul la ea îl ațâța, stârnindu-i o pasiune greu de stăvilit. Rosa nu a răspuns, fiindcă mâna lui se oprise în vârful coapselor ei, în vreme ce o băgase pe cealaltă în decolteul rochiei, sfâşiindu-i şi mai mult dantela. Îmi place nespus să te ating, să te miros. Răsuflarea lui i-a mângâiat baza gâtului şi i-a provocat sute de furnicături. Reazemă-te de mine ca să pot să-ți dau despăgubirea pe care o cauți de vreo câteva ceasuri. Ea a ascultat cu docilitate. Şi-a sprijinit spatele de robustul tors masculin şi, făcând asta, el a putut să-i exploreze intimitatea. Mâna lui Andrew i-a mângâiat pubisul, acoperit de chiloții fini şi cu degetele i-a ciupit sfârcul până când i l-a întărit. Rosa începuse să gâfâie, bucurându-se de mângâierile lui. Când şi-a vârât degetul pe sub material, şi-a arcuit spatele şi a desfăcut şi mai mult picioarele. El a început s-o atingă atât de uşor încât ea a fost nevoită să-şi ridice şoldurile ca să mențină contactul. Eşti superbă, i-a spus Andrew la ureche când a auzit-o gemând întretăiat. Şi un vulcan în erupție care arde tot ce atinge. Mâna lui se retrăgea ca să revină la atac după câteva clipe, înnebunind-o. Andrew îi intensifica dorința într-un ritm frenetic. Acum chiar miroşi a ambrozie. A nectar dulce pe care sunt nerăbdător să-l gust… Şi-a plimbat limba pe gâtul ei şi i-a lins lobul urechii, scoțând-o din minți. Am de gând să fac dragoste cu tine toată noaptea. Voi sta în tine până când n-ai să mai poți suporta. Şi atunci, când ai să mă implori…

— Andrés… s-a împotrivit cu o voce mică, vorbeşti… prea mult!

I-a acoperit mâna cu a ei ca s-o țină nemişcată, dar Andrew şi-a folosit degetele ca să-i mângâie clitorisul şi în clipa aceea totul a explodat în jurul ei.

În vreme ce valurile de plăcere se succedau unul după altul, el a continuat să-i şoptească vorbe drăgăstoase la ureche.

Când Rosa a coborât din trăsură, Andrew abia s-a abținut să nu înjure. Părea o zarzavagioaică ce abia se tăvălise în piață pentru o bucată de carne. Înainte să intre, ea şi-a netezit rochia, de parcă ar fi crezut cu adevărat că putea să-şi refacă înfățişarea, dar era adorabilă în încercarea sa.

— Arăt cum se cade?

Andrew a refuzat să-i răspundă cu sinceritate, pentru că, dacă o făcea, avea să-i pricinuiască o mare problemă. Rosa îşi netezea mai departe părul, liber şi ciufulit. Şi-a ridicat decolteul şi a încercat să ascundă ruptura dantelei. A luat mâna pe care i-o dădea el ca să urce scara de la intrarea în conac, dar, înainte să bată la uşă, Marcus a deschis-o şi le-a făcut loc să intre ei.

— Lordul şi lady Beresford vă aşteaptă în salon! a anunțat cu glas solemn, după cum îi era obiceiul.

Andrew a oftat. Nu avea niciun chef să primească vizita fratelui său Christopher, căci ceea ce dorea cu adevărat era să o trântească pe Rosa în pat şi să facă dragoste cu ea până a doua zi. I-a părut rău că tatăl lor era încă în vizită la Crimson Hill, la ducele de Arun. În absența lui, nu îi rămânea altceva de făcut decât să-i primească personal. Devlin Penword organizase o cină protocolară, şi sora Aurora stăruise mult ca John să participe, chiar dacă rata cina dată de maiorul Damon. Dar tatăl lui era un bărbat cu multe resurse: îşi prezentase omagiile la Blandford Abbey şi apoi se îndreptase spre casa fiicei sale Aurora. Şi astfel, dăduse satisfacție ambelor gazde.

Ágata a îmbrățişat-o pe Rosa chiar înainte ca aceasta să ajungă în mijlocul salonului.

— Cred că cineva a avut un accident.

Comentariul lui Christopher despre înfățişarea cumnatei sale a făcut-o pe Rosa să-şi examineze din nou ținuta, dar în afară de ruptură, totul părea să fie în ordine. Ea nu avea cum să ştie că, fără protecția capei, avea un aspect dezordonat. Ceva neobişnuit

la ea.

— Mi-am agățat rochia într-una dintre figurinele din fier care abundă la Blandford Abbey, a explicat ea, fără să convingă prin vorbele sale pe niciunul dintre cei de față.

Christopher a ridicat din sprâncene auzind-o. Şi văzând zâmbetul ştrengar de pe chipul fratelui său cel mic, a ştiut care fusese figura ce îi distrusese frumoasa rochie.

— Ai o telegramă de la comandamentul din Madrid. A fost adusă acum vreo treizeci de minute.

Rosa şi-a dus o mână la gât, ca să-şi oprească bătăile nebuneşti ale inimii. Nu voia nici să se gândească la posibilitatea ca Andrew să trebuiască să se întoarcă pe front.

El a luat hârtia împăturită şi a citit-o cu atenție. Secundele care au urmat au fost prea lungi pentru cele trei persoane care, şi intrarea lui John în sală, urmat de sir Justin Penword nu a pus capăt tăcerii.

John s-a uitat la fiii şi nurorile lui şi când şi-a ațintit privirea asupra Rosei, a crezut că ochii îl înşelau.

— Ce-ai pățit? a întrebat-o.

I se părea nemaipomenit că nora lui îşi făcuse intrarea în salon îmbrăcată atât de neglijent. Nu îi stătea în fire. Rosa era mereu întruchiparea bunei cuviințe şi a pudorii.

— Andrew a primit veşti din Spania, i-a răspuns ea fără să-şi ia ochii de la soțul ei şi fără să bage de seamă întrebarea pe care i-o adresase socrul său în legătură cu înfățişarea ei.

Răsufla cu greutate.

— Alonso de Lara a fost prins de o gherilă din Burgos. Cer o răscumpărare de cincizeci de mii de reali ca să-l elibereze.

— Prins de o gherilă? a repetat Rosa în vreme ce Ágata îşi stăpânea un geamăt de groază.

Dar zâmbetul lui Andrew a nedumerit-o complet. Cum se explica veselia la aflarea unei veşti atât de îngrozitoare? s-a

întrebat.

— Este gherila pe care o conduce Aracena de Velasco, fata contelui de Ayllón.

Rosa a clipit şi mai nedumerită. Aracena şi Isabel erau cele mai apropiate prietene ale ei şi de multă vreme nu mai ştia nimic despre ele. Amândouă se îmbarcaseră spre Anglia căutându-şi tatăl care habar n-avea de existența lor.

— Cumnata fratelui meu Jamie comandă o gherilă? Ha! Asta chiar că-i bună, a exclamat moştenitorul Arun.

— Aracena de Velasco este cumnata fratelui dumitale? Rosa a pus întrebarea fără să înțeleagă absolut nimic.

Isabel se căsătorise cu un englez? s-a întrebat uimită. Justin a privit-o cu interes, dar John a fost cel care i-a răspuns.

— Doña Isabel de Velasco s-a căsătorit cu lordul Jamie Penword, fratele lui Justin şi cumnatul fiicei mele Aurora.

Rosa a oftat adânc. Isabel locuia foarte aproape de ea. De ce nu-i spusese nimeni nimic? Pentru că nu ştiau că erau prietene. Isabel măritată!

— Locuieşte în apropiere? a îndrăznit să întrebe.

— La Crimson Hill, i-a răspuns Justin, luându-i-o înainte lui John.

Rosa a închis ochii, căci conacul ducelui era foarte aproape de Whitam. Dar nu-şi văzuse prietena când a participat la cina dată în cinstea ei după ce s-a întors de la Sevilla.

— Nu am văzut-o când am fost acolo, a adăugat pe un ton scăzut.

— Fratele meu Jamie şi soția lui sunt în Scoția, a lămurit-o Justin cu glas energic, dar cred că se vor întoarce în curând.

De aceea nu se întâlniseră.

— Alonso trebuie să fie furios, a spus pe neaşteptate Andrew.

Furios era puțin spus, şi-a zis Rosa. Trebuie să fi fost turbat şi iritat.

— Şi ce legătură are asta cu tine?

Întrebarea o rostise Ágata, care continua să analizeze conținutul telegramei.

— Generalul Francisco José de Santillana y Murillo îmi oferă prilejul să negociez răscumpărarea. Ca rudă a lui Alonso de Lara, crede că am nu numai dreptul, ci şi obligația să-l ajut.

— Nu se poate! a exclamat Rosa îngrozită.

Andrew nu putea să se întoarcă în Spania, nici să se implice într-o răscumpărare, chiar dacă prizonierul era însuşi fratele ei. Dar nu a apucat să spună nimic, pentru că în vestibul s-au auzit deodată nişte strigăte furioase. Era glasul lui Arthur şi al unei necunoscute.

John şi-a dus mâna la piept cu o presimțire.

— Justin, dă-mi un coniac, te rog!

— Tată! Te simți bine?

După vorbele lui Christopher, toți ochii s-au îndreptat de la uşa ce dădea în vestibul la chipul lui John, care pălise îngrozitor. Câteva clipe mai târziu, o fată mărunțică şi-a făcut intrarea în salon, împinsă de un Arthur cu chipul mânios.

— Mai spune ceva şi jur c-am să-ți smulg limba! s-a răstit el cu asprime.

Ea s-a întors spre el cu ochi ce aruncau flăcări.

— Niciodată, niciodată să nu mi te mai adresezi! Fiindcă nu răspund de faptele mele.

Toți cei din încăpere priveau scena ca şi cum s-ar fi uitat la o piesă de teatru. Arthur s-a îndreptat spre măsuța pe care erau băuturile şi şi-a pus o porție generoasă de whisky, pe care l-a băut dintr-o înghițitură.

John se uita fără să clipească la fata care rămăsese în picioare lângă fotoliul din piele. Din atitudinea ei, intuia că nu dorea să fie acolo. Era îmbrăcată cam ciudat, cu o pălărie care îi acoperea tot capul şi o parte din umeri.

— Arthur, ce…?

John nu a mai fost în stare să sfârşească fraza când fiul lui s-a întors spre el. Avea un ochi vânăt, buza de jos spartă şi încheieturile degetelor de la mâna în care ţinea paharul cu băutură acoperite de răni ce trebuie să fi sângerat.

Arthur s-a uitat la tatăl lui, care îi susţinea întrebător privirea.

— Bună seara, tată! Bănuiesc că nu te aşteptai să mă vezi. John continua s-o privească cu interes pe fată, ca şi restul familiei. Cred că trebuie să fac prezentările ce se cuvin… Dar înainte de asta, şi-a pus altă porţie de băutură, numai că de data aceasta a băut-o din două înghiţituri. În cele din urmă, s-a apropiat de ei, care erau uluiţi, şi a zis: Familie, v-o prezint pe lady Beresford… soţia mea. Ezitarea fusese intenţionată. John s-a aşezat brusc şi a scăpat din mână paharul, care s-a sfărâmat de podea. Dar niciunul nu a îndreptat privirea către sticla spartă, fiindcă se uitau fix la noua sosită. Privirea uimită a tatălui său şi a lui Christopher l-a făcut pe Arthur să izbucnească într-un hohot de râs lipsit de veselie. Ágata şi Rosa abia îndrăzneau să respire. Justin îşi încrucişase braţele şi se uita la fată cu neobrăzare, dar era cu neputinţă să-i vezi chipul, pentru că pălăria ei ciudată i-l acoperea complet. Arthur a ştiut ce trecea prin mintea tatălui şi fratelui său în clipa aceea şi s-a hotărât să ia taurul de coarne. Să pună capăt oricăror speculaţii. Şi, spre ştiinţa voastră, nu este însărcinată şi nici n-o să fie vreodată, a încheiat, înainte să ia sticla şi să iasă pe uşă. Iar acum, am să trag beţia pentru care am venit şi de care am nevoie ca de aer.

După plecarea lui, tăcerea s-a lăsat ca o lespede grea în încăpere. Se puteau auzi răsuflările fiecăruia. Christopher voia să spună ceva, când în vestibul s-a auzit zornăitul unor pinteni. Îndată după aceea, un bărbat a intrat în marele salon de la Whitam Hall.

Avea o statură impresionantă; era la fel de înalt sau chiar mai

înalt decât însuşi Christopher şi purta nişte haine foarte ciudate. Nu-şi descoperise capul şi pălăria pe care o purta avea borul lat. Dar cercetarea lui Christopher s-a extins dincolo de capul necunoscutului. În jurul gâtului purta o batistă roşie din bumbac, al cărei nod se slăbise, astfel că îi atârna destul de neglijent la gât. Pantalonii erau foarte diferiți de toți cei pe care îi văzuse până atunci, dar nu putea să-şi dea prea bine seama de deosebire din pricina apărătorilor care îi acopereau picioarele. Era încălțat cu cizme înalte cu vârf ascuțit, probabil ca să-i fie mai uşor să între în scara şeii. Dar lucrul cel mai surprinzător era puşca pe care o rezemase de umăr şi care îi dădea o înfățişare amenințătoare.

Bărbatul i-a măturat cu privirea, oprindu-se asupra fiecăruia dintre cei aflați în salon. Ochii lui întunecați nu exprimau nicio şovăire, nicio reținere când treceau de la o față la alta cu nesfârşită curiozitate şi o neruşinare pe măsură.

— Iar dumneavoastră sunteți…? a întrebat Christopher, fără să-şi revină încă din uimirea pe care i-o stârnise acea vizită neaşteptată.

A făcut un pas înainte fără să-şi ia privirea de la chipul ars de soare, dar fata a fost cea care a preluat inițiativa prezentărilor.

— Scuzați grosolănia lui sir Arthur Beresford, milord, a spus cu căldură, dar uşor agitată. Vi-l prezint pe fratele meu, Liberty Matthew.

Christopher şi-a ațintit privirea asupra femeii micuțe care se băgase între el şi fratele său, ca şi cum ar fi încercat să-l apere.

John şi-a zis că necazurile reveneau şi că fata pe care o avea în fața sa, cu pălăria aceea prea mare pentru statura ei mică nu era nepoata ambasadorului englez, ci o necunoscută care vorbea cu accent din colonii. Ce naiba făcuse Arthur în Salamanca de sfârşise prin a se însura cu o americancă?

Sfârşit